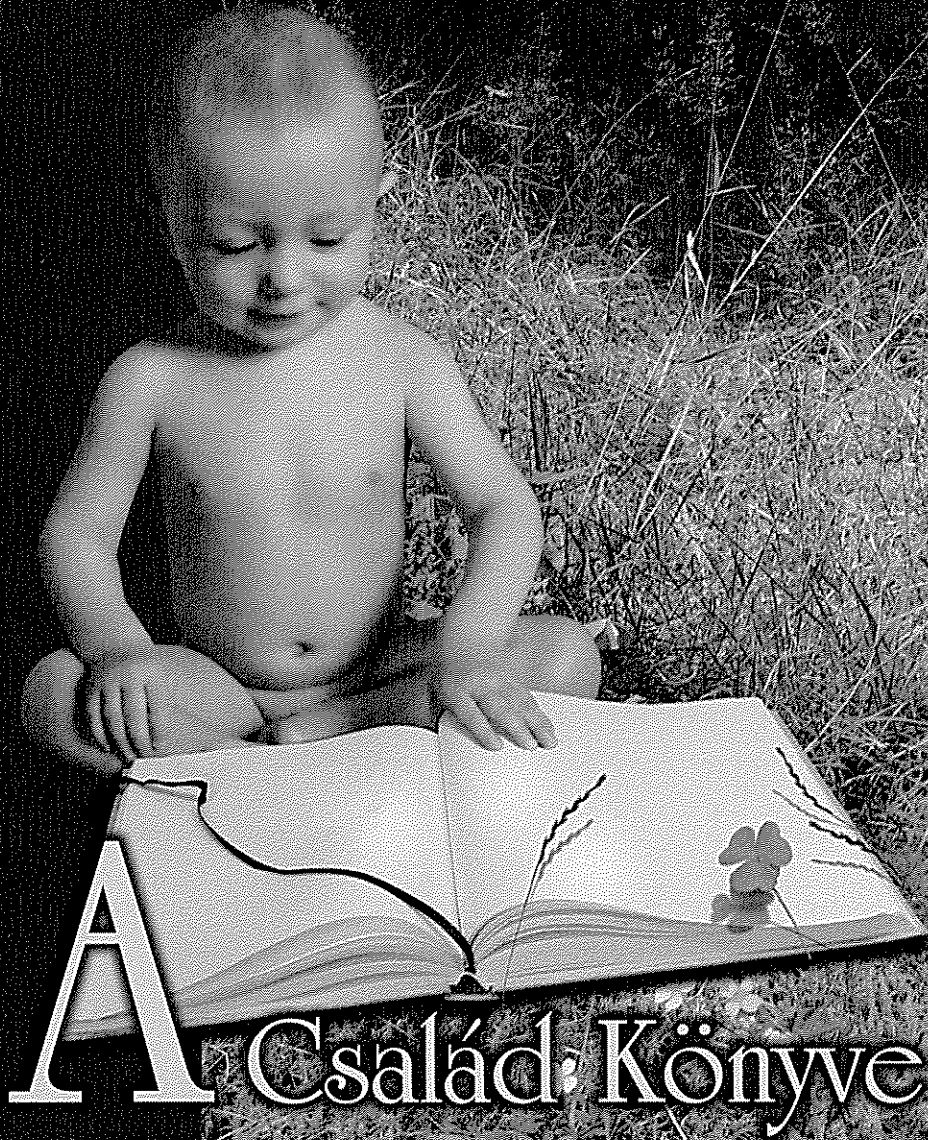

Vlagyimir Megre

A Család Könyve

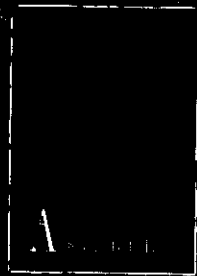
Anasztázia

A sorozat
magyarul megjelent könyvei

Első Könyv
Anasztázia

Második Könyv
A Zengő Cédrusok

Harmadik Könyv
A Szeretet Tere

Hatodik könyv

Anasztázia

szerint

a könyv szövegébe
olyan betűkapcsolatok és szókombinációk
vannak beleszóve,

melyek az emberre jótékonyan hatnak.

E hatást akkor érezhetjük,
amikor a könyvet úgy olvassuk,
hogy hallásunkat és érzésünket
nem gátolják

azok a mesterséges hangok,
melyeket tárgyak és gépek hoznak létre.

Am a Természet hangjai
– a madarak éneke, az eső lágy hangja, kopogása,
a levelek suttogása a fákon –
e jótékony hatást segítik és erősítik.

Anasztázia ezen állítását
több tízezer olvasó erősítette meg
a világ különböző tájáról küldött levelében.

A Család könyve
az Oroszország Zengő Cédrusai könyvsorozat hatodik része.

Vlagyimir Megre

A Család könyve

Oroszország Zengő Cédrusai
könyvsorozat

Hatodik könyv

A Család könyve
Vlagyimir Megre

Fordította: Bartkó Edith
Verset fordította: Füzesi Magda
Lektorálta: Kemény Zoltán
Korrigálta: Horváth Katalin

Grafikus: Miroslav Zoričák

Copyright © Vlagyimir Megre
Translation copyright © Vlagyimir Megre
Cover and book design copyright © Silvana, Bartkó Edith

A könyvre vonatkozó összes szerzői jogot a törvény védi. A könyvnek, annak anyagának vagy illusztrációinak a felhasználása, sokszorosítása csak a szerzői jogok tulajdonosai írásos beleegyezése alapján történhet.

Vlagyimir Megre
www.anastasia.ru

Silvana
www.anasztazia.hu

ISBN 978-80-969539-5-0

KI NEVELI A GYERMEKEINKET?

A magán-rendelőintézet egyik rendelőjének ajtaján egy jókora tábla függött, amely arról tájékoztatott, hogy a látogatókat itt az orvostudományok doktora, a gyermekpszichológia szakembere fogadja. Az orvost, akinek vezetékneve, keresztnéve és apja utáni neve volt feltüntetve a táblán, úgy ajánlották nekem, mint a gyermekek és szülők közötti kölcsönös kapcsolatokkal foglalkozó tudományos szakemberek legjobbainak egyikét. Utolsó-
nak jegyeztetem magam nála elő, hogy ne korlátozzam se a magam idejét, se az övét. Így ugyanis – ha a beszélgetés hasznosnak mutatkozik –, fel tudom neki ajánlani, hogy külön tiszteletdíjért még folytassuk a számomra fontos beszélgetést.

A rendelőben az íróasztal mögött szomorú arcú, nyugdíjas korú férfi ült. Teleírt papirosokat rakosgatott egy irattartóba fáradtan. Hellyel kínált, majd miután egy tiszta lapot helyezett maga elé, így szólt:

– Tessék! Hallgatom! Milyen gondjai vannak?

Hogy ne kelljen hosszan ecsetelnem mindazt, ami azokkal az eseményekkel függött össze, amelyek azután történtek, hogy Anasztáziával a tajgában találkoztam, megpróbáltam a lehető legrövidebben elmondani kérdésem lényegét:

– Alexander Szergejevics, feltétlenül kapcsolatot kell teremtenem gyermekemmel, a fiammal, aki hamarosan ötéves lesz.

– Gondolja, hogy elvesztette a kapcsolatot a fiával? – kérdezte fáradtan és részvétlenül a pszichológus.

– Tudatos kapcsolat voltaképpen alig volt köztünk. Úgy adódott, hogy a gyermekkel születése után jóformán egyáltalán

nem voltam kapcsolatban. Még szopós kisbaba korában láttam, de azután... Egyetlen egyszer sem beszélgettem vele, tulajdonképpen nélkülem kezdte tudatosítani a világot. Külön éltünk, de most az előtt állok, hogy találkozzam ötéves fiammal és beszélgessek vele. Volnának esetleg bizonyos módszerek, amelyek segítenek megnyerni a gyermeket? Hiszen megesik, hogy valaki olyan nőt vesz el, akinek már van gyermeke. Az ilyen férfi kapcsolatot létesít a gyermekkel, s a gyermeknek apjává, barátjává válik.

- Persze, persze, léteznek módszerek, de nem mindig egyformán hatásosak. A gyermekek és a szülők kölcsönös kapcsolatában sok minden egyéniségüktől, jellemüktől függ.

- Értem én, de azért mégis szeretnék megismerni bizonyos módszereket.

- Bizonyos módszereket... Hát lássuk csak... Amikor majd Ön felbukkan a családban - itt, ugye, még azzal is számolnia kell, hogy egy magányos nő is gyermekével már egy család - igyekezzék a lehető legkevésbé megzavarni a már elrendezett életüket. Ön a fia számára egy bizonyos ideig idegen ember lesz - ezzel meg kell békülnie. A kezdetben hozzá kell szoknia mindenhez, és engedje, hogy ők is Önhöz szokjanak. Igyekezzék összekötni felbukkanását a gyermek korábban be nem teljesült óhajainak és vágyainak a teljesítésével. Tudakolja meg az anyjától, melyik az a játék, amelyről ugyan álmodozik a gyermek, de az anya nem tud neki megvásárolni. Egy ilyen játékot Önnek nem kell azonnal megvennie. Terelje valahogy a gyermekkel folytatott beszélgetést inkább saját gyermekkorára, a játékaira, és mondja el neki, hogy Ön ilyen játékról álmodozott. Ha a gyermek elkapja a beszélgetés fonalát és elmondja, hogy ő is pont ilyen játékra vágyik, ajánlja fel neki, hogy menjenek el együtt a boltba és vegyék azt meg. Ami fontos, az maga a beszélgetés folyamata, majd az, hogy együtt mennek el a boltba. A kisfiúnak Önre kell bíznia az álmát, meg kell engednie, hogy részt vegyen annak megvalósításában.

- A példa a játékokkal nekem nem nagyon felel meg, ugyanis az én fiam olyan játékokat, amilyeneket a boltokban manapság árulnak, még soha nem is látott.

- Különös... Tehát nem felel meg?... Tudja mit, kedves barátom, beszéljünk nyíltan! Ha olyan tanácsot akar hallani, amely hasznos lehet az Ön számára, akkor meséljen részletesebben a nővel való kapcsolatáról, aki fiat szült Önnek. Ki ez a nő? Hol dolgozik, hol lakik? Hogy van biztosítva a család megélhetése? Mi volt, az Ön megítélése szerint, az elválásuk oka?

Ekkor megértettem, hogy ahhoz, hogy konkrétabb tanácsokat hallhassak a pszichológustól, mesélnem kell neki Anasztáziához fűződő kapcsolatmról, amelyben magam sem tudok valóban eligazodni, ezért el sem tudtam képzelni, hogyan tudnék róla a pszichológusnak mesélni. Anélkül, hogy Anasztázia nevét megemlítettem volna, a következőket mondtam:

- Ez a nő egy nagyon távoli helyen, Szibériában él. Véletlenül ismerkedtem meg vele, amikor egy kereskedőexpedícióval jártam arra felé. A peresztrojka kezdetétől fogva kereskedelemmel foglalkoztam Szibériában. Különböző árut szállítottam egy gőzösön az Ob folyón a távoli vidékekre, visszafelé pedig halat, szőrmét, a vadon terméseit hoztam.

- Értem. Vagyis, mint Paratov: sétahajókázott a szibériai folyón mindenki irigykedése közepette.

- Nem sétahajókázott, hanem dolgozott. A vállalkozóknak azért mindig van elég tennivalójuk.

- Rendben, tegyük fel, hogy valóban van elég tennivalójuk, de van azért - az üzletembereknek - arra is idejük, hogy kiszórakozgassák magukat.

- Én ezzel a nővel egyáltalán nem szórakozgattam. Arra vágytam, hogy ettől a nőtől fiam legyen. Már korábban is szerettem volna egy fiúgyermeket, de aztán, mintha megfellelkeztem volna óhajomról. Az évek szálltak... De amikor ezt a nőt megláttam... láttam, milyen egészséges, fiatal és mennyire szép... Manapság a nők valahogy majdnem mind betegesek,

de ő – egészséges, virágzó szépségű. Arra gondoltam, hogy a gyermek szintén szép és egészséges lesz. Fiait szült nekem. Voltam náluk, amikor a fiam még egészen picinyke volt, sem járni, sem beszélni nem tudott még. Akkor a karomban tartottam, de később nem volt vele kapcsolat.

– De hát miért nem volt vele kapcsolata?

Ugyan hogyan is magyarázzam el ennek az embernek röviden mindazt, amit nem egy, hanem több könyvben írtam le? Hogyan mondjam el neki azt, hogy Anasztázia visszautasította, hogy elhagyja tajgai tisztását és fiunkkal beköltözzön a városba, én pedig képtelen vagyok a tajgában élni? Hogy éppen ő volt az, aki nemcsak arra nem adott nekem lehetőséget, hogy hagyományos játékokat adjak a fiamnak, hanem még azt sem engedte meg, hogy egyszerűen kapcsolatot létesítsek vele. Minden nyáron ellátogattam a szibériai tajgába, a tisztásra, ahol Anasztázia a fiammal élt, de a fiamat egyszer sem sikerült látnom. Minden alkalommal kiderült, hogy nincs Anasztáziával, hanem nagyapával, vagy dédapával, akik valahol a szomszédban, a háttértalan szibériai tajga mélyén élnek. Azt, hogy elvigyen engem hozzájuk, látogatóba, Anasztázia elutasította, sőt, minden alkalommal csökönyösen kitartott amellett, hogy előbb fel kell készülnöm a fiammal folytatott beszélgetésre.

Megpróbáltam felvetni a gyermeknevelés kérdését és sok ismerősömnök feltettem ugyanazt a kérdést, amely mindig zavart és értetlenséget váltott ki, jöllehet olyan egyszerű volt:

„Beszélgettél te már valaha komolyan a gyermekeddel?”

Végül mindig kiderült, hogy a beszélgetések témája mindenkinél ugyanaz: „Menj enni!... Késő van, menj aludni!... Ne szemtelenkedj! Szedd össze a játékaid!... Elkészítetted a házi feladataidat?...”

A gyermek egyre nő, iskolába megy, de arra, hogy a szülő elbeszélgesse gyermekével az élet értelméről, az ember rendeltetéséről, vagy csak egyszerűen arról, hogy milyen életút áll a gyermek előtt, vagy nem jut ideje, vagy hasonló beszélgetést esetleg nem is tart fontosnak. Talán azt gondoljuk, hogy még

nem jött el az ideje... majd egyszer valamikor sikerül. De soha nem sikerül. A gyermek pedig felnő...

De ha még mi magunk sem igyekszünk erről komolyan beszélgetni gyermekeinkkel, akkor ki neveli őket?

Miért nem engedte Anasztázia, hogy mind ezalatt az évek alatt beszélgessek saját, egyszülött fiammal? Fogalmam sincs róla, hogy mitől félt, vagy mit akart elkerülni.

S lám, felvirradt a nap, amikor egyszer csak váratlanul megkérdezte tőlem: „Vlagyimir, felkészültnek érzed magad arra, hogy találkozz a fiaddal és beszélges vele?” Azt feleltem neki, hogy akarok vele találkozni, de a szót: „felkészültem”, képtelen voltam kimondani.

Mindezalatt az évek alatt elolvastam mindent, amit csak tudtam a szülők és gyermekek kölcsönös kapcsolatáról. Könyveket írtam, különböző országokban megrendezett konferenciákon léptem fel, de ezek alatt az évek alatt voltaképpen alig beszéltem arról, ami a legfontosabb, ami a legjobban izgatott: a gyermekek neveléséről és az idősebb nemzedék velük való kapcsolatáról.

Jöllehet rengeteg tanácsról gondolkodtam, elmélkedtem, amelyet a gyermeknevelésről szóló irodalomban találtam, mégis egyre többet gondoltam arra, amit Anasztázia mondott: „A gyermekek nevelése voltaképpen saját magunk nevelése.” Sokáig nem értettem igazán e mondat értelmét, de végül erre a szilárd következtetésre jutottam: *gyermekeinket nem a szülői dörgedelmeik, nem az óvoda, az iskola és az intézmények nevelik. Gyermkeinket az életmód neveli: a mi életmódunk, magának a társadalomnak az életmódja. Mondjanak a szülők, a tanítók az iskolákban, vagy más közoktatási intézményben bármit, alkalmazzanak bármilyen bölcs rendszereket, a gyermekek mindig az emberek többsége által kialakított életmódot fogják követni.*

Vagyis az van, hogy a gyermekek nevelése teljes mértékben attól függ, hogy az ember maga hogyan érti meg a világot, attól, hogyan él ő maga, a szülei és a társadalom általában. Egy beteg, szerencsétlen, boldogtalan társadalomban csak beteg, szerencsétlen, boldogtalan gyermekek szülehetnek.

- Ha nem beszél nekem részletesen a fia anyjával való kapcsolatáról, attól tartok, hogy nehezen tudok Önnek hatékony tanácsot adni - szakította meg az elnyúló szünetet a pszichológus.

- A történet nagyon hosszú. De ha röviden kellene elmondanom, akkor talán annyival összegezhethetném, hogy az élet úgy hozta, hogy néhány évig nem volt kapcsolatom a fiammal és kész. Ennyi.

- Rendben, akkor mondja meg, hogy ez alatt az idő alatt anyagilag segítette-e valahogy kislánya édesanyját? Gondolom, hogy egy üzletember számára az anyagi segítség a család iránti figyelem legegyszerűbb megnyilvánulása.

- Nem, nem segítettem. Az anyja azt gondolja, hogy megvan mindene, ami nélkülözhetetlen a számára.

- Talán olyan gazdag az anyja?

- Egyszerűen megvan mindene.

Alexander Szergejevics egyszerre csak felpattant az asztaltól, és gyorsan beszélni kezdett:

- Az anyja Szibériában, a tajgában él. Remete életet folytat. Anasztáziának hívják, az Ön fiát pedig Vologyának, Ön pedig Vlagyimir Nyikolajevics. Felismertem Önt. Olvastam könyveit, mindegyiküket, nem is egyszer.

- Igen...?!

Alexander Szergejevics izgatott lett, fel s alá kezdett járni a rendelőben, majd így folytatta:

- Igen... Igen... Valóban kitaláltam? Rájöttem. Válaszoljon, kérem, egy kérdésre! Válaszoljon! Ez nagyon fontos a számomra. A tudomány számára... De mégse, inkább ne válaszoljon! Megmondom én magam... Már kezdem érteni... Meg vagyok róla győződve, hogy az Anasztáziával történt találkozásának utáni évek alatt fokozottan tanulmányozta a pszichológiát, filozófiát. Egyre a gyermekek nevelésére gondolt. Így van?

- Igen, így.

- De a következtetések, amelyekre a „bölc” könyvek és értekezések elolvasása után jutott, nem elégtették ki Önt. S ekkor

saját magában kezdett válaszokat keresni, vagy másképpen mondva, a felnövekvő nemzedékről, a gyermekek neveléséről kezdett gondolkodni.

- Igen, valóban így volt. De a legtöbbet a saját fiamról.

- A kettő szervesen összekapcsolódik. Ön eljött hozzám elkeseredetten, anélkül, hogy túlzottan reménykedett volna abban, hogy választ kap az Ön előtt felbukkanó kérdésekre. Ha tőlem nem kap válaszokat, akkor folytatja a keresést.

- Valóban.

- Igen... Megrendítő... Megmondom Önnek annak az embernek a nevét, aki nálam összehasonlíthatatlanul erősebb és bölcsőbb.

- Ki ez az ember és hogyan tudnám elintézni, hogy fogadjon?

- Ez az ember az Ön Anasztáziája, Vlagyimir Nyikolajevics.

- Anasztázia? De az utóbbi időben nagyon keveset beszélt a gyermekek neveléséről. S különben is éppen ő volt az, aki nem engedte meg, hogy kapcsolatban legyek a fiammal.

- Hát bizony - éppen ő. Magatartására jelen pillanatig én sem vagyok képes logikus magyarázatot találni. Hihetetlen tett! A szerető nő a leendő apának egyszerre csak kijelenti, hogy nem lehet kapcsolata a fiával. Rendhagyó, soha korábban meg nem történt helyzet. De az eredménye!... Az eredménye megrendítő! Hiszen neki sikerült rábírnia... Nem, ez a szó az adott helyzetben nem idevaló. Anasztáziának sikerült fellelkesítenie... Kit? Bocsásson meg, egy nem túlzottan képzett vállalkozót, hogy a pszichológia, a filozófia, a gyermeknevelés kérdéseivel kezdjen el foglalkozni. Önt az utóbbi években mindez foglalkoztatta, sőt, ezt bizonyítja még a hozzám való eljövételének a ténye is. S Anasztázia ezek alatt az évek alatt egyedül nevelte a fiukat, de ugyanakkor Önt is. Készítette a gyermek és az apa találkozását.

- A fiukat, azt valóban nevelte. Egyedül. Ami viszont engem illet, azt kétkérem. Általában ritkán látjuk egymást. Találkozásaink is rövidkék.

- De azokkal az információkkal, amelyeket - ahogy Ön mondja -, e rövidke találkozások alkalmával Önnek átad, máig foglalkoznunk kell, hogy megértsük azokat. Ezek megrendítő információk! Ön, Vlagyimir Nyikolajevics, azt mondja, hogy Anasztázia keveset beszél a gyermekek neveléséről, de ez nincs így.

Alexander Szergejevics gyorsan az íróasztalhoz lépett és a fiókból előhúzott egy vaskos szürke füzetet, gondosan meg-simogatta, majd így folytatta:

- Az Ön könyveiből egy bizonyos sorrendben kiírtam mind-azt, amit Anasztázia a születéséről és a gyermekneveléséről mon-dott. Kihagytam a cselekmény részleteit, bár az is megeshet, hogy fölöslegesen ragadtam ki őket a szöveggörnyezetükből. A cselekmény a befogadás megkönnyítése miatt kétségtelenül fontos. Anasztázia kijelentéseiben hatalmas, azt is mondhat-nám, filozófiai értelem, egy ősi kultúra bölcsessége lakozik. Hajlamos vagyok feltételezni, és nem csupán én, hogy ezek a posztulátumok valamilyen ősi könyvben meg is vannak magyarázva, amelynek kora több millió évre tehető. Annak, amit Anasztázia mond, olyan mélysége van, olyan pontos, mint - nézetünk szerint - a legfontosabb gondolatok, amelyeket ősi kéziratok és kortárs tudományos munkák magyaráznak. Amikor kiírogattam mindent, ami az ember születésére és nevelésére vonatkozik,... akkor végeredményben egy olyan tanulmányt kaptam, amelynek nincs párja a világon. Ennek alapján - erről meg vagyok győződve - temérdek disszertációt fognak még megvédeni, nem kevés tudományos fokozatot fognak odaítélni, megrendítő felfedezéseket tenni, de ami a legfontosabb, az másban keresendő: a Földön egy új faj bukkan fel, amelynek a neve „Ember”!

- De hát ember ma is létezik.

- Az a véleményem, hogy a jövő távlatából nézve, az ember létezésének tényét meg lehet kérdőjelezni.

- Hogyhogy? Hiszen mi is létezőnk, mi ketten, ugyan hogy lehetne megkérdőjelezni a mi létezésünket?

- Létezik a testünk, amit „embernek” nevezünk. De az emberi egyén benső tartalma, pszichikai állapota a jövőben jelentősen különbözni fog a miénktől, és ennek okán - a különbséget hangsúlyozandó - feltétlenül szükséges megváltoztatni az elnevezést. Lehet, hogy a ma élő embereket „egy bizonyos kor-szak embereinek” nevezik majd, vagy másképpen fogják nevezni azokat, akik a jövőben fognak születni.

- Valóban ennyire komoly minden?

- Komoly is, minden kétségen kívül álló is! Ön tehát rengeteg könyvet olvasott a gyermekek neveléséről, amelyeket tudósok írtak. Most azonban mondja meg nekem, hogy melyik időszakban kezdődik a gyermek nevelése?

- Vannak szerzők, akik azt gondolják, hogy egyéves korban kell elkezdni.

- Hát, bizony, éppen ez az. A jobb esetben egyéves korban. Anasztázia azonban megmutatta, hogyan formálódik az ember még ... Meg vagyok róla győződve, hogy Ön most azt gondolta: „az anyaméhben”. De Anasztázia bebizonyította, hogy a szülők a jövőendő gyermeküket még a sperma és a petesejt találkozása előtt is alakíthatják. Ez tudományosan is bizonyítható. Anasztázia magasabb szinten áll, mint az összes most élő, vagy bármikor korábban élt pszichológus a Földön. Kijelentéseinek hatalmas súlya van, felölelik a gyermek fejlődésének és nevelésének minden időszakát: a fogantatás előttit, a fogantatást, a méhen belülit és a továbbiakat is.

Olyan témákat érint, amelyeket még a múlt bölcsei sem tudtak megérteni, de még a jelenkor tudósai sem. Arra helyezte a hangsúlyt, ami nélkül lehetetlen teljes értékű embert szülni és nevelni.

- De én semmi ilyesmire nem emlékszem. Én nem írtam időszakokról.

- Ön könyveket írt, eseményekről tudósított. Anasztázia előre tudta, hogy Ön éppen így fog írni. S ezen túl - a következő lépés: ő maga kezdte alakítani ezeket az eseményeket, ténylegesen is, magával ragadó, sodró, elbeszélő formába öltöztetve egy

hatalmas tudományos művet. Anasztázia az Ön könyvét saját életével alkotta meg, felbecsülhetetlen értékű tudást adva az embereknek.

Az olvasók zöme ezt ösztönösen érzi. Sokukat rajongással töltöttek el a könyvek, de lelkesültségük okát képtelenek teljes mértékben megérteni, a tudatalattijukkal általuk korábban nem ismert információt fogadnak. De fogadni ezt az információt lehet tudatosan is. Ezt én most Önnek bebizonyítom. Tehát, itt van előttünk Anasztázia kijelentéseinek jegyzéke az ember születéséről. Mi ezt a kollégámmal tüzetesen áttanulmányoztuk, és széljegyzetekkel láttuk el. A kollégám az orvostudományok kandidátusa, szexuálpatólógos. Itt, a szomszédban rendel. Kísérleteket végeztünk és elemeztük a helyzetet.

Alexander Szergejevics kinyitotta füzetét és egyfajta izgalommal ünnepélyesen beszélni kezdett:

– Tehát a kezdet... *A fogantatás előtti időszak.* A társadalom sem jelenünkben, sem a múltban jóformán egyáltalán nem vett erről tudomást, mint a gyermeknevelés aspektusáról. Ma azonban már teljesen világos, hogy a Földön, vagy valahol a Világegyetem határtalan térségeiben létezett, vagy létezik egy olyan kultúra, amelyben a férfi és a nő közötti kölcsönös kapcsolat összehasonlíthatatlanul tökéletesebb, mint a jelenkoriban. A fogantatás előtti időszak az ember nevelésének fontos alkotó eleme, de még az is meglehet, hogy maga az alapja.

Anasztázia egy számunkra ismeretlen civilizáció kulturális hagyományait követve, mielőtt a gyermek megfoganna, egy bizonyos konkrét felkészülést végez. Eltompítja az Ön szexuális ösztönét. Számomra, mint pszichológus számára, ez jól látható az első könyvben leírt eseményekből. Felidézem, hogyan következtek egymás után:

Anasztáziával a tajgában pihenőt tartanak, Ön konyakot iszik, majd eszik, de Anasztázia nem nyúl sem az Ön által felajánlott ételhez, sem italhoz. Leveti magáról felső ruháját, majd a földre fekszik. Önt meglepi természetes szépsége, s felmerül Önben

a természetes vágy, hogy a gyönyörű női testet magáévá tegye. Szexuális felhevülésében kísérletet tesz a közeledésre, megérinti Anasztázia testét és... eszméletét veszti.

Nem megyünk bele a részletekbe, hogyan kapcsolta ki az Ön tudatát. Itt más a fontos – ennek eredményeképpen Ön Anasztáziát többé nem úgy fogadja, mint szexuális szükségletei kielégítésének tárgyát. Erről Ön saját maga is beszámol. Leírtam, amit mondott: „Meg sem fordult a fejemben...”

– Igen. Ez igaz, a pihenő alatt történtek után már egyáltalán nem ébredt bennem szexuális vágy Anasztázia iránt.

– Most, tessék, a *második esemény – a fogantatás* – az elbeszélés a gyermek fogantatásának a kultúrájáról.

A lakajos földbevált kunyhóban töltött éjszaka, a száraz fű és virágok illata. Ön azonban fél, nincs hozzászokva, hogy a tajgában egyedül aludjon és megkéri Anasztáziát, hogy feküdjön Ön mellé. Ön megértette, hogy ha Anasztázia Ön mellett lesz, nem történhet Önnel semmi rossz. Anasztázia Ön mellé fekszik.

Ekképpen intim helyzetbe Ön mellé kerül egy szépséges, fiatal női test, amelynek van még egy megkülönböztető tulajdonsága: egészséget sugároz. A rengeteg korábban megismert női testtel ellentétben ez a test szinte kicsattan az egészségtől. Ön érzi Anasztázia leheletének az illatát, de közben Önben egyáltalán semmilyen szexuális vonzalom nem ébred. Ez Önből ki lett űzve. A tér meg van tisztítva egy másfajta lelki állapot számára – a család folytatására fókuszált igyekezetre. Ön a fiára gondol! A fiára, aki még nincs. Íme, ezt mondja a könyvben: „*De jó volna, ha az én fiam Anasztáziától születne! Olyan egészséges! Ha így volna, a fiam is egészséges és gyönyörű volna!*” Ön akaratlanul Anasztázia mellére helyezi kezét, simogatja, de ez a simogatás már másfajta. Nem szexuális. Mintha a fiát simogatná. Majd Anasztázia szája érintéséről, könnyű légzéséről ír, de tovább... minden részlet teljes hiánya, mintha semmi sem történt volna. Később már a reggelt írja le, annak csodálatos hangulatát, valami rendkívüli beteljesedésének az érzését. Meg vagyok róla

győződve, hogy a kiadók azt tanácsolták Önnek, hogy a könyvek népszerűsége növelése miatt részletesebben ecsetelje ezt az éjszakát.

- Igen, valóban javasolták, nem is egyszer.

- De Ön mégsem írta le ezt az éjszakát a könyv újabb kiadásában, miért?

- Mert...

- Álljon meg! Kérem, ne mondja el! Le akarom ellenőrizni a következtetésem helyállóságát. Ön azért nem írta le azon éjszaka szexuális részleteit, mert egyáltalán semmire sem emlékszik mindabból, ami azután történt, hogy megérintette Anasztázia ajkait.

- Igen, nem emlékszem semmire és még most sem tudok semmire sem visszaemlékezni azon túl, hogy reggel rendkívüli érzéseim voltak.

- Az, amit most mondok, hihetetlennek fog Önnek tűnni. Azon a szépséges éjszakán Önnek semmilyen szexuális kapcsolata Anasztáziával nem volt.

- Nem volt? Hát akkor honnan lett a fiam? Hiszen magam, e két szememmel láttam a fiamat.

- Anasztáziával Önnek azon az éjszakán valóban volt fizikai kapcsolata. Voltak spermák... megvolt általában minden, ami a gyermek nemzéséhez adalékként szükségeltetik, de nem volt szexualitás. Kollégáimmal nem egyszer elemeztük, hogy mi is történt Önök között. Kollégám is, ahogy jómagam is, meg vagyunk győződve arról, hogy Önök között Anasztáziával szex nem volt.

Maga a „szex” szó korunkban a testi szükségletek kielégítését sugallja, a testi gyönyörök elnyerése felé irányuló igyekezetet. A tajgai események kontextusában azonban hiányzik az adott cél, s itt arra gondolok, hogy Ön nem a testi gyönyörök elnyerésére törekedett. Itt az igyekezet és a cél más. A gyermek! Ennek okán az esemény elnevezését is más névvel kell illetni. Itt nem csupán az elnevezésről van szó, hanem az ember születésének minőségileg más módon történéséről.

Szeretném még egyszer megismételni: *ez az ember minőségileg más módon születése.* Az én állításom nem absztrakt, tudományos összehasonlítással könnyen be lehet bizonyítani. Csak ítélje meg saját maga, a pszichológusok vagy filozófusok közül ma már senki sem fogja tagadni a külső pszichikai tényezőknek az anyaméhben fejlődő magzatra kifejtett hatását. Többek között a férfi várandós nőhöz kialakított viszonyának is nagy és gyakran meghatározó jelentősége van. Sőt, azt sem tagadhatjuk, hogy a jövő ember alakítására hatást gyakorol még annak a magatartásnak a jellege is, amellyel a nemi aktus pillanatában a férfi nőhöz viszonyul. Az egyik esetben olyan ez a magatartás, mint a testi vágy kielégítésének a tárgya iránti. A másik esetben viszont olyan, mint a vele együtt teremtőhöz. Ennek okán az eredmény is más módon lesz. Lehet, hogy az a gyermek, mely ilyen feltételek között fogantatik, intellektusa szintjén úgy fog különbözni korunk emberétől, ahogy korunk embere különbözik a majomtól.

A szex és a hozzá társuló élvezet a teremtésnél nem öncélú, csupán eszközök. Más pszichikai energiák vezérlik a testeket, más módon alakul a gyermek állapota.

A fent említettek közül adódik az első szabály: Az a nő, aki teljes értékű embert akar szülni, tartós és boldog családot akar alapítani, annak képesnek kell lennie arra, hogy megragadja azt a pillanatot, amikor a férfi egy ember születése miatt akar hozzá közeledni. Saját eljövendő gyermekére fog gondolni, őt fogja benső szemeivel látni, annak megszületését fogja óhajtani.

Ilyen feltételek mellett a férfi és a nő olyan pszichikai állapotot érnek el, amely lehetővé teszi számukra, hogy az intimitásból a legmagasabb örömet, meglepedettséget nyerjék. A jövő gyermek viszont olyan energiát kap, amely a hagyományos módon születettekből, pontosabban mondva a véletlenszerűen születettekből hiányzik.

- Hogy érzi meg ezt a pillanatot a nő? Honnan tudja meg, mire gondol a férfi? Hiszen a gondolatok láthatatlanok.

- A gyöngédségből! A gyöngéd simogatásból lehet felismerni. A lelki állapot mindig külső jelekkel fejezi ki magát. Az öröm jelei a nevetés, a mosoly. A szomorúságé viszont a szem ennek megfelelő kifejezése, a testtartás, stb. Az adott esetben, gondolom, nem kívántatik különösebb tehetség ahhoz, hogy a nő a szexuális töltetű simogatást meg tudja különböztetni az olyan érintéstől, amellyel a férfi a nőt úgy illeti, mint jövődő gyermekét. Csupán az ilyen hozzáállásnál történik meg az a „valami”, aminek megtapasztalása az összes Földön élő lény közül csupán az embernek adatott meg. Ezt a „valamit” még soha senki nem tudta leírni, tudományosan megmagyarázni. Abban a pillanatban, amikor megtörténik, nem is lehet elemezni. Én, mint pszichológus, csak feltételezhetem, hogy az adott eseményben a legfontosabb nem a két test fizikai egyesülése lesz, hanem valami más, ami ennél felmérhetetlenül hatalmasabb: két gondolat egymásba olvadása. Még pontosabban fogalmazva: két érzéskomplexum egymásba olvadása. A közben nyert megelégedettség és megtapasztalt áldásos állapot jelentősen túlszárnyalja az egyszerű szexuális kielégülést. Időtartama nem olyan korlátozott, mint a közönséges szex esetében. A felfoghatatlanul kellemes állapot hónapokig, sőt, akár évekig is eltarthat. Ez az, ami kialakítja az erős szerető családot. Éppen erről beszél Anasztázia.

Ez azt jelenti, hogy az a férfi, aki egyszer ezt megtapasztalta, többé már nem képes összekeverni az így szerzett érzést az egyszerű szexuális kielégüléssel. Nem képes hűtlen lenni feleségéhez. Szerelmeséhez. A hűtlenségre még gondolni sem gondol. S éppen ettől a pillanattól fogva kezd kialakulni a család. A boldog család!

Van egy ilyen mondásunk: „A házasságok az Égben kötnek”. Ebben az esetben ez a mondás teljes mértékben helytálló, híven tükrözi az eseményt. Ítéld meg saját maga! Mi manapság az égben kötött házasság általánosan elfogadott bizonyítéka? Egy levél, amelyet az Anyakönyvi Hivatal állít ki, a sok különböző egyházak szertartásai. Nevetséges, ugye? Nevetséges, de ugyanakkor szomorú is!

Anasztázia pontosan határoz: az égben kötött házasság bizonyítéka csak a férfi és a nő rendkívül meghitt állapota lehet, melynek következményeként teljes értékű ember születik a Földre.

Magam pedig még hozzátehetem: a korunkban született gyermekek zöme házasságon kívüli. Most pedig... Most elolvassom Önnek szexuálpatóológus kollégám kommentárját:

Az „Anasztázia” könyvben leírt férfi és nő közötti szexuális kapcsolat a szex teljesen más jelentését tárja fel. Az összes e témáról szóló most létező tankönyvek – az ógörögöktől, indiaiaktól fogva egészen a maiakig – naivnak és nevetségesnek tűnnek, ha összehasonlítjuk őket az Anasztázia által kifejtettek jelentőségével. Minden egyes a szexről írott hozzászólás eljutott ősi műben, de még a jelenkorunkban írottakban is, minden kutatás a különböző pozícióknak, a szeretkezés technikáinak és ezek külső attribútumainak a kutatásában merül ki. Eközben azonban az emberek fiziológiai, pszichológiai képességei és lehetőségei különbözőek.

Külön-külön minden egyes ember számára csupán egyetlen pozíció lehet a leghatásosabb és legelfogadhatóbb, amely csupán az ő jellemének és vérmérsékletének felel meg, csak egy konkrét külső attribútumrendszer.

Aligha akad a világon olyan szakember, aki pontosan meg tudná határozni, hogy a rengeteg létező pozíció közül melyik minden egyes konkrét ember számára a legelfogadhatóbb.

Egy hasonló feladat teljesítése érdekében a szakembernek feltétlenül több ezer létező pozíciót kell ismernie, azok minden egyes nüanszát, tanulmányoznia kell a konkrét ember pszichikai képességeit, és ez teljes egészében lehetetlen.

A bizonyítéka annak, hogy a mai tudomány nem oldja meg a nő és a férfi kölcsönös szexuális kapcsolata elméletének problémáját, a meddő nők és férfiak egyre növekvő száma a mai társadalomban. Növekszik az egymást szexuálisan kielégíteni képtelen házastársak száma. Ez az örömtelen kép azonban megváltoztatható.

Az, amit Anasztázia megmutatott, arról tanúskodik, hogy a természetben létezik egy bizonyos mechanizmus, bizonyos felsőbb erők,

amelyek egyetlen pillanat alatt képesek megoldani a megoldhatatlannak tűnő gondot. Ez a mechanizmus vagy valamiféle erők a két ember – a férfi és a nő – belső állapota révén megtalálják a külön és kizárólag az ő számukra legmegfelelőbb állapotot és a kölcsönös nemi kapcsolat módjait.

Kétségtelen, hogy az ilyen esetben megtapasztalt élmény és öröm eléri a legmagasabb elérhető fokot. Teljes mértékben lehetséges, hogy a nő és a férfi ilyen módon együtt megtapasztalt gyönyöre mindig védelmezni fogja a házastársi hűséget függetlenül attól, hogy milyen törvényekkel és rítusokkal lesz szabályozva.

Házastársi hűség! Házastársi hűtlenség! Árulás!

Alexander Szergejevics felállt az asztaltól és állva folytatta:

– Anasztázia elsőként mutatta meg e jelenség természetét. Betéve tudom egyes mondatait, egész monológjait. Lám, mit mondott: „A Sötét Erők az emberben azért igyekeznek alantas testi vágyakat ébreszteni, hogy az ember ne tapasztalhassa meg azt a boldogságot, amelyet Isten ajándékozott neki. Ezek az erők mindenféle módot felhasználnak arra, hogy elhitessék az emberrel, hogy az ember a boldogságot – csupán a testi kielégülésre gondolva – könnyen el tudja érni. És éppen ezzel vezetik el az embert az Igazságtól.” Majd tovább... Egy pillanat, azonnal... Igen, megvan... „Megpróbálnak majd mindent, hogy újabb és újabb testekkel, vagy csak saját testük közönséges és bűnös módon való felhasználásával vegyék birtokba a boldogságot, csupán azért, hogy ösztönösen érezzék, hogy az igazi kötelékből áradó igazi boldogság egyre jobban távolodik tőlük.”

Abszolút hüen ábrázolja a házastársi hűtlenség okát. Ezt úgy is megmagyarázhatom, mint pszichológus. Az egész logikus: a férfi és a nő, azaz a férj és feleség, a szex miatt foglalkoznak szexszel. Intuitív módon érzik, hogy nem kapnak általa elég örömet, meglegedettséget, szakemberhez fordulnak, kiegészítő szakirodalmat olvasnak. Azt tanácsolják nekik, hogy változtassanak a pozíciókon, a szeretkezés módján, egyszóval a szexuális technikák változtatásának a segítségével foglalkozzanak a nagyobb öröm-gyönyörnek a keresésével.

Figyelje meg, kérem: foglalkozzanak a nagyobb örömgönyörnek a keresésével, kutatásával! Mondani is fölösleges,

hogy mivel a férfiak és a nők – ahogy ezt Anasztázia pontosan megjegyezte – az érzés szintjén tudnak a magasabb szintű lelki öröm létezéséről, keresnek, kutatnak. De... hol e keresés határa? Talán csupán a pozíciók változtatására korlátozódik? Ennek abszolút logikus folytatása a testek változtatása.

«Ó! – kiáltozzák a társadalomban. – Ez a házastársi hűtlenség!». Ugyan már, kérem! Nincs itt semmilyen házastársi hűtlenség! Nincs! Hiszen házasságok sincsenek!

A házasság, melyet egy okmány igazol, nem házassági kötelék. Csupán a társadalom által kigondolt feltételrendszer.

A házassági köteléket egy férfi és egy nő köti azáltal, hogy közösen elérik azt a legmagasabb lelki állapotot, amelyről Anasztázia mesélt. Anasztázia erről nem csak beszélt, hanem elérésének módjait meg is mutatta. Ez a férfi és a nő kölcsönös kapcsolatának új kultúrája.

– Ön, Alexander Szergejevics, tanácsolja a fiataloknak az intim kapcsolatot a házasság hivatalos megkötése előtti időben?

– Az emberek zöme éppen ezt teszi. Csak szégyenkezünk róla nyilvánosan beszélni. Én azonban azt tanácsolom, hogy ne foglalkozzunk a szexért való szexszel sem a házassági kötelék megkötése előtt, sem pedig utána.

Mi a társadalmunkat szabadnak tartjuk. Lehetőségünk van arra, hogy szabadon foglalkozzunk a morális bomlasztással. S mi foglalkozzunk is. De még mennyire!

A bomlasztás iparággá nőtte ki magát. A mozi és a különböző pornótermékek, a prostitúció, a szex-shoppokból beszerzett gumiból készült nők mind ezt tanúsítják.

E bakkhanália hátterében – amely arról tanúskodik, hogy a modern tudomány teljesen képtelen megérteni azon mechanizmusok jellegét és rendeltetését, amelyek két ember kapcsolatát szilárdítják –, Anasztázia szavai a felfedezés erejével hatottak, mint a megvilágosulás.

Én, mint pszichológus, megértettem az Anasztázia által kinyilatkoztatott tézis lélegzetállítóan hatalmas jelentőségét.

Anasztázia bemutatta a férfi és a nő kölcsönös kapcsolatának új kultúráját.

Ebben a főszerep a nőt illeti. E kultúra megértéséhez Anasztázia képes volt Önt is elvezetni. Képes volt rá úgy, hogy meglehet – ösztönösen –, valamiféle ősi civilizáció tudását használta fel. De... mi ... Pontosabban a kollégám, a gyakorlatban is bebizonyította... Bebizonyította, hogy erre a férfi is képes...

A kollégám szexuálpatólógos. Együtt elemeztük Anasztázia kijelentéseit. Ő beszélt először a kölcsönös kapcsolatok új, számunkra ismeretlen kultúrájáról. A legjobban Anasztázia azon kijelentése döbrentette meg, hogy... Önnek emlékeznie kell rá, Anasztázia mondta, hogy: *„Melyik ember akar csupán testi gyönyörök eredményeképpen jönni a világra? Mindenki azt szeretné, ha a Szeretet hatalmas túláradásában, az alkotás iránti vágyban teremtetne és nem a testi szórakozás eredményeképpen születne e világra.”* De gyermekeink éppen a testi gyönyörök eredményeképpen jöttek a világra. A feleségemmel gyermeket akartunk, ezért szexszel foglalkoztunk. Sőt! Én még arra sem emlékszem, hogy a feleségem melyik nap fogant. Csak akkor kezdtünk konkrétan a gyermekre gondolni, amikor teherbe esett. Anasztázia azonban azt mondja, hogy éppen a nemi kapcsolat megteremtése előtti pillanatban kell elérni egy bizonyos lelki állapotot és vágyakozást. A kollégám azonban valószínűleg többet értett meg Anasztázia kijelentéseiből, mint én. Vagy több mindenre érzett rá. Meg akarta tapasztalni ezt az állapotot. Azt akarta, hogy gyermekük, fiuk szülessen. Kollégám már túl van a negyvenen. Felesége pedig két évvel fiatalabb nála. Két gyermekük van. Szexszel – ahogy ezt maga is bevallotta –, az utóbbi években ritkán foglalkoztak. De a feleségével való beszélgetésüket a gyermekre terelte. A feleség férje óhaján előbb nagyon elcsodálkozott. Azt mondta, hogy számára már túl késő szülni. Viszonyát férjéhez mégis a jobbik irányba változtatta meg. Férje odaadta neki elolvasni az Anasztázia kijelentéseiből összeállított könyvet. Ezután már maga a feleség terelte a beszélgetést nem éppen ugyanarra, hogy ő is szeretne

gyermeket, hanem arra, hogy mennyire igaz az, ami a könyvben meg van írva. Egy éjszaka kollégám simogatni kezdte feleségét, miközben nem a szexre gondolt, hanem jövődő gyermekére. Ő ezt valószínűleg akképpen tudta tenni, ahogyan Önök Anasztáziával. Itt a különbség csak abban van, hogy Önt ebbe az állapotba Anasztázia vezette el, de a kollégám azt maga érte el. Hogy ez véletlenszerűen történt-e meg vagy nem, nehéz megmondani, ám kollégám mégis képes volt egy ilyen állapotba jutni. Felesége ugyanilyen szerelmes simogatással válaszolt. Ők ketten már nem fiatalok, természetesen nem érezték azt az erős szexuális ösztönt, mint fiatakorukban. A jövődő gyermekükről szóló gondolataik minden valószínűséggel a háttérbe szorították a szextechnikákról szóló gondolatokat. Végül... végül ez a bizonyos „valami” mégis megtörtént. Sem a kollégám, sem pedig a felesége nem tudtak visszaemlékezni az intim kapcsolat részleteire. Ahogyan Ön sem, ők sem emlékeznek rájuk. De ahogy Ön is, ők is a reggel felejthetetlen, gyönyörű érzéseiről beszélnek. Kollégám azt mondja, hogy egész életében sem a feleségével, sem a más nőkkel létesített nemi kapcsolat alatt – és ilyen szép számmal akadt – nem tapasztalt soha semmi hasonlót.

Negyvenéves felesége most várandós, a hetedik hónapban van. De nem ez a legfontosabb. A legfontosabb az, hogy a felesége szerelmes lett.

– Kibe?

– A saját férjébe, Vlagyimir Nyikolajevics! Csak képzelje el, ez a korábban morgós és picit csípős asszonyosság manapság bejár a klinikánkra és várja, mikor fejezi be férje a betegfogadást. Üldögél a folyosón és akár egy szerelmes csitri, szerelmesére vár. Titokban többször megfigyeltem arckifejezését. Ez is megváltozott! Egy alig látható, titkolt mosoly jelent meg az arcán. Már régóta ismerem ezt a családot. Olyan nyolc éve. Ez a lelkében kihunytt szikrájú, kissé kövérkés nő hirtelen tíz évet fiatalodott. Szép lett, eltekintve a világosan látható várandós állapotától.

- És a kollégája viszonya a feleségéhez szintén megváltozott vagy ugyanolyan maradt, mint korábban?

- A kollégám maga is megváltozott. Teljesen abbahagyta az ivást, mert még ha nem túlzottan is, de korábban mégis felfelöntött a garatra. Abbahagyta a dohányzást is. A legkedvesebb foglalkozásuk ma a feleségével egyetemben a rajz lett.

- A rajz? És miket rajzolnak?

- Jövendő családi birtokukat rajzolgatják, amelyről Anasztázia mesélt. Szeretnének földet venni és házat építeni rajta... Nem igaz, nem jól mondtam, nem házat akarnak építeni, hanem jövendő gyermekeik számára szeretnék itt lerakni majdani édenkertjük szegletének alapjait.

- Jövendő gyermekeik számára?!

- Igen, jövendő gyermekeik számára. A felesége most csak azt sajnálja, hogy fogantatása a városi lakásukban történt és nem saját birtokukon, ahogy azt Anasztázia mondja, a saját kezük által létrehozott Szeretet Terében, ahol az édesanyának várandóssága alatt kell tartózkodnia, és ahol a szülésnek meg kell történnie.

Kollégám felesége meg van róla győződve, hogy még egy további gyermeket is meg tud szülni. Ezt kollégám is így hiszi.

Én meg vagyok róla győződve, hogy a fajfenntartás ösztöne, mely az állatokra jellemző, abban tér el az emberitől, hogy az állatok párosodás közben csak a természet hívásának engedelmeskednek. Amikor az ember csak szexszel foglalkozik, az állatokhoz hasonlatos. Az a gyermek, aki egy ilyen folyamat eredményeképpen érkezik a világra, félelme-félelme lesz.

Az igaz, valódi ember csak akkor tud megszületni, amikor az ő megteremtésénél csupán az emberre jellemző energiák és érzések lesznek jelen: a szeretet, a jövendő látásának a készsége, az alkotás-teremtésnek a teljes tudatosítása. Ennek a megnevezésére a szex fogalma nem alkalmas. Megszentségteleníti az adott folyamatot. A megfelelőbb szó itt „együttes teremtés”. Amikor a férfi és a nő olyan állapotba jutnak, amelyben

megvalósul az együttes teremtés, akkor a közöttük létrejött kötelék, a házasság, a mennyekben köttetik. Ezt a köteléket nem az okmány, nem a rítus erősíti meg, ezt valami sokkal hatalmasabb és jelentősebb fogja erősíteni, és ezért lesz szilárd és boldog. S nem kell arra gondolni, hogy csak fiatalok léphetnek ilyen kötelékre. A kollégám esete bizonyítja, hogy ez elérhető különböző korú emberek számára is. Az ilyen kötelék csak abban az esetben lehetséges, ha képesek megérteni az Anasztázia által elmondottak jelentőségét.

- Akkor viszont mi történik? Mindazok, akiknek az igazolványában a házasság anyakönyveztetéséről pecsét van, volta-képpen nem is házasok?

- A pecsét a személyi igazolványban csupán a társadalom által létrehozott szabály. Az igazolások, a különböző népek körében, különböző korokban alkalmazott eltérő rítusok csak külsőségeikben tértek el, de lényegük ugyanaz volt - a lélekre kifejtett hatás: hogy a két ember közötti kapcsolat művi úton való megteremtésének legalább fizikailag látható jele legyen. Anasztázia ezt pontosan meghatározza, amikor így beszél róla: „A képmutató kötelék iszonyatos. A gyermekek! Érted, Vlagyimir, a gyermekek! Ők érzik az ilyen szövetség mesterkélttségét, hazugságát. A gyerekek kezdenek kételkedni mindenben, amit a szülők mondanak nekik. Ők a hazugságot tudatalatti szinten már fogantatásuk pillanatában érzik. És rosszul vannak tőle.”

Kiderült, hogy a természetben létezik egy nem mesterséges, hanem természetes, Isteni kötelék. Hogy ezt hogyan lehet elérni, éppen a mai embereknek lett megmutatva.

- Vagyis ez azt jelenti, hogy még a házasoknak is - itt a személyiben pecséttel rendelkezőkre gondolok - ténylegesen ismételt házasságra kell lépniük párjukkal?

- Pontosabban mondva, nem ismételt, hanem valóságosan.

- Ezt sokak számára nehéz lesz megérteni. Minden országban hozzászórtak, hogy a szex a gyönyör legmagasabb forrása és sorban mindenki a testi gyönyör miatt foglalkozik vele.

- Mindez hazugság, Vlagyimir Nyikolajevics! A férfiak kilencven százaléka képtelen kielégíteni a nőket.

A mítosz, hogy rengeteg ember a szextől nyeri a legmagasabb szintű élvezetet, csak pszichológiai szuggeszció. Az ember szexuális ösztönét az üzleti ipar használja ki. A legálisan és illegálisan kiadott és terjesztett pornó folyóiratok pénzügyi csatornák. Éppen ezek szédítik az embereket. A filmek, amelyekben a minden hájjal megkent szupermenek könnyedén kielégítik partnereiket, szintén csupán üzleti húzások.

Egyszerűen félünk, szégyenkezünk egymás előtt beismerni, hogy nincs megfelelő partnerünk. De a vitathatatlan tény továbbra is fennáll. A megkötött házasságok hatvan százaléka széthullik. A családok fennmaradó negyven százaléka is távol áll attól, hogy tökéletes legyen. Erről az állandó házastársi hűtlenség, a virágzó prostitúció tanúskodik.

Az a megelégedettség, amit manapság a szex által nyerünk, távolról sem teljes. Csupán tört része annak, az ember számára jellegzetes megelégedettségnek, amit két ember - teljesítve isteni rendeltetését, amit hiába keresünk egész életünkön át - az együttes teremtésből nyer.

„A helytelen helyen keressük!” Ezen állítás helyességét kétségtelenül maga az élet bizonyítja.

Anasztázia, aki valamilyen ősi civilizáció képviselője, amelyről történéseinknek halvány gőze sincs, megbontja a kialakult sztereotípiákat. E kultúra tökéletességére utal a várandós édesanyához fűződő kapcsolat is.

E kultúra megváltozhatatlan feltétele az, hogy a várandós édesanyának kilenc hónapig azon a helyen kell tartózkodnia, ahol fogant, és itt is kell gyermekét megszülnie. Mennyire komoly ez?

A modern tudomány eszköztárában található információk és az összehasonlító elemzés segítségével be lehet bizonyítani ezen állítás előnyét. A hely neve, ahol a fogantatásnak létre kell jönnie, és ahol az édesanyának gyermekét ki kell hordania: „a Családi Birtok”. E helyen a férfi és a nő saját kezükkel

egy kertet hoztak létre, ahol különböző növények nőnek. A fiziológusok nem fogják tagadni a várandós édesanya helyes táplálkozásának fontosságát. Erről sok-sok tudományos és áltudományos munka íródott. Na és? Talán minden várandós édesanyának át kellene ezeket tanulmányoznia? Minderről megfeleledkeznie és szorgalmasan tanulmányoznia az irodalmi forrásokat: táplálékként mit és hogyan használjon fel? Nehéz ilyet elképzelni.

Sőt, még ha minden várandós nő tanulmányozná is ezeket a tudományos értekezéseket, feltétlenül egy másik megoldhatatlan feladat előtt állna. Honnan szerezze be az ajánlott termékeket?

Tegyük fel, hogy adott egy nagyon gazdag modern házaspár. Anyagi lehetőségeik lehetővé teszik, hogy megvásároljanak mindent, mi szem-száj ingere. Illúzió! Nincs az a pénz, ami lehetővé tenné, hogy meg lehessen vásárolni azt, amit egy várandós nő megkíván, mégpedig abban a pillanatban, amikor azt óhajtja. Itt arra gondolok, hogy nincs az a pénz, amiért például olyan minőségű almát vásárolhatnánk, amelyet saját kertjében tud leszakítani egy várandós édesanya az almafáról és azonnal el is tud fogyasztani.

A következő aspektus pszichológiai jellegű, de nem kevésbé jelentős, mint a fiziológiai. Képzeljünk el és hasonlítsunk össze két helyzetet:

Az első általános, amely az emberek zömével megesik. Vegyünk egy fiatal, anyagilag közepesen, vagy a közepestől jobban álló családot. A várandós nő férjével egy panellakásban él. Vajon tud-e egy ilyen nő a megfelelő minőségű táplálékhoz jutni? Nem! A mai üzletek - még a legdrágább szupermarketek sem - tudnak minőségi ételmezt kínálni. A tartósított, mélyhűtött élelmiszeripari termékek az ember számára nem természetesek. A piacok? Még a piaci termékek is, finoman mondva, kétes minőségűek. Sőt, a táplálkozásra használt növények termesztésénél már a maszekok is megtanulták használni a különböző vegyi adalékokat. Az egyik dolog az, amikor saját maguk számára természetnek, másik az, amikor

eladásra. Ilyenkor azon igyekeztük, hogy kapjanak is érte valamit, arra vezeti őket, hogy különböző stimulátorokat használjanak. Ezt mindenki tudja, és az emberben, amikor ilyen mesterséges eredetű élelmet fogyaszt, természetesen felébred a nyugtalanság érzete.

A nyugtalanság érzete! A nyugtalanság a modern ember állandó kísérője.

A várandós nő úton-útfélen ki van téve a folytonosan fennálló szociális kataklizmákról, az ökológiai szerencsétlenségekről szóló végeláthatatlan információáradat támadásainak. Tudatában és tudatalattijában is egyre növekszik a nyugtalanság az érkezendő gyermeke sorsa miatt. De hol, miben vannak a pozitív tényezők? Ilyenek egyszerűen nincsenek és nem is lehetnek a létezés ilyen szörnyeteges feltételei mellett, amelyekre mi magunk ítéljük önmagunkat.

Még a jól és csinosan berendezett lakásban is egyszer megszokjuk a környezetünket. A lakás többé már nem örvendezteti szemünket az újdonság erejével. De hozzászokunk ahhoz is, hogy a lakásban a dolgok elavulnak, elromlanak, ugyanúgy hozzászokunk ahhoz a tényhez is, hogy a vízvezetékéből folyó víz nem alkalmas a fogyasztásra. A várandós nő mindezt egyszerre, hirtelen kezdi érezni. Ezért nem marad számára egyéb, mint reménykedni, hogy „talán, mégis...”. A „talánban” való reménykedés az egyedüli, amire még támaszkodni tud, amikor a kilátástalanság nyomása alatt van.

A másik esetben a nő, akit a Szeretet Tere vesz körül – ahogy Anasztázia nevezi –, a fiziológiai szükségleteinek kielégítésén kívül hatalmas pszichológiai feltöltést kap.

A modern tudomány meg tudja világítani és be tudja bizonyítani Anasztázia majd minden egyes állításának igazát. Állításai mehökkentően egyszerűek és logikusak. Csak csodálkozni tudunk azon, hogy vajon mi a sok bölcselkedő beszéd közepette miért nem fordítottunk rá figyelmet.

Anasztázia ugyanakkor titokzatos, a modern tudomány által megmagyarázhatatlan jelenségekről is szól:

„A szülőknek három fő pontot, a létezés első három szintjét kell saját teremtményüknek biztosítaniuk.”

Majd azt mondja, hogy a létezés e három titokzatos pontjának, szintjének egybeolvadása érdekében – mégpedig a Családi Birtokon belül – a következőnek kell megtörténnie: *„Kettejük gondolata a Szeretet-Szerelemben olvad egybe... Íme, ez az első szint. Ennek a neve a szülői gondolat...A második szint, pontosabban mondva, az emberi szint akkor születik meg, s gyűjt az égen új csillagot, amikor a testek Szeretet-Szerelemben, a csodálatos Teremtésre irányított gondolatokkal olvadnak eggyé...És a harmadik szintnek – az új szintnek – e helyen kell megtestesülnie. Ahol a gyermek megfogant, ott kell a születésnek-születésnek is megtörténnie. S itt az apának is jelen kell lennie. S ekkor emel hármójuk fölé a mi hatalmas mindnyájunkat hően szerető Atyánk koszorút-koronát.”*

Kétségtelen, hogy a gyermek ugyanazon a helyen – a gyönyörű Családi Birtokon – történő fogantatásának, kihordásának és megszületésének előnyeit a fiziológusok is és a pszichológusok is tudományosan be tudják bizonyítani. Ám Anasztázia ennél sokkal fontosabbat mond. Azt mondja, hogy az ilyen esetben létrejön a születendő ember teljes kapcsolata a Világegyetemmel. Miért? Hogyan? Mennyire fontos ez a hozzáállás az eljövendő ember sorsára? Ezt a modern tudósok csupán feltételezhetik.

Megpróbáltam összevetni azt, amit Anasztázia mond, azal, amit a ma annyira népszerű horoszkópok jövendölnek. Magától adódott a kérdés, hogy a három pillanat melyikét lehet az ember születése számára legfontosabbnak tekinteni: a gondolatot, a fiziológiai fogantatást vagy a kisdednek az anya méhéből való előbukkanását?

Az ember születésének általánosan elfogadott dátuma az anyaméh elhagyásának a pillanata. Ettől a pillanattól fogva számítják a horoszkópok. Ma azonban a tudomány már elismeri, hogy bár a magzat az anya méhében van, mégis él, érez. S ha már így van, akkor az ember már létezik. Már leszületett. Mozog, az édesanya érzi, hogyan rugdalózik picli lábaival, dögönyözi őt

kezeivel. Lehet, hogy az ember születésének sokkal pontosabb dátuma a pete sperma általi megtermékenyítésének a pillanata volna? A fiziológia szempontjából nézve ez a momentum sokkal pontosabban meghatározza az ember születésének a pillanatát. De... A sperma találkozása a petével nem oka a folyamatnak, hanem következménye. E találkozást megelőzi a két ember gondolata. Lehet, hogy éppen e gondolatok határozzák meg a születés dátumát? A három pillanat közül mára a magzat e világon való megjelenésének a pillanata van elfogadva. Holnap viszont lehet valami más is általánosan elfogadott. Anasztázia elmélete szerint az ember születésének a dátuma az a pillanat, amikor megtörténik a három már említett aspektus egybeolvadása. És ennek megvan a maga vitathatatlan logikája. Mi azonban – itt a mai tudományt is, de a vallási tanításokat is értem – erre még gondolni sem merünk.

- De hát mitől kellene félnünk?

- Van mitől... Tudja, Vlagyimir Nyikolajevics, ha elismerjük, hogy Anasztázia állításai vitathatatlanok, akkor ugyanúgy el kell ismernünk, hogy ha azon kultúra embereivel hasonlítjuk magunkat össze, amelyet ő képvisel, akkor mi nem vagyunk teljes értékű emberek. A ma élő emberek zöméből egy vagy két alkotóelem, amely a teljes értékű ember sajátja, hiányzik. Hát ezért félünk erről nemcsak beszélni, de még gondolkodni is. Pedig el kellene róla gondolkodnunk...

- Nem lehet, hogy azért nem beszélünk, és azért nem gondolkodunk róla, mert ezek az állítások túlon túl vitathatók?

- Ellenkezőleg! Túlon túl vitathatatlanok!

Elsősorban: Csak gondoljon bele! Vajon ki fogja vitatni azt, hogy a legerkölcösebb és pszichológiailag a legtelítettebb az a helyzet lesz, amelyben nem az erkölcsi bomlás, hanem a jövőző gyermekről szóló gondolat előzi meg a sperma és a pete találkozását.

Másodsorban: Abszolút vitathatatlan az is, hogy a várandós édesanyának teljes értékű táplálékot kell kapnia, kerülnie kell

a stresszt. Erre ideálisnak mutatkozik a saját birtok, amelyről Anasztázia beszél.

Harmadsorban: A szülés az ismert környezetben, a megszokott helyen a vajúzó nő számára sokkal áldásosabb lesz, de – ami a legeslegfontosabb – az újszülött számára is. Ez szintén vitathatatlan tény úgy a pszichológusok, miként a fiziológusok számára is. Egyetért mind e három ponttal?

- Természetesen, egyetérttek.

- Hát látja, vitathatatlanok és nem csupán a tudósok számára. Következésképpen nem tagadhatjuk e három jótékony alkotóelem egyetlen egységbe való kapcsolásának áldásos hatását.

Mint pszichológus el tudom képzelni, hogy a térben az ilyen összekapcsolódás alkalmával pszichikai reakció megy végbe. Erre az egész Világegyetem válaszol, reagál. Fogadja az újszülöttet, és információs kapcsolatot létesít vele.

- Lehet. De milyen jelentősége van itt annak, hogy milyen precizitással állapítjuk meg az ember születésének a dátumát?

- Hatalmas! Globális! Meghatározza azt, hogy milyen szinten érzékeljük a világot. Ha az első helyre a magzat világrajövetelét helyezük, akkor ebből adódóan a világ érzékelésének első helyén az anyag áll.

Ha viszont a férfi és a nő szándékai összeolvadásának a pillanatát állítjuk első helyre, akkor az első helyre a tudatosság kerül. Ennek következtében két különböző kultúra jön létre, amelyek meghatározzák életmódunkat. Az első esetben elsőbbséget az anyag kap, a másodikban viszont a szellemiség. Erről már régen vitatkoznak az emberek nyíltan is, titokban is. Számomra most azonban nyilvánvaló, hogy e vita teljes egészében értelmetlen. Anasztázia nem csak e két fogalom egyetlen egységbe való olvadásáról beszél, hanem egy harmadik fogalomról is. Állításaira építve felállíthatjuk a teljes értékű ember születésének az elméletét, és megvalósításának lehetőségét. Ez egyszerű és mindenki számára hozzáférhető. De vajon miért nem valósítjuk meg saját lehetőségeinket? Miért

van káosz a tudatunkban és miért rohanásban telik az életünk?
Ez itt a kérdés!

- Hát, én azt gondolom, hogy a születés dátumaként azt a napot és órát lehet venni, amikor a kisdéd édesanyja méhéből napvilágra érkezik. Csak pontosabban kell megnevezni: a világra való érkezés időpontja.

- Lehetséges. Teljes mértékben lehetséges! De a születés pillanatáról azért majd kérdezze meg Anasztáziát.

- Megkérdezem. Számomra is érdekes lenne megtudni, hogyan és pontosan mikor születtem én, mikor született a fiam.

- Az Ön fia... Ön tanácsért fordult hozzám, én pedig a magam gondjairól beszélek... Bocsásson meg, tisztára megfélemlétem! Sok minden gyűlt össze a szívemben. Tudja, hetente háromszor tartok fogadónapot. Az emberek a gondjaikkal jönnek hozzám.

Mindenki szokványos kérdéssel fordul hozzám: hogyan nevelje a gyermekét, hogyan lépjen kapcsolatba a fiával vagy a lányával. De a gyermek viszont már öt, tíz vagy esetleg már tizenöt éves is. Ha azt mondom valakinek: Már késő nevelni, komám!" - azt jelentené, hogy megölöm benne az utolsó reményt. S ezért van bizony, hogy voltaképpen csak vigasztalásra futja.

- Hát igen, az én fiam is már majdnem ötéves. Akkor ez azt jelenti, hogy én is elkéstem?

- Önnek, Vlagyimir Nyikolajevics más a helyzete. Az Ön fia mellett ott van Anasztázia. Nem minden ok nélkül nem engedte meg Önnek, hogy „bedobja” a gyermeket a nagyvízbe, a mi világunkba. A gyermeket ő maga neveli, összhangban egy másmilyen kultúrával.

- Ez tehát azt jelenti, hogy mi ketten a fiammal másféle kultúrából származunk és ennek okán sosem értjük majd meg egymást?

- A szülők és a gyermekek mindig is úgymond különböző kultúrák, különböző világnézet képviselői. Minden nemzedéknek megvan a maga prioritása. Persze a különbség nem annyira erőteljes, mint az Ön esetében. Az én tanácsom az, hogy még

mielőtt találkozna és beszélne a fiával, kérje ki Anasztázia tanácsát arról, hogy lehetne ezt a legjobban megtenni. Fogadja figyelmesen mindazt, amit majd mond Önnek. Hiszen Ön sok mindent olvasott, rengeteget elmélkedett a gyermekek neveléséről. Most majd Anasztáziát jobban meg fogja tudni érteni.

- Hát igen, nem mindig tudom megérteni, amit mond. Néha még hosszú idő múlva sem. Bizonyos kijelentései kételyeket váltanak ki bennem. Misztikusak és bizonyíthatatlanok. Sok mindent nem is nagyon hozok nyilvánosságra abból, amit mond, mert gyakran inkább fantasztikumra hasonlít és...

Alexander Szergejevics tenyerével hirtelen az asztalra csapott és erőlyesen, sőt durván félbeszakított:

- Erre nincs joga! Ha az Ön képességei nem engedik, hogy bármit is tudatosítson, akkor adja meg a lehetőséget, hogy ezt mások tegyék meg.

Nem tetszett nekem a pszichológus erélyessége, sem az, amit mondott. Nem először hallottam és olvastam ilyen indíttatású, nekem szánt megjegyzéseket. Fájt! Amikor ilyeneket hallottam, az volt az érzésem, hogy én csak valami „bólogató János” vagyok, akinek pusztán az a szerep jutott, hogy a lehető legpontosabban adja vissza a tajgai remetenőtől hallottakat. A nagy tudorok, akik hasonló nyilatkozatokat tettek, azonban nem vettek mindent figyelembe. Úgy döntöttem, helyrerázom a pszichológust, aki hirtelen agresszív kezdett lenni:

- Ön minden bizonnal azokhoz tartozik, akik képesek minden elhangzottat megérteni. Én nem vagyok pszichológus, nincsenek tudományos rangjaim, de számomra is érthető az egyszerű igazság: ha nyilvánosságra hozom Anasztázia minden misztikus, nem bizonyítható kijelentését, akkor az emberek mindenhez, ami a könyvekben meg van írva, úgy fognak viszonyulni, mint a meséhez. Azzal, hogy bizonyos misztikus kijelentéseket nem hozok nyilvánosságra, talán ugyanakkor megmentem azt, ami racionalitással bír.

- Konkrétabban is meg tudná mondani miféle misztikumról van szó?

- Hát, persze! Például arról, hogy Anasztázia azt mondta, hogy a Világmindenségből összeszedte a legjobb hangkapcsolatokat, elrejtette őket a könyv szövegében és ezek majd jótékonyan fognak hatni az olvasókra.

- Igen, erre én is emlékszem. Nagyon jól emlékszem. Ez még az első könyvben van. Még azt is mondta, hogy a hatás fokozódik, ha az olvasó olvasás közben a természetben fellelhető hangokat fog hallani.

- Tehát emlékszik rá? És arra is, hogy ezek a szavak nem csak a könyv szövegében fognak zengeni, hanem ott vannak a borító belső oldalán is. Emlékszik rá? Ezt a kiadók tanácsolták, hogy felkeltse az olvasók érdeklődését. Meg is tettem...

- Helyesen!

- Helyesen?! Tudja, hogy éppen ez a kijelentés, amely a borítón jelent meg, riasztott vissza sokakat a könyv megvásárlásától? Sokan reklámtrükknek vélték. Erről még a sajtóban is írtak. Ezért le is vettem néhány kiadásról. Sokan gondolják, hogy ez misztikus, kitaláció.

- Idióták! Hát tényleg... tényleg ennyire el tud a társadalom tudata sorvadni? Vagy talán a szellemi restség iktatja ki a tömegek logikus gondolkodását?

- Miben van itt a szellemi restség? Ha amúgy sem lehet bebizonyítani.

- Bebizonyítani? Ugyan mit kell itt még bizonygatni? Ez a kijelentés egyszerűségét tekintve nem egyéb, mint egy zseniális pszichológiai teszt, amely egyetlen pillanat alatt és könnyűszerrel bizonyítja, hogy ki a sorvadó szellemi képességekkel rendelkező tiszta tökkelütött. Ha az ilyenek még a sajtóban is fellépnek, akkor éppen így bizonyítják önök maguk képességeit: nézzétek és lássátok, milyen tökkelütöttek vagyunk! Zseniális teszt ez!

- Mi ebben a teszt? Ezt a kijelentést nem lehet bizonyítani.

- Nem lehet? Hát tényleg azt gondolja? De hiszen itt nincs is mit bizonyítani. Az, amit Anasztázia mond, az egy axióma. Csak ítélje meg saját maga! Bármelyik könyv szövege - figyelje

meg kérem - levél, vagy bármely szóbeli felszólalás hangok összekapcsolódásából áll. Eddig érthető? Egyetért velem?

- Hát, általában így van. Igen, egyetértek. Minden könyv szövege hangok összekapcsolódásából áll...

- Látja, milyen egyszerű az egész? Még ezen egyszerű tényen is fönnakadtak azok, akik lusták logikusan gondolkodni.

- Lehet... Hiszen Anasztázia megmondta, hogy megtalálta és a Világmindenség térségeiből összegyűjtötte a legjobb hangkapcsolatokat és ezek jótékony hatást fognak gyakorolni az olvasókra.

- De hiszen ebben egyáltalán nincs semmi misztikus. Ítélje meg saját maga! Amikor Ön ilyen vagy amolyan könyvet olvas, újságban vagy folyóiratban cikket, nincs az Önre semmilyen hatással? A szöveg válthat ki Önből közömbösséget, de ugyanakkor fel is dühítheti, meglegedetté teheti, de haragot is gerjeszthet vagy örömet is adhat. Igaz? Érti? Egyetért velem?

- Egyet.

- Remek! Ami pedig Anasztázia szövegeinek jótékony hatását illeti, ezt az bizonyítja, ahogyan az olvasók az olvasottakra reagálnak. Nem recenziókról van itt szó, amit meg is lehet rendelni. A jótékony hatást az alkotói lendület, készítés bizonyítja. Erről számtalan vers és dal tanúskodik, amelyeket az Ön olvasói írtak. Hiszen én magam is öt hangfelvételt vásároltam. Dalokat, amelyeket Anasztáziához írtak. Egyszerű, vagy éppen ellenkezőleg rendkívüli emberek írták. Megvettem ezeket a felvételeket és hallgattam őket. Maga az élet bizonyította mindazt, amit Anasztázia mondott. Hiszen a versek az olvasottak hatására születtek. Ön pedig azzal jön itt, hogy „misztika”. Nincs joga Anasztázia cenzora lenni!

- Rendben. Bocsásson meg! Köszönöm a tanácsait.

Már kezem az ajtó kilincsére helyeztem, hogy elhagyjam a pszichológus rendelőjét.

- Várjon még, kérem, Vlagyimir Nyikolajevics! Látom, hogy megsértődött. Bocsásson meg, ha úgy érezte, hogy hangom túl szigorú. Nem akarom, hogy így váljunk el egymástól!

Alexander Szergejevics, testesebb, idősebb ember a rendelő közepén állt. Gondosan begombolgatta köpenyét, majd így folytatta:

- Értse meg kérem, hogy Ön köteles mindent leírni, amit Anasztázia mond! Még akkor is, ha az elmondottak az Ön számára, az én számomra, vagy más számára is értetlenül hangoznának. Még akkor is. Fontos, hogy ők megértsék!

- Kik azok az ők?

- A fiatal nők, akik még képesek egészséges gyermekeket szülni. Ha megértik, biztosan minden megváltozik... De valahogy keveset beszéltünk a fiáról, éppen róla, aki miatt hozzám fordult.

- Persze, miatta jöttem.

- Nem tudok Önnek semmi konkrét tanácsot adni. Az ön helyzete túlságosan rendhagyó. Lehet, hogy valamilyen képekönyvet kellene vinnie neki a tajgába. Például a történelemről. Öltözzön fel szépen! Lehet, hogy merő képtelenség az, amit most mondtam, de valahogy szeretném, ha valóságunkat kellemes, nem túl durva fényben tüntetné fel.

- De hát hogyan? Retusáltan és megszépítve?

- Nem erre céloztam. Hiszen Ön maga lép saját gyermeke elé, mint valóságunk képviselője, amivel a gyermek szemében kompromittálja saját magát.

- Miért kellene nekem egyedül felelnem társadalmunk minden visszásságáért?

- Ha Ön a fia előtt kinyilvánítja képtelenségét bármit is jobbra fordítani a társadalomban, kinyilvánítja saját tehetetlenségét. Kompromittálja saját magát a fia előtt. A fia úgy van nevelve - gondolom -, hogy fel sem merül benne, hogy az ember számára bármi is lehetetlen volna.

- Úgy tűnik, hogy igaza van, Alexander Szergejevics. Köszönöm a részletes tanácsot. Tényleg jobb lesz, ha a gyermek szemében életünket egy picit megszépítem. Persze, megéri, különben még azt gondolja majd, hogy...

- Megszorítottuk egymás kezét és - nekem úgy tűnt - jó szívvel búcsúztunk egymástól.

BESZÉLGETÉS A FIAMMAL

Miután a folyótól vezető egész utat Anasztázia tisztásáig egyedül tettem meg, olyan érzéssel értem a már ismerős helyekre, mintha haza érkeztem volna. Ezúttal senki sem üdvözölt. Sőt, még imponált is, hogy önállóan, vezető nélkül járok a tajgában.

Nem kezdtem kiabálni, hívni Anasztáziát, hiszen lehet, hogy saját dolgaival van elfoglalva. Ha majd ismét szabad lesz, megérzi, hogy megérkeztem és ő maga jön el hozzám.

Ahogy megláttam kedvenc helyemet a tó partján, ahol gyakran üldögéltünk Anasztáziával, eldöntöttem, hogy még mielőtt leülök és megpihenek, átöltözöm.

A hátizsákomból elővettem sötétszürke, gyűrhetetlen öltönyömet, egy vékony fehér pulóvert és egy pár vadonatúj félcipőt. Amikor a tajgába készülődtem, fehér inget, nyakkendőt is be akartam rakni, de aztán úgy döntöttem, hogy az ing összegyűrődik és a tajgában bizony ki már nem vasalja az ember. Az öltönyt viszont a boltban úgy csomagolták be, hogy nem gyűrődött össze.

Elhatároztam, hogy elegánsan és ünnepélyesen állok fiam elé, ezért fektettem annyi időt és erőt külső megjelenésem megtervezésére.

Hoztam magammal hagyományos borotvát, tükröt is. A tükröt a fához állítottam, megborotválok, megfésülködtem. Majd egy kis közeli dombocskára telepedtem, elővettem füzetem és tollam, hogy a találkozásról készült tervemet még kiegészítsem azzal, amit az úton gondoltam ki.

Fiam majdnem öt éves lett. Természetesen most már tud beszélni. Amikor legutóbb láttam, még nagyon kicsi volt, még

nem tudott beszélni, de most már biztosan sok mindent képes tudatosítani. Biztosan egész naphosszat szóval tartja Anasztáziát, a dédpapákat. Eltökéltem, hogy mihelyt meglátom Anasztáziát, azonnal elmondom neki, miként tervezem a fiammal való találkozást és mit készülök neki mondani.

Öt évig mélyrehatóan tanulmányoztam a nevelés különböző rendszereit és kiválasztottam közülük – véleményem szerint – a legjobbakat és legérthetőbbeket. Levontam a számomra szükséges következtetéseket, beszélgettem pedagógusokkal és gyermekpszichológusokkal. Most, még mielőtt találkoznék fiammal, szerettem volna még Anasztáziával megbeszélni az általam kidolgozott tervet és levont következtetéseket. Vele együtt szerettem volna még egyszer mindent részletesen átgondolni. Adjon nekem Anasztázia tanácsot, hogy melyek legyenek az első szavak a fiamhoz, közben milyen legyen a testtartásom. Úgy gondoltam, hogy még a testtartás is fontos, hiszen az apának jelentőségteljesnek kell közben mutatkoznia. De azért előbb Anasztáziának be kell engem a fiamnak mutatnia.

Noteszomban első pontként ez állt:

„Anasztázia bemutat a fiamnak.”

Mutasson be neki egyszerű szavakkal, például így: „Nézd, fiacskám, előtted a te édes, szülőapád áll!

De ezeket a szavakat nagyon méltóságteljesen kell kiejtenie, hogy a gyermek anyja hanghordozásából azonnal megérezze az apa jelentőségét, ezért a későbbiekben is hallgasson rá.

Egyszerre csak azt éreztem, hogy minden elcsendesedett, elnémult körülöttem, mintha éberem figyelt volna. Nem ijedtem meg e hirtelen támadt csendtől. Mindig ez történt, amikor a tajgában Anasztáziával találkoztam. A tajga, minden lakójával szinte megdermedt, hallgatott, éberem figyelt és latolgatta, nem tartogat-e az érkező drága háziasszonyának valamilyen kellemetlenséget. Majd, ha érezhetően nincs jelen az agresszió, minden megnyugszik.

A beállt csendből tudtam, hogy hátulról csendesen Anasztázia lépett hozzám. Már azért sem volt ezt nehéz megérezni, mert

hátulról, mintha valami melegíteni kezdte volna a hátamat. Viszont melengető tekintettel nézni csak Anasztázia képes. Tekintetére nem fordultam meg azonnal. Egy ideig tovább üldögéltem, és élveztem a kellemes, örömteli meleget. Majd megfordultam és megpillantottam...

Elöttem mezítláb a fűvön szilárd tartással az én picí fiam állt. Megnőtt. Szőszke haja fürtökben hullott vállára. Rövid, gallér nélküli, csalánfonálból készült ing volt rajta. Anasztáziára hasonlított, rám is egy icipicit, de ezt az ember azonnal meg sem tudja állapítani. Amikor megfordultam, kézzel a földre támaszkodtam, így néztem rá, lemerevedve, négykézlábra állva, megfélekezve mindenről a világon. Ő is némán nézett rám Anasztázia szeretettel teli tekintetével. Lehet, hogy a meglepetés hatására sokáig semmit sem lettem volna képes mondani, de a gyermek szólalt meg elsőként:

– Legyenek üdvözölve a te fényes gondolataid, édesapám!

– Mi? Te is, persze, te is légy üdvözölve! – válaszoltam.

– Bocsáss meg nekem, édesapám!

– Miért bocsássak meg?

– Azért, mert megszakítottam fontos gondolkodásodat.

Előbb távolabb álldogáltam tőled, hogy ne zavarjalak, de kedvem támadt ide jönni, hozzád, és veled együtt lenni. Engedd meg, édesapám, hogy csendben üldögéljek itt addig, amíg befejezed gondolkodásodat.

– Hát, persze! Gyere, ülj csak le!

Gyorsan hozzám jött, leült olyan félméternyire tőlem és meg sem mozdult. Tovább négykézláb álltam zavartan, de amíg leültem, felötlött bennem, hogy komoly gondolkodó testtartást kell felvennem, hogy, amíg – ahogy a gyermek gondolja – befejezem fontos gondolataimat, rájőjnek, hogyan is viselkedjem tovább, mit tegyek.

Méltóságteljes testtartást vettem tehát fel és egy bizonyos ideig egymás mellett ültünk és hallgattunk. Majd a csendben mellettem ülő picí fiamhoz fordultam és megkérdeztem tőle:

– Na és hogy mennek itt a dolgok?

Amikor meghallotta hangomat, öröm suhant át rajta, hozzám fordult, rám nézett, egyenesen a szemembe. Tekintetéből éreztem, hogy nagyon igyekszik, de nem tudta, hogy mit válaszoljon egyszerű kérdéseimre. Majd mégis így szólt:

- Én, édesapám, nem tudok a kérdésedre válaszolni. Nem tudom, hogy mennek itt a dolgok. Itt, édesapám, az élet megy. Az élet itt jó.

„Fontos valahogy folytatni a beszélgetést - gondoltam, - nem szabad kezemből kiengedni a kezdeményezést.” Ezért hát feltettem neki még egy általános kérdést:

- Na és te, hogy s mint vagy? Szófogadó gyerek vagy? Hallgatsz az édesanyádra?

Erre a kérdésre azonnal válaszolt:

- Mindig örömmel hallgatom édesanyámat, amikor beszél. A dédpapákat is meghallgatom, ha beszélnek, mert jó másokat hallgatni. Én is beszélek nekik, és ilyenkor ők hallgatnak engem. Anasztázia édesanyám úgy véli, hogy sokat beszélek. Többet kell gondolkodni, mondja Anasztázia édesanyám. De hát én gyorsan gondolkodom és beszélni pedig különböző módon szeretnék.

- Mi az, hogy különböző módon?

- Hát úgy, ahogy a nagypapák rakják a szavakat, egyiket a másik után, ahogy édesanyám, vagy ahogy te, édesapám.

- És te azt honnan tudod, hogy én, hogyan rakom össze a szavakat?

- Édesanyám megmutatta. Amikor édesanyám a te szavaiddal kezd beszélni, az számomra olyan érdekes.

- Tényleg? Hát ez igen... Na és mi leszel, ha nagy leszel?

Megint nem értette meg ezt a szokványos kérdést, amelyet nem egyszer tesznek fel a felnőttek a gyermekeknek és csak egy kis szünet után válaszolt:

- De hiszen, édesapám, én ember vagyok.

- Értem én, hogy ember vagy, de mivé szeretnél válni. Amikor felnősz, mit fogsz csinálni?

- Én te leszek, édesapám, amikor felnövök. Majd befejezem, amit most te csinálsz.

- Honnan tudod te azt, hogy én mit csinállok?

- Anasztázia édesanyám elmesélte nekem.

- Na, és ő mit mesélt neked rólam.

- Sok mindent. Anasztázia édesanyám arról mesél, hogy te milyen vagy... Mi is az a szó... igen, megvan, hogy te, édesapám, milyen hős vagy.

- Hős?

- Igen. Nehéz neked. Édesanyám azt akarja, hogy könnyebb legyen neked. Hogy emberi feltételek között tudj pihenni, de te oda mész, ahol sok-sok ember számára nagyon nehéz élni. Azért mész oda, hogy ott is jó legyen. Számomra nagyon elkésztető volt megtudni, hogy vannak emberek, akiknek nincs tisztásuk és az ilyeneket mindig ijesztgetik, arra kényszerítik, hogy ne úgy éljenek, ahogy ők maguk akarnak. Nem tudnak maguk élelmet szerezni. Nekik... igen, dolgozniuk kell, így nevezik ezt. Nem tehetik azt, amit maguk akarnak, hanem úgy kell cselekedniük, ahogyan valaki más mondja nekik. Ezért pedig papirosokat - pénzt adnak nekik, majd ezt a pénzt beváltják ételre. Hát egyszerűen megfélelkeztek arról, hogy másképpen is lehet élni és hogyan lehet örülni az életnek. Te pedig, édesapám, oda mész, ahol az embereknek nehéz, hogy ott az életüket jobba tedd.

- Igen? Hát igen, oda megyek... Fontos, hogy mindenhol jó legyen. De te hogyan tervezed azt, hogy te majd folytatni fogod, azt hogy jobb legyen? Hogyan készülsz te most erre? Tanulni kell, ugyebár.

- Én tanulok, édesapám. Nagyon szeretek tanulni és iparkodom.

- Na és mit tanulsz, milyen tantárgyat?

Megint nem értette meg azonnal a kérdést, de aztán így válaszolt:

- Minden tantárgyat tanulok. Mihelyt felgyorsítom és elérem Anasztázia édesanyám gyorsaságát, azonnal felfogom az egész

tantárgyat vagy tantárgyakat. Igen, helyesebb azt mondani, hogy tantárgyakat.

- Mit gyorsítasz fel olyanra, mint az édesanyádé?

- A gondolkodásomat. Persze, eddig még nem tud úgy felgyorsulni. Az édesanyám gondolkodása sokkal gyorsabb. Gyorsabb, mint a nagypapáké és a napsugáré. Olyan gyors, hogy csak az Övé gyorsabb.

- Kié az az övé?

- Istené - a mi Atyánké.

- Ja, persze. Természetesen. Hát akkor csak igyekezz! Igen, bizony, bizony, igyekezned kell, fiacskám.

- Rendben, édesapám, majd igyekszem jobban igyekezni.

- Hogy a tanulásról folytassuk beszélgetésünket, de azért mondjak valami bölcsét is és fontosat, benyúltam a hátizsákomba és taláalomra kihúztam egyet a sok könyv közül, amelyeket hoztam neki. Kiderült, hogy ez az ötödik osztály számára készült történelemtanulmány volt „Az ókor története” és megmutattam a fiamnak:

- Nézd csak, Vologya, ez egy a rengeteg könyv közül, amelyeket ma az emberek írnak. Ez a könyv azt meséli el a gyermekeknek, hogyan keletkezett az élet a Földön, hogyan fejlődött az ember, a társadalom. Sok színes kép is van benne és nyomtatott szöveg. Ebben a könyvben az emberiség történelme van elmagyarázva. A tudósok - azok olyan okos emberek, tudod, okosabbak, mint mások - ebben a könyvben az őskori emberek életét írják le a Földön. Amikor majd meg tanulsz olvasni, sok minden érdekeset megtudhatsz a könyvekből.

- Én, édesapám, tudok olvasni.

- Tényleg?... Hogyhogy? Édesanyád tanít téged olvasni?

- Anasztázia édesanyám egyszer a homokba lerajzolta nekem a betűket és hanggal is megjelölte a nevüket.

- Na és te azon nyomban megjegyezted az összes betűt?

- Megjegyeztem. Olyan kevés van belőlük. Nagyon szomorú lettem, amikor megtudtam, hogy csak ennyi van belőlük.

Előbb nem tulajdonítottam jelentőséget annak, amit a betűk számáról mondott. Szerettem volna hallani, hogy tényleg képes-e a fiam elolvasni a nyomtatott szöveget. Kinyitottam a könyvet az első oldalon, átnyújtottam neki, majd felajánlottam:

- Tessék, próbáld olvasni!

A történelem elferdített bemutatása

Átvette a kinyitott könyvet, de valamiért bal kézzel nyúlt érte. Egy ideig némán nézte a nyomtatott szöveget, majd olvasni kezdett: „Az ősemberek meleg tájakon éltek, ahol nem volt sem fagy, sem hideg telek. Nem magányosan, hanem csoportokban éltek, amelyeket a tudósok emberi nyájoknak neveznek. A nyáj minden tagja - a kicsitől a nagyig - gyűjtögetéssel foglalkozott. Egész napokat keresték az ehető gyökereket, a vadonban megtermett gyümölcsöket és termést, a madarak tojásait.”

Amikor elolvasta ezt a szöveget, felemelte fejét és kérdően, egyenesen a szemembe nézett. Hallgattam, nem értettem kérdő tekintetét. Vologya egy kissé nyugtalanul szólalt meg:

- Bennem, édesapám, erről semmilyen elképzelés nem alakul ki.

- Milyen elképzelés?

- Semmilyen elképzelés nem alakul ki. Vagy elromlott, vagy nem tudja képpé alakítani azt, ami ebben a könyvben le van írva. Amikor Anasztázia édesanyám vagy a nagypapák beszélnek, mindent világosan el tudok képzelni. Amikor az Ő könyvét olvasom, még világosabban el tudok mindent képzelni. De attól, ami itt, ebben a könyvben le van írva, az elképzelésem valahogy összezavarodott. Vagy elromlott bennem.

- De hát minek kell neked valamit is elképzelned? Ugyan minek kell időt pazarolni valamiféle elképzelésekre?

- Hiszen a képek maguktól jönnek, amikor igazról van szó... de most nem jönnek, vagyis... Én most azonnal megpróbálom az egészséget leellenőrizni. Lehet, hogy azoknak az embereknek, akikről a könyv ír, nem volt szemük, ha egész nap élelmet kerestek? Miért keresték és gyűjtötték egész nap az élelmet, ha az mindig is ott volt körülöttük?

Majd a gyermekkel valami hihetetlen kezdett történni. Forogni, hunyorogni kezdett és egyik kezével tapogatni kezdte maga körül a fűvet. Talált valamit, azt a szájába rakta és megette. Majd felállt, kinyitotta szemét és így szólt: „Lehet, hogy szaglásuk sem volt?” Ujjaival befogta az orrát, és így, ujjait orrán tartva lefeküdt a fűbe és „a-a” hangokat adott ki.

Ekkor körülöttünk minden azonnal mintha mozgásba lendült volna. A fákról rögvést néhány mókus ugrott a földre. Széttérpesztették lábcskáikat, felborzolták farkukat, mintha ejtőernyősök lettek volna, úgy ugráltak le a fűbe. A fűben fekvő gyermekhez futottak, valamiket a feje mellé helyeztek, majd a fűben gyorsan visszaugrándoztak a fákhöz, felszaladtak rájuk, s egy pillanat alatt ismét ejtőernyősökként szálltak alá a földre.

Három farkas - ezek kissé távolabb álltak meg - szintén a fűben fekvő gyermekhez futott és nyugtalanul toporgott mellette.

Gallyak ropogása hallatszott és a bokorból egy fiatal medve bukkant fel, nagy igyekezettel loholt a gyermek felé, majd utána egy másik, nálánál kisebbecske, amely jóval fürgébben csörtetett előre.

Az első medve körülszaglászta a gyermek fejét, majd megnyalta annak kezét, amellyel az orrát tartotta. A bokrokból egyre másra érkeztek a kisebb-nagyobb tajgai állatok. Mindegyikük tanácstalanul, nyugtalanul tipegett-topogott a fűben fekvő pici emberke körül. Egyáltalán nem figyeltek egymásra. Látszott, hogy nem értik, mi történik a gyermekkel.

Előbb én sem tudtam megérteni fiam különös viselkedését, majd megsejtettem az okát. Egy magatehetetlen embert jelenített meg, aki sem nem lát, sem nem érez semmit. Azzal adta

tudtul a környezetének, hogy enni akar, hogy időközönként „a-a” hangot hallatott.

A mókusok úgy, mint korábban oda-vissza futkostak, cédrustobozokat, magvakat, száraz gombát és egyebeket hordoztak a gyermeknek és rakták azokat le mellé a fűbe.

Az egyik mókus tappancsai közé fogta a tobozt és gyorsan elkezdte kiszedegetni belőle a magvakat. A másik pedig fogaival feltörte a magházat, kiszedte belőle a magot, megtisztogatta és egymásra rakosgatta őket.

De az ember nem fogadta el az élelmet. Továbbra is lehunyt szemmel, befogott orral feküdt a fűben, ám egyre erőteljesebben hangoztatta: „a-a”.

A bokrok közül sebesen egy rénszarvas futott ki. Gyönyörű, fénylő szőre volt. Kétszer körülszaladta a fűben fekvő gyermeket. Majd tovább futkosott körülötte anélkül, hogy az összesereglett állatokra figyelt volna. Az állatok, akik teljes figyelmét lekötötte a gyermek rendkívüli viselkedése, mintha észre sem vették volna a rénszarvast. Amikor azonban hirtelen megállt a mókusok által megtisztogatott magvak mellett és enni kezdte azokat, az állatok azonnal reagálni kezdtek. Elsőként a farkasok jelezték nemtetszésüket, vicsorogtak, felborzolták bundájukat. A medve először csak egyhelyben, egyik talpáról a másikra állt, szinte kővé merevedve, egyre a rágcsáló rénszarvast nézte, de röviddel ezután mancsával egy jókorát csapott a rénszarvas oldalára. A rénszarvas azonnal félreszállt, leesett, majd tüstént felugrott, sebesen a fekvő gyermekhez futott és mellső lábaival a gyermek mellére állt. Még mielőtt a kisfiú a következő követelődző „a-a”-ját kiejthette volna, a rénszarvas az emberkölyök nyitott szájához hajtotta fejét és látszott, ahogy belehelyezi az előre megrágott élelmet.

Végül Vologya felült, kinyitotta szemét és levette ujjait az orráról. Pillantásával végigfutott a még mindig izguló állatokon, felállt és nyugtatgatni kezdte őket.

Az állatok - csak valamiféle számukra ismert rangsor szerint - egyenként léptek a kisfiúhoz. Mindegyik megkapta a maga

jussát. A farkasoknak Vologya megsimogatta a nyakát, az egyik medve pofáját mindkét kezével megpaskolgatta, a másiknak – ki tudja, miért – megdörzsölte az orrát. A rénszarvast, amelyik mellette lábatlankodott, lábával finoman a földre teperte, és amikor az a hátára fordult, ujjaival végigfésülgette a szőrt a mellén.

Miután minden állat megkapta a maga jutalmát, azonnal tapintatosan el is távozott.

Vologya felvett a fűből egy marék cédrusmagot és valamilyen jelt adott a mókusoknak, minden kétséget kizáróan azt jelezvén, hogy már nem kell több magot összehordozniuk. Bár a gyermek megnyugtatta az állatokat, azok ennek ellenére továbbra etették volna, de ekkor azonnal abbahagyták.

Az én pici fiam hozzám jött, egy marék magot nyújtott nekem át és így szólt:

– Abban a képből, amely bennem jelenik meg, édesapám, az első embereknek, akik a Földön kezdtek élni, nem kellett egész napokat gyűjtögetéssel és az élelem keresésével foglalkozniuk. Ők az evésre egyáltalán nem is gondoltak. Bocsáss meg nekem, édesapám, hogy az én képzetem ilyen és nem olyan, mint ahogy azt a bölcs könyvek írják, amelyeket te hoztál nekem.

– Igen. Megértettem, egyáltalán nem olyan.

Újra a kis dombra ültem és Vologya, aki azonnal mellém telepedett, megkérdezte:

– De miért térnek el egymástól – az én elképzelésem és az, ami a megírt könyvből, mint kép, születik?

Akkor valószínűleg az én gondolatom is sokkal sebesebben dolgozott, mint bármikor korábban. Valóban miért van egy könyvben, egy gyermekek számára írt tankönyvben ilyen értelmetlenség? Még az olyan felnőtt ember is, aki nem nagyon ismeri a vadont, tudja, hogy a meleg vidékeken – leginkább a trópusokon – a természet telis-tele van élelemmel. Annyi van és volt belőle, hogy még az olyan hatalmas állatok is, mint a mamutok, az elefántok könnyűszerrel találhattak maguknak ennivalót. A kisebb állatok sem éheztek. De az

ember, intellektuális értelemben a legfejlettebb lény, aki régen ilyen helyen élt, mégis nehezen talált magának betevőt. Ilyet tényleg egyszerűen el sem lehet képzelni. Ebből az adódik, hogy a történelmet tanulók egyáltalán nem gondolkodnak el a fölött, hogy van-e értelme a történelemkönyvekben leírtaknak. Nem vetik össze az olvasottakat a legalapvetőbb logikával, hanem a történelmi múltat olyannak fogadják el, amilyennek azt eléjük helyezik.

Ha bárki azt mondja például egy kiskertésznek, akinek csak egy pici, mondjuk, hat árnyi kertje van, hogy a szomszédja egész nap a kertjében termő növények között jár, mégsem tud magának ennivalót találni, akkor az azt fogja az ilyen szomszédjáról gondolni – finoman mondva –, hogy meghibbant szegény.

Hasonlóképpen a gyermek is, amely a tajgában nő, számtalan növény termését izleli meg, nem tudja elképzelni, miért kellene a táplálékot keresni, ha az mindig is ott van mindenhol? S közben még az őt körülvevő állatok is azonnal készek arra, hogy bármelyik pillanatban szolgálják őt, mentesítve még az alól is, hogy a tobozokért fára kelljen másznia. Sőt, a magvakat még meg is hámozzák neki.

Már korábban megfigyeltem egy további jelenséget. Minden nőstény állat, amely Anasztázia családjának lakóterületén él, úgy fogadja Anasztázia itt született gyermekét, mint a sajátját. Ezt a jelenséget nemcsak én írtam le. Közismert sok olyan eset, amikor állatok neveltek fel emberi gyermeket. Ugyanúgy minden bizonnyal sokan megfigyelték, hogy kutya szoptatott kiscicát. A macska viszont kutyakölyköt. De az állatok viszonya az emberhez különleges.

A tajgában élő állatok mindig megjelölik saját területüket. Az általuk megjelölt területen él Anasztázia családja, ezért hozzá szintén különleges viszonyuk van. Miért vonzódik minden állat az emberhez és kész olthatatlan, égő vággyal szolgálni őt? Miért van mindegyiküknek szüksége az ember szeretetére? Úgy, mint például a házban is, ahol különböző állatok élnek

együtt – a macska, kutya, papagáj –, de mindegyik igyekszik az embertől legalább egy pici figyelmet kapni és valamiféle magasabb kitüntetésként, „szeretetet”? Sőt, a háziállatok még féltékenykednek is, amikor az ember valamelyiküknek nagyobb figyelmet szentel, mit a többinek. Számunkra ez köznapivá és megszokottá vált. Itt azonban, a tajgában, ez egy picit különösnek tűnik, de ténylegesen egyedülálló jelenséggé mutatkozik az, hogy minden állat igyekszik felfogni az emberből kiáradó láthatatlan fényt, vagy érzéseket, vagy még valamilyen másféle sugárzást is. Nem lényeges, hogyan nevezzük, ez vitathatatlan tény. Más itt a fontos: ez a természetben létezik és pontosan tudnunk kell, mi a célja. Így volt-e ez már a kezdettől fogva, vagy az ember csak az idők folyamán szelídítette meg az állatokat? Lehet, hogy kivétel nélkül megszelídített minden egyes állatot? Hiszen még manapság is minden kontinensen számtalan állat, madár szolgálja az embert. Ezek mind ismerik gazdájukat. Indiában az elefántok, a majmok, Közép-Ázsiában a tevék, a szamarak. Voltaképpen majdnem mindenhol vannak kutyák, macskák, tehének, lovak, tyúk, libák, sasok, delfinek. Se szeri, se száma az ilyeneknek. Más itt a fontos – az állatok az embert szolgálják s e tény lényegében majdnem mindenki számára ismeretes. De vajon mikor kezdődött ez az egész? Háromezer, ötezer, tízezer évvel ezelőtt? Vagy talán a Teremtő már a kezdet kezdetén így gondolta ki, még akkor, amikor megalkotta a Természetet? A legvalószínűbb az, hogy ez azonnal egyszerre történt. Hiszen még a Bibliában is ez áll: „Rendeltetést adni minden növénynek.” De ha ez már eleve így lett elgondolva és megtestesítve, akkor az embernek ténylegesen sem lehetett semmi gondja az élelem megszerzésével.

Akkor viszont a gyermekek és a felnőttek számára írott könyvekben miért van ennek a teljes ellenkezője? Hiszen ez nem csak nálunk, hazánkban van így, hanem az egész világon ilyen abszurd dolgot akarnak az emberekkel elhitetni. Tévedés? Nem valószínű! Ennek a háttérben valami sokkal jelentősebb áll, mint egy egyszerű tévedés. Szándék! És ez

a szándék valakinek nagyon fontos. Kinek? Miért? De ha másképpen írjuk le? Ha leírjuk az Igazságot? És ha az egész világon a tankönyvekben megírjuk például így: „Az első embereknek, akik a Földön éltek, nem volt semmilyen gondjuk a táplálékkal. Körülöttük hatalmas mennyiségű, a legkülönbözőbb, elsőrangú, az egészséges élet számára jótékony hatású élelem volt”. Akkor viszont... Akkor rengeteg ember fejében felmerül a kérdés: „Hová lett ez a nagy változatosság, hová tűnt a bőség? Miért kell ma az embernek rabszolga módjára egy darab kenyérért robotolnia?” És ami a legfontosabb, felmerülhet a következő kérdés: „Mennyire tökéletes az emberi társadalom fejlődésének jelenlegi útja?”

Hogyan válaszoljak a fiamnak arra, hogy miért van ebben az „okos” tankönyvben ilyen képtelenség írva? Hogy a trópusokon élő emberek naphosszat csak élelem keresésével foglalkoztak? A fiam, aki a tajgában, a hozzá húséges állatok között él, az „okos emberek” által írottakat nem tudja elképzelni.

Felmerültek bennem Anasztázia szavai: „A valóságot az embernek csak saját maga által szabad befogadnia.” Miután megpróbáltam a helyzetből valahogy kijutni, így szóltam a fiamhoz:

– Ez nem egy egyszerű könyv. Képzeteddel mindent le kell ellenőrizned, ami itt le van írva. Minek leírni azt, amit te amúgy is világosan el tudsz képzelni? Ezért hát az ellenkezőjét írják. Azért, hogy te saját képzetteddel felül tudd vizsgálni, hogy hol az igazság és hol az igaztalanság. Figyelmesebbnek, éberebbnek kell lennünk. Értesz engem, Vologya?

– Majd igyekszem, édesapám, hogy megértsem, miért nem az igazságot írják. De ezt eddig még nem értem. Vannak állatok, amelyek farkukkal elsepregetik saját nyomukat. Mások hamis nyomokat készítenek, de olyanok is akadnak, amelyek csapdákat állítanak. De vajon miért kell az embereknek mindenféle hamis csapdákat állítaniuk?

– Mondtam már, hogy miért, nem? Hogy fejlődjenek!

– De hát az igazsággal nem lehet fejlődni?

– Az igazsággal is lehet... De nem úgy.

- Ott, édesapám, ahol te élsz, az igazsággal vagy az igaztalansággal fejlődnek az emberek?

- Mindenféleképpen. A fejlődés nagyobb határfokát igazsággal is, igaztalansággal is igyekeznek elérni. Na és te, Vologya, gyakran olvasol könyveket?

- Minden nap.

- Milyen könyveket? Ki ad neked könyveket?

- Anasztázia édesanyám adta nekem elolvasni az összes könyvet, amit te írtál, édesapám. Nagyon gyorsan elolvastam őket mind. Én minden nap más könyvet olvasok. Olyanokat, amelyekben vidám és különböző betűk vannak.

Először fel sem figyeltem arra, miféle vidám és különböző betűkkel teli könyvekről beszél.

Megszeretted édesanyámat, de nem ismerted fel a szeretetet

Tudatomban iszonyú sejtelem villant fel: „Ha a fiam az összes könyvemet elolvasta, akkor nagyszerűen tájékozott Anasztáziához fűződő viszonyomról és az ismeretségünk első napjairól is. Tudja, hogy szidalmaztam őt, sőt, még bottal is meg akartam verni. Melyik anyját szerető gyermek tudja megbocsátani az anyjához való ilyen durva bánásmódot? Kétségtelen, hogy minden alkalommal, amikor visszaemlékszik az olvasottakra, a fiam majd ellenségesen fog rám gondolni. De hát miért is adta neki elolvasni a könyveimet? Bizony jobb lenne, ha egyáltalán nem is tudna olvasni. Vagy talán Anasztázia ezt sejtve kitépte a könyvből azokat az oldalakat, amelyeken az én durva magatartásomról van szó? E reménybe kapaszkodva óvatosan megkérdeztem Vologyát:

- Vagyis, te, Vologya, elolvastad az összes könyvet, amit írtam?

- Igen, édesapám, elolvastam.

- És meg is értettél mindent, amiről szó van bennük?

- Nem mindent, de Anasztázia édesanyám mindent megmagyarázott, amit nem értettem és aztán már megértettem.

- Mit magyarázott meg neked? Tudnál nekem, mondjuk, egy példát mondani arról, hogy mit nem értettél meg?

- Tudok. Nem értettem meg azonnal, miért haragudtál Anasztázia édesanyámra, miért akartad megütni. Ő olyan jóságos, kedves és gyönyörű. Szeret téged. De te egyáltalán nem szeretted őt, ha szidalmaztad. De aztán édesanyám mindent elmondott.

- Mit? Mit mondott el?

- Anasztázia édesanyám elmagyarázta, hogy milyen erősen beleszerettél, de nem ismerted fel a szeretetedet iránta. Annak ellenére, hogy nem ismerted el, hogy szereted, amikor visszatértél oda, ahol az embereknek nehéz élniük, azt kezdted tenni, amire ő kért meg téged. Édesanyám elmondta, hogy te, édesapám, a magad módján tettél mindent úgy, ahogy azt te láttad jónak, hogy jobb lesz. De amikor visszaemlékeztél az édesanyámra, könyvet írtál, amely megtetszett az embereknek. Az emberek verseket, dalokat kezdtek írni. Gondolkodni kezdtek, hogyan lehetne mindent jobban csinálni. Most már egyre többen vannak azok, akik a „Jóra” gondolnak. Vagyis, hogy „Jóság” legyen a Földön. De téged a könyvért még bántottak is, és irigyeltek. Ám te, édesapám, egy további könyvet írtál, aztán még egyet és még egyet. Bizonyos emberek még erősebben kezdtek téged támadni. De mások, amikor ellátogattál hozzájuk, megtapsoltak téged, mert ők értették azt, ami a könyvekben le van írva. Ezek az emberek érezték, hogy ilyen könyveket neked a Szeretet Energiája segít írni, amelyet nem ismertél még fel. Én pedig azért születtem, mert te annyira erősen szerettél volna engem látni, de maga a Szeretet is így akarta. Te, édesapám, könyveket írtál, mert még

születésemig jobbá akartad tenni a világot. Csakhogy amíg én megszülettem, ez nem teljesen sikerült neked. Azért, mert a világ nagyon nagy. Anasztázia, édesanyám azt mondta, hogy nekem méltónak kell lennem hozzád és a világhoz is. Fel kell nőnöm és mindent meg kell értenem. Édesanyám még azt is mondta, hogy ő soha nem haragudott rád meg. Ő azonnal felismerte a Szeretet Energiáját. Aztán Anasztázia édesanyám elolvasta neked azt a könyvet, amely nem szomorú betűkkel van írva, de nem az egészet. Ám azt, amit elolvasott, le tudtad írni olyan betűkkel, hogy sok ember megérthesse és majdnem mindent sikerült helyesen megírnod.

- Milyen könyvet? Azt mondod, hogy édesanyád elolvasta neked? Mi a címe?

- „A Teremtés”. Ez a könyv címe.

- „A Teremtés”?

Az ősforrások könyve

- Igen „A Teremtés”. És én minden nap szeretek belőle olvasni. De nem a te betűiddel, édesapám. Engem az édesanyám megtanított másféle betűkkel olvasni ezt a könyvet. Nekem a sokféle és vidám betűk tetszenek. Ezt a könyvet az egész életen át lehet olvasni. Ebben a könyvben minden meg van írva. De a Földön hamarosan egy új könyv fog megjelenni. Na és te, édesapám, te le fogod írni ezt az új könyvet!

- Nem helyesen mondtad, Vologya, nem le fogod írni, hanem „meg fogod írni”.

- Édesapám, de a te kilencedik könyvedet nem te fogod írni. Ezt a könyvedet sok ember, felnőtt és gyermek veled együtt fogja megteremteni. Ez a könyv egy élő könyv lesz. Sok gyönyörűséges fejezetből fog állni - édenkerti birtokokból. Az emberek az Atya

vidám betűivel fogják a Földön ezt a könyvet írni. Ez a könyv egy örök könyv lesz. Édesanyám megtanított engem ilyen élő és örök életű betűket olvasni és belőlük szavakat alkotni.

- Várj! - szakítottam félbe fiamat. - Erről el kell gondolkodnom.

A fiam azonnal alázatosan elhallgatott.

„Hihetetlen! - merült fel bennem. - Vagyis ez azt jelenti, hogy itt valahol a tajgában Anasztáziának van egy ősi könyve, amely az emberek számára ismeretlen betűkkel íródott. Anasztázia ismeri ezeket a betűket, megtanította a fiamat e betűkből szavakat alkotni és olvasni. Nekem „A Teremtés” könyvemhez e könyvből fejezeteket olvasott fel. Azokat a fejezeteket, amelyek arról szóltak, hogyan teremtette meg Isten a Földet és az embert és én ezeket leírtam. Fiam szavai szerint ez történt. De hát én sosem láttam, hogy Anasztázia bármilyen könyvet vett volna a kezébe. A fiam pedig azt mondta, hogy Anasztázia lefordította nekem e könyv betűit. Meg kell próbálnom a fiam segítségével mindent megérteni.”

Ezért megkérdeztem tőle:

- Vologya, tudod te, hogy a világon sok nyelv létezik? Például az angol, a német, az orosz, a francia és sok másféle?

- Igen, tudom.

- Milyen nyelven íródott az a könyv? Hát, tudod, amelyiket tudja olvasni az édesanyád, na és te is?

- A saját nyelvén, de a betűk bármilyen nyelven megszólalhatnak. Arra a nyelvre is le lehet fordítani, amelyen te is beszélsz, édesapám. Csak nem minden szót lehet lefordítani, mert a nyelvben, amelyet te használsz, édesapám, nagyon kevés betű van.

- El tudod nekem ezt a - ahogyan te mondod - vidám és különböző betűkkel írt könyvet hozni?

- Elhozni neked az egész könyvet, édesapám, nem tudom. Elhozhatom neked az egyes pici betűket. De hát minek kellene őket idehozni, amikor jobb, ha a helyükön maradnak ott, ahol vannak. Ha akarod, édesapám, el tudom én neked olvasni ezeket

a betűket innen is. Csak nem tudok olyan gyorsan olvasni, mint édesanyám.

- Ha el tudod, akkor olvasd!

Vologya felállt és ujjacskájával a térbe mutatva elkezdte „A Teremtés” könyv fejezeteiben található mondatokat olvasni:

„A Világegyetem önmaga - gondolat. A gondolatból született a vágy. A vágy részben látható anyag. Fiam, határtalan, örök vagy, benned lakoznak a te teremtő vágyaid.”

Szótagolva olvasott. Figyeltem arca kifejezését. Arc kifejezése minden szótagnál picit változott. Hol meglepettnek tűnt, hol figyelmesnek, máskor vidámnak. De, amikor megfigyeltem, hová mutat ujjacskájával, én a térben semmilyen betűket, sőt, szótagokat sem láttam, ezért félbeszakítottam fiam különös felolvasását:

- Állj csak meg, Vologya! Ez azt jelenti, hogy te a térben valamilyen betűket látsz? De hát én miért nem látok egyet sem?

Csodálkozva nézett rám. Egy ideig gondolkodott, majd hitetlenkedve megkérdezte:

- Hát te, édesapám, tényleg nem látod a nyírfát, a borókafenyőt, a cédrust, a berkenyét?

- Látni látom, de hol vannak a betűk?

- Hiszen ezek maguk a betűk, amelyekkel a Teremtő ír.

Tovább olvasott szótagolva, s közben ujjacskájával különböző növényekre mutatott. Én pedig megértettem a megérthetlent. A tó körül az egész tajga, amelynek partján a fiammal és nem egyszer Anasztáziával is ültem, növényekkel van teli. Minden egyes növény neve egy bizonyos betűvel kezdődött és némelynek több neve is volt. Ha nevet névhez, betűt betűhöz illeszt, szótag alakul ki, majd szó, a szavakból pedig mondat. Csak később értettem meg, hogy a tajga teljes tere Anasztázia tisztása körül és mindenhol körülötte nem egyszerűen zúrzavarosan növekvő növények, bokrok, füvek, virágok tömkelege. Az Anasztázia tisztása körüli hatalmas tér tele van írva ténylegesen is élő növény-betűkkel. Úgy tűnt, hogy e hihetetlen könyvet a végtelenségig lehet olvasni. Így adódott,

hogy ugyanazokból a növények neveiből, ha északról délre indulva olvas az ember egy bizonyos sorrendben alakultak ki a szavak és a mondatok. Nyugatról keletre viszont másnyelvenek. Körbeforogva ismét mások. De a növények neveiből a Nap járása szerint is másnyelven szavak, mondatok, képek alakultak ki. Megtörtént, hogy a Nap sugarai - akár a mutatópálca - vezettek betűről betűre. Megértettem, miért nevezte ezeket a betűket Vologya vidámaknak. A közönséges könyvekben minden kinyomtatott betű szigorúan hasonlít egymásra. De az adott esetben a növénybetűk, sőt még ugyanazok a növények is mindig másnyelvenek voltak. Ahogy a Nap különböző szögben megvilágította őket, ahogy a levelek a szélben suttoztak, az embert üdvözölték. Tényleg a végtelenségig lehet őket nézni.

De ki, mikor, hány évszázadon át írta ezt a csodálatraméltó könyvet? Anasztázia őseinek a nemzedékei? Vagy?... Később magam hallottam Anasztáziától e rövid és velős választ: „Az őseim nemzedékei évezredekken át őrizték e könyv betűit azok eredeti, egymás utáni sorrendjében.”

A fiamra néztem és lázasan kerestem a beszélgetésünk további témáját, amelyet boncolgatva eljuthattunk volna egymás teljes megértéséhez.

Egy meg egy az három

Aritmetika! Matematika! Hát persze, az ilyen egzakt tudomány nem válthat ki semmilyen nézőponti eltéréseket. Ha Anasztázia megtanította a fiunkat számolni, akkor az ilyen témáról szóló beszélgetés nem fog rejteni semmilyen ellentmondást vagy fölényt. A kettő meg kettő bármelyik nyelven és mindenkor négy. Úgy megörültem felfedezésemnek, hogy telve reménnyel megkérdeztem:

- Vologya, hát számolni, összeadni, szorozni megtanított-e az édesanyád?

- Igen, édesapám, megtanított.

- Hát, ez remek! Ott, ahol én lakom, van egy olyan tudomány, amelyet matematikának neveznek. Nagyon nagy jelentősége van. Sok minden a számításokra, képletekre van alapozva. Na és azért, hogy egyszerűbben lehessen összeadni, kivonni és szorozni, az emberek rengeteg szerkezetet találtak fel, amelyek nélkül manapság nehéz létezni. Hoztam neked egy ilyet. Úgy hívják, hogy számológép.

Elővettem egy napenergiával működő kis japán zsebszámológépet, bekapcsoltam és megmutattam a fiamnak.

- Nézd csak, Vologya! Ez a pici szerkezet nagyon sok mindent tud. Te, például, tudod, mit kapunk, ha kettőt kettővel beszorunk?

- Azt akarod, édesapám, hogy azt mondjam, négy?

- Helyes, négy. De nem az a fontos, hogy én mit akarok. Ez így van. Kétszer kettő mindig négy lesz. És ez a pici szerkezet összeadni is tud. Nézd meg a pici kijelzőt! Most megnyomom a kettes gombot. A kijelzőn feltűnik a kettő. Most pedig megnyomom a szorzást jelző gombot és ismét ott a kettes. Majd megnyomjuk az egyenlő gombot, hogy megtudjuk az eredményt. És lám, tessék, a kijelzőn megjelenik a négyes szám. De ez egy nagyon egyszerű aritmetikai művelet. Ez a szerkezet olyanokat tud kiszámolni, amire az ember nem képes. Hát, például, százharminchat beszorozva egyezerszázharminchattal. Most megnyomom az eredményjelzőt és megtudjuk, mennyi az eredmény.

- Százötvennégyezer-négy százkilencvenhat - jelentette be Vologya, megelőzve a számológépet.

Ezután négy-, öt-, hatjegyű számokat kezdtem szorozni és osztani, de a fiam minden egyes alkalommal megelőzte a számológépet. Azonnal, minden feszültség nélkül mondta be az eredményt. A számológéppel való versengés játékra hasonlított, de a fiamat egyáltalán nem lelkesítette. Egyszerűen

számokat mondott, de közben másra, számára valami fontosra gondolt.

- Hogy csinálod, Vologya? - kérdeztem csodálkozva. - Ki tanított téged ily gyorsan fejszámolni?

- Én nem számolok, édesapám.

- Hogyhogy nem számolsz? Hiszen számokat mondasz, kérdésekre válaszolsz.

- Egyszerűen számokat nevezek meg, mert ezek a holt dimenzióban mindig változatlanok.

- Nem azt akartad mondani, hogy pontos dimenzióban?

- Lehet pontos dimenzióknak is nevezni, de az ugyanaz. A számok mindig változatlanok maradnak, ha a teret és időt merevnek képzeljük el. De mindkettő mindig mozgásban van. Mozgásuk pedig változtatja a számokat és akkor a számolás érdekesebb.

Ezután Vologya valamilyen hihetetlen képleteket vagy aritmetikai folyamatokat kezdett megnevezni, amelyeket képtelen voltam megérteni. Csak annyira emlékszem, hogy a képlet nagyon hosszú volt, be sem fejeződött. Felélénkülve idézett aritmetikai folyamatokat, de ezek mindig csak közbensők voltak. Minden alkalommal, amikor egy számot mondott, Vologya izgatottan hozzátette: „Együtthetve az idővel ez a szám annyi, mint...”

- Állj meg, Vologya! - szakítottam félbe fiamat. - A te dimenziód nekem érthetetlen. Egy meg egy mindig kettő lesz. Nézd, veszek egy pálcikát!

A fűből egy kis gallyacskát vettem fel és fiam elé helyeztem. Majd találtam egy másik gallyacskát, az elsőhöz helyeztem és megkérdeztem:

- Hány gallyacska van itt?

- Kettő - válaszolta Vologya.

- Pontosan - kettő, s ez másképpen nem is lehet egyetlen dimenzióban sem.

- De az élő dimenzióban a számítás egészen másmilyen, édesapám. Én láttam.

- Mi az, hogy láttad? Meg tudod nekem mutatni az ujjaidon a másik dimenzióban történő számolást?

- Hogyne, édesapám.

Felemelte előttem picit, ökölbe szorított kezét és mutatni kezdte. Előbb felemelte egyik ujját és így szólt: „Édesanyám”. Felemelte a másik ujját: „Plusz - te, édesapám, egyenlő én - és felemelte harmadik ujját. - Ez három! Hogy kettő maradjon, egyet el kell venni. De én nem akarom egyik ujjamat sem elvenni. Azt szeretném, hogy még több legyen és az élő dimenzióban ez lehetséges”.

Én sem akartam, hogy a három közül egy ujjat elvegyen. Akkor létezzon inkább ez a másik, élő dimenzió, ahogyan azt a fiam nevezi. És csak tovább növekedjen az eredmény. Hát, még ilyet! Egy meg egy az három. Milyen furcsa! De a legérthetlenebb számomra mégis a tajgai könyv az élő betűkkel.

Boldoggá teszem a világegyetem egy leányát

Néztem picit fiamat, aki a világ legcsodálatosabb és valószínűleg legelőbb könyvét tudja olvasni, és azt előttem feltárni. Megértettem, hogy ahhoz, hogy az ember az egészet elolvassa, nagyon sok idő kell. Sőt, ismernie kell hozzá az összes növény nevét is. De valahogy kellemes érzéssel telt meg a lelkem már attól, hogy létezik egy ilyen vidám és különböző betűkkel írott könyv, ahogy azt a fiam mondta. És ezt a könyvet a fiam olvasni fogja. Aztán mi lesz? Amikor majd felnő? Erre ő így válaszolt: „Olyan leszek, mint te, édesapám.” Vagyis, elmegy a mi világunkba. Abba a világba, ahol háborúk, drogok, banditák és mérgezett víz van. Ugyan, minek kellene neki egy ilyen világba mennie? De ő már eldöntötte. Eldöntötte, hogy

elmegy a mi világunkba, amikor majd felnő, hogy ott valami jót tegyen. Érdekelne, hogy mit. Megkérdeztem:

- Vologya, mit gondolsz, amikor majd felnősz, milyen dolog vagy foglalkozás lesz számodra a legfontosabb?

- Anasztázia édesanyám megmondta nekem. Amikor majd felnövök, a legfontosabb... Az, hogy boldoggá kell tennem a Világegyetem egy leányát.

- Kicsodát? Miféle világegyetemet vagy leányt?

- Minden leány, aki a Földön él, a Világegyetem képmása. Kezdetben én ezt nem értettem. Aztán olvastam,... tovább olvastam a könyvet és megértettem. Minden leány a Világegyetemre hasonlít. Minden egyes leányban jelen van a Világegyetem összes energiája. A Világegyetem leányainak boldognak kell lenniük. Nekem pedig egyet közülük feltétlenül boldoggá kell tennem.

- Na, és hogyan szeretnéd megvalósítani ezt a szándékodat, amikor majd felnősz?

- Oda megyek majd, ahol sok ember lakik és megtalálom.

- Kit?

- Ezt a leányt.

- Persze, természetesen nagyon, de nagyon szép lesz, ugye?

- Lehet. De az is lehet, hogy egy picit szomorú lesz, és nem mindenki fogja szépnek találni. Az is lehet, hogy beteg lesz. Ott, ahol te élsz, édesapám, a rossz életfeltételek miatt sok ember betegeskedik.

- Minek neked egy nem is a legszebb és nem is egészséges leány?

- Hiszen nekem kell, édesapám, ezt az én világegyetemi páromat a legszebbé, legegészségesebbé és legboldogabbá tennem.

- De hát hogyan? Bár addig, amíg felnősz, minden bizonnyal megtanulod, hogyan tégy boldoggá egy másik embert - ezt a te párodat. De, azért arról a világról, Vologya, amelyben én élek, még nem tudsz mindent. Hiszen az is megeshet, hogy a lány, akit kiválasztottál, egyáltalán nem fog akarni veled beszélni.

Tudod, mire figyelnek manapság a lányok? Nem tudod! Hát én majd megmondom neked. A szép és kevésbé szép lányok, de a betegesek és egészségesek is egyaránt – szóval ma a lányok mindenekelőtt arra figyelnek, akinek pénze, kocsija van, aki jól öltözött és jó pozíciója van a társadalomban. Persze, azért nem mindegyik, de a többség igen. Honnan szerzel te sok pénzt?

- A sok – az mennyi, édesapám?

- Hát, például, mondjuk, legyen egymillió. De még jobb, ha dollárod van. Tudsz valamit a pénznamekről?

- A különböző papírpénzekről és érmékről, amelyeket az emberek szeretnek, Anasztázia édesanyám mesélt nekem. Azt mondta, hogy az emberek ruhát, élelmet és különböző dolgokat kapnak értük cserébe.

- Adnak. De azt tudod, hogy honnan veszik? Ahhoz, hogy ilyen pénzekhez jussanak, valahol dolgozniuk kell. Nem, nem is elég csak dolgozni, hogy sok legyen... Üzletelni kell, vagy ki kell találni valamit. Vegyünk például téged, Vologya, fel tudsz te találni valamit, ami hasznos az embereknek, amiből nincs nekik elegendő?

- Milyen találmány hiányzik az embereknek a legjobban, édesapám?

- Milyen? Hát, ilyenből van sok. Például sok régióban kezd beállni az energetikai krízis. Nincs elég villamosenergia. Az emberek nem akarnak atomerőműveket építeni, veszélyesek, mert felrobbanhatnak. De nélkülük nem tudnak meglenni.

- Atomerőműveket? Amelyek sugárzása megöli az embereket és a növényeket?

- Tudsz a sugárzásról?

- Persze, hiszen mindenhol van. Ez is energia. Jó energia. Szükséges. Csak nem szabad belőle sokat egy helyre összpontosítani. A nagypapa megtanított engem irányítani a sugárzást. De erről nem szabad beszélni, mert vannak emberek, akik a jó sugárzást arra használják, hogy fegyvereket készítsenek és velük más embereket megöljenek.

- Persze. Jobb nem beszélni róla. Úgy tűnik, hogy tényleg fel tudsz majd valamit találni és a párod számára sok pénzt fogsz tudni keresni.

- Biztosan fogok tudni. De a pénz az embert nem teszi boldoggá.

- Szerinted, mi teszi az embert boldoggá?

- A Szeretet Tere, amelyet saját maga hoz létre.

Elképzeltem, hogyan válik ifjúvá az én pici fiam. Naiv, bár rengeteg rendkívüli dolgot tud, különböző jelenséget ismer. Tudja kezelni még a sugárzást is, de ennek ellenére az életünk csavaros észjárásához képest mégis naivan elindul a nagyvilágba, hogy megtalálja párját, egy leányt és boldoggá tegye. Azon lesz, hogy külsőleg ne tűnjön ki a többi ember közül. Így tette ezt Anasztázia is mindig, amikor kiment a tajgából az emberek közé. A fiam is igyekszik majd, hogy ne tűnjön ki, de teljesen azért mégsem fog tudni mindenben olyan lenni, mint mindenki. Készülődik rá, kolosszális mennyiségű tudást halmoz fel magában, igyekszik testileg egészséges lenni és mindezt csak egy akármilyen leány miatt. Pedig én azt gondoltam, hogy Anasztázia valamilyen nagy küldetésre készíti fel a fiamat, és ezért adja neki át tudását, képességeit. S lám, tessék, kiderül, hogy a férfi életének legfőbb értelme csupán annyi, hogy egy nőt tegyen boldoggá. A fiam meg van róla győződve, hogy minden egyes nő a teljes Világegyetem képmása. Hát tényleg így volna? Különös filozófia, de még ha nem is így volna, a fiam meg van róla győződve és saját élete egyik fő céljának fogja tekinteni azt, hogy egyetlen egy leányt tegyen boldoggá, egy olyat, akit ráadásul még nem is ismer. Még az is meglehet, hogy meg sem született. Lehet, hogy már tud mászni, vagy most teszi meg az első lépéseit. De az is megeshet, hogy egyetlen leány sem fogja őt akarni, pontosabban mondván, nem fogja tudni őt szeretni.

A kezdetben, amikor a fiam teljesíti kérését, és pénzt hoz neki, lehet, hogy majd úgy tesz, mintha szeretné. Ó, hány ilyen nő van a mi világunkban! A pénz miatt még egy aggastyánhoz

is hajlandók férjhez menni. Hiszen jól megtanulták színlelni a szeretetet, a szerelmet is.

Az én fiam majd megnő, talál egy olyan leányt, akinek teljesíti kérését, ez majd azt mondja neki, hogy szereti, de mi történik majd akkor, amikor arról fog neki mesélni, hogy létre kell hozni a Szeretet Terét, ki kell ültetni a gyümölcsfákat ... Kineveti a fiamat? Hülyének nézi majd, vagy megérti? Lehet, megérti. De az is lehet, hogy... Nem, inkább a rosszabbik lehetőségre kell őt felkészíteni.

- Tudod, Vologya, amikor majd megtalálsz ezt a leányt, akit keresel és sikerül őt meggyógyítanod, gyönyörűvé tenned, ahogy te mondasz, olyan is megtörténhet, amiről egyáltalán nem tudsz. Nálunk, a mi világunkban a legszebb lányok manökenek akarnak lenni, színésznők, show bizniszben akarnak elhelyezkedni. Az tetszik nekik, ha az összes férfi körülöttük nekik bókol. Képzeld el, hogy úgy akar majd pompázni a közönség előtt, mint egy királynő, és te azzal jössz neki, hogy hozzátok létre a Szeretet Terét. Lehet, hogy végighallgatja, amit mondasz, de ennyi és kész. Otthagytéged, és elmegy oda, ahol sok a fény, a csillogás, a széptevés és a taps, neked meg, ne adj' Isten, otthagya a gyereket. Akkor majd mihez kezdesz?

Vologya töprengés nélkül azonnal rávágta:

- Hát, akkor majd én egyedül fogom építeni a Szeretet Terét. Előbb egyedül, majd a kisgyerekemmel, amelyet otthagyt nekem. Mi ketten fogjuk ebben a Térben őrizni a Szeretetet.

- Kinek?

- Saját magunknak, édesapám, és annak a leánynak, aki - ahogy te mondasz -, elmegy a mesterséges fényekhez.

- Akkor ugyan minek kell neked éppen egy ilyen leány számára készítened vagy őrizned a Szeretet Terét? Hát látod, mennyire naiv is vagy te ilyen dolgokban!? Akkor majd kereshetsz magadnak egy másik leányt. Na és a következő alkalommal elővigyázatosabbnak kell lenned.

- Ha mást kell keresnem, akkor ki teszi majd boldoggá azt, amelyik elment?

- Hát, tegye boldoggá, aki akarja! Ugyan, mit töröd te az ilyeneken a fejedet! Elment és kész. Ennyi.

- Vissza fog jönni. Meglátja a gyönyörű erdőt, a kertet, a gyümölcsöst. Elrendezem, hogy minden állat úrnőjének fogadja és szolgálja őt. E térben mindenki és minden őszintén fogja őt szeretni. Biztosan fáradtan tér majd vissza, de majd tiszta vízben megmosakszik, kipihen magát. Még szebb lesz, mint valaha és többé már nem fogja akarni elhagyni a Szeretet Terét. A mi Terünket. Boldog lesz. Még a csillagok is fényesebben és boldogabban fognak ragyogni fölötte. De ha te, édesapám, erre nem gondoltál volna, gondolatban nem hoztál volna létre egy ilyen helyzetet, hogy ennek a lánynak el kell mennie, akkor egyáltalán nem ment volna el.

- Én? Én hoztam létre?!

- Igen, édesapám, te. Hiszen mindezt te mondtad így. A te elméd. Az ember gondolatával különböző helyzeteket teremt, és te ez megteremtetted.

- De te, a te gondolatod, nem tudná megváltoztatni ezt a helyzetet? Legyőzni az enyémet? Te magad mondtad, hogy gyors, majdnem olyan, mint az Anasztáziáé,

- Legyőzheti.

- Akkor győzd le!

- De én nem akarom, hogy az én gondolatom a tiédde harcoljon, édesapám. Más megoldást fogok keresni.

Hogyan lehet legyőzni az akadályt?

Tovább nem tudtam a fiammal beszélni. Minden szavamat automatikusan saját képzelőerejével vizsgált meg, amely könnyedén elválasztja egymástól az igazságot és a hazugságot. Sőt, még a történészek következtetéseit is megcáfolta, amelyek

a tankönyvekben található. Sehoggy sem tudott beállni az apa fia fölötti fölény, a beszélgetés nem hogy nem növelte tekintélyemet, de aláásta még azt is, amelyet – hála Anasztáziának – élveztem. Mi több, fiam különös meggyőződése a gondolat erejében ijesztően hatott rám és eltávolított tőle. Különbözőek vagyunk. Olyan kapcsolatot, amilyen az apa és fia között szokott lenni, nem sikerült létrehoznom. Nem éreztem benne az én egyszülött fiamat. Számomra teljesen másmilyen lénynek tűnt. Hallgattunk. S ekkor jutottak eszembe Anasztázia szavai: „A gyermekekhez feltétlenül őszintének és igaznak kell lenni.” A helyzet kilátástalansága még haragra is lobbantott: „Vagyis őszintének? Igaznak?” Annyira igyekeztem, de hová jutottam? Persze, még ha teljesen őszinték és igazak volnánk is... Különbö is, ilyet az adott helyzetben nem is lehet mondani. S ekkor szinte egy szuszra kiböktem:

– Vologya, őszintén megvallva, nekünk valahogy nem sikerült úgy beszélgetnünk, mint apa és fia beszélgetnek. Különbözünk egymástól. Különbözik a felfogásunk, az információink, tudásunk. Nem érzem úgy, mintha te az én fiam volnál. Én félek téged még megérinteni is. A mi világunkban az ember a saját gyermekét úgy jól meg is ölelgetheti, megszorongathatja, de akár el is verheti, ha valamit rosszat tesz. Én azonban ilyenre veled szemben még gondolni sem tudok. Közöttünk egy legyőzhetetlen akadály áll.

Elhallgattam. Csak ültem, hallgattam, és nem tudtam, mi legyen tovább, mit mondjak. Ültem és néztem a töprengő, különös gondolkodású picit fiamat.

Felém fordította göndör fejcskékjét, ismét ő szólalt meg elsőként, de ezúttal a szomorúság árnyékát éreztem a hangjában:

– Köztem és közted, édesapám, valamilyen akadály van? Nehéz számodra engem egyszülött fiadnak elfogadnod? Sokáig tartózkodsz ott, abban a másféle világban, ahol minden egy picit másképpen van, mint itt. Tudom, édesapám, hogy odaát a szülők olykor meg is verik a gyermekeiket... Odaát minden egy

picit másképpen van. Tudod mit, édesapám, arra gondoltam, hogy ... egy pillanat, azonnal itt vagyok...

Felpattant, elfutott, majd kezében egy ággal tért vissza, amelyen száraz tűlevelek voltak és átnyújtotta azt:

– Tessék, édesapám, itt ez a gally, verj meg engem! Úgy, ahogy a szülők verik a gyermekeket ott, abban a másik világban, amelyben te oly sok időt töltesz.

– Verjelek meg? Téged? Ugyan miért? Mit találtál ki megint?

– Tudom, édesapám, hogy ott, abban a világban, ahol neked oly sokáig kell tartózkodnod, a szülők csak saját gyermekeiket verik. Én pedig a te fiad vagyok, édesapám! Verj meg engem, hogy érezhesd, hogy te az én szülőatyám vagy! Lehet, hogy akkor majd könnyebben megérezed, hogy az vagy. Csak ezt a karomat és ezt a lábamat ne, mert ez a karom és ez a lábam nem érzi a fájdalmat, még egy picit bémult. De minden más a testemen érzi. Csak sírni, valószínűleg, nem tudok úgy, ahogy a gyermekek. Én még soha nem sírtam.

– Örültség! Tiszta örültség! Soha senki, még abban a világban sem, ahogy azt te mondd, nem veri a gyermekét csak úgy. Igaz, olykor rájuk szólnak, könnyedén megbillentik. De azt is csak olyan esetben, amikor a gyermekek nem hallgatnak a szülőkre, nem azt teszik, amit kellene.

– Persze, természetesen, édesapám. Amikor a szülők azt gondolják, hogy a gyermekek helytelenül cselekedtek.

– Pontosan.

– Akkor te, édesapám, véld úgy, hogy valamelyik cselekedetem helytelen volt.

– Mit jelent az, hogy véld úgy, hogy? Amikor valamelyik cselekedet helytelen, mindenki számára világos, hogy helytelen, de olyan nincs, hogy valamit annak tartok csak azért, mert arra szottyant kedvem. Ami helytelen, annak mindenki számára érthetőnek kell lennie.

– A gyermekeknek is, akiket vernek?

– Nekik is. Hiszen éppen ezért verik őket, hogy megértsék, hogy nincs igazuk.

- És addig, amíg nincsenek megverve, nem értik meg?
- Úgy látszik, hogy nem.
- Megmagyarázzák nekik, és mégsem tudják megérteni?
- Nem, és ez az ő hibájuk.
- És az nem hibás, aki érthetetlenül magyarázza el?
- Hát, úgy néz ki, hogy az nem... Jaj, tisztára összezavartál az értetlenségeddel!

- Na, látod, hát ez az! Ha egyszer nem értem meg, akkor verj meg engem! Így már nem is lesz akadály közöttünk.

- Hát, hogy a fenébe nem tudod megérteni: a verés, akkor következhet, például... Na, hát például... Amikor édesanyád szigorúan azt mondja: „Vologya, ezt nem szabad tenni!” De te nem figyelsz a tiltásra, mégis megteszed a tiltott dolgot. Érted már?

- Értem.

- Tettél te már valami olyat valaha, amit az édesanyád megtiltott volna?

- Igen, tettem. Kétszer. És ismét megteszem, bármennyire is tiltaná azt nekem Anasztázia édesanyám.

Beszélgésem a fiammal továbbra sem folytatódott úgy, ahogy azt én korábban elterveztem. Sehogy sem sikerült a lehető legjobb fényben bemutatnom neki a mai civilizáció társadalmát, s ennek következtében magamat sem. Annyira feldühítettek fiam érvei, hogy öklömmel a fa törzsére ütöttem. S neki... vagy sokkal inkább magamnak ezt mondtam:

- Nem minden szülő utasítja rendre gyermekeit veréssel a mi világunkban sem. Éppen ellenkezőleg, sokan keresik a nevelés helyes rendszerét. Én is kerestem, de nem találtam meg. Amikor a tajgába jöttem hozzátok, te még egészen picike voltál. Mindig szerettelek volna megölelni, úgy igazándiból megszorongatni. De Anasztázia azt mondta: „*Még szeretetből sem szabad a gyermek gondolkodását megszakítani. A gyermek gondolkodási folyamata nagyon fontos folyamat.*” Ezért én csak néztelek, de te mindig valamivel el voltál foglalva. Most sem értem, nem tudom, hogyan beszélgessek veled?

- Na és most, édesapám, te már nem is akarsz engem megölelni?

- De, igen, meg akarlak ölelni, és mégis képtelen vagyok rá! Ezek a nevelési rendszerek a fejemben valahogy mindent teljesen összekuszáltak.

- Akkor megengeded, hogy most én tegyem meg? Megölelhetlek, édesapám? Hiszen a mi gondolatunk most egyforma.

- Te? Te is meg akarsz engem ölelni?

- Igen, édesapám!

Vologya tett egy lépést felém. Térdre ereszkedtem s közben valahogy a földre csúsztam. Egyik kezével erősen átölelte a nyakamat és fejét vállamra hajtotta. Meghallottam szíve dobogását. Az én szívem előbb szaporán, majd meg-megállva dobogott. Valahogy nehezen szedtem a levegőt. Majd egy idő után - néhány másodperc vagy talán egy perc múlva - a rendetlenül, kihagyásokkal verő szív, mintha ritmusában hozzáigazodott volna a másik szív dobogásához. Egyszerre csak olyan könnyű volt lélegeznem. Olyan állapotba jutottam... Kedvem lett volna mondani, vagy inkább kiabálni: „Milyen jó itt körülöttem minden! Milyen gyönyörű is az ember élete! Köszönet érte annak, aki ezt a világot létrehozta!” Oly sok minden jót szerettem volna még mondani, de a szavak csak valahol bennem, a bensőmben rakódtak össze. Megsimogattam fiam fejét, és valamiért suttogva kérdeztem tőle:

- Mondd, kisfiam, mit tettél te olyat, amit édesanyád megtiltott? És kész vagy ismét megtenni?

- Amikor egyszer megláttam Anasztázia édesanyámat...
- válaszolta Vologya, kezdetben szintén suttogva, anélkül, hogy felemelte volna fejét a vállamról - amikor megláttam...
- folytatta, majd elengedett, a földre ült és kezével megsimogatta a füvet. - A fű mindig zöld, amikor jól érzi magát.

Egy ideig hallgatott, majd felemelte fejcskáját és folytatta.

Megmentem az édesanyámat

Egyszer édesanyám sokáig nem jött elő. Ezt gondoltam: „Ugyan, hol lehet?” Végül arra a következtetésre jutottam, hogy a szomszéd tisztáson lesz, amelyik a miénk mellett van. Ez a tisztás hasonlít is a miénkre, de azért ott nem annyira jó, mint nálunk. A szomszéd tisztásra mentem. Ott meg is pillantottam édesanyámat. Feküdt, meg sem mozdult és teljesen fehér, sápadt volt. A mozdulatlanul fekvő édesanyám körül a fű is fehér volt.

Előbb csak álltam és ezt gondoltam: „Miért történik ilyesmi, az édesanyám arcának és a fűnek körülötte nem szabadna fehérnek lennie”. Aztán úgy döntöttem, hogy megérintem az édesanyámat. Nehezen kinyitotta a szemét, de nem mozdult meg. Ekkor megfogtam a kezét és kezdtem őt a fehér körből kihúzni. A másik kezével segített nekem és így kijutottunk onnan.

Az édesanyám, amikor magához tért és olyan lett, mint korábban, azt mondta nekem, hogy soha ne érintsem meg, ha majd máskor ismét ilyen történik. Ő maga hozza rendbe magát, de én nem tudom magamat rendbe hozni. Akkor, amikor a fehér körön belül voltam és az édesanyámat húztam onnan ki, a kezem és a lábam is megbénult és sokáig tart, míg rendbe jönnek. Az édesanyám gyorsan felépül, de az én kezemnek és a lábamnak sokáig tart, míg helyre jön.

Amikor másodszor láttam az édesanyámat egy ilyen körben... Ahogy teljesen fehérén fekszik ott, én magam nem nyúltam hozzá. Elkiáltottam magam és azt az erős medvét hívtam magamhoz, amelyiken aludni szoktam, amikor pici voltam. Megparancsoltam a medvének, hogy húzza el az édesanyámat. Ahogy a medve rálépett a fehér térre, összeesett és ma már nem is él. Csak a bocsok maradtak meg utána.

A medve azonnal elpusztult, amikor rálépett a fehér körre. A fehér fűvön belül minden elpusztul.

Akkor ismét én magam léptem a fehér körbe és elkezdtem Anasztázia édesanyámat kivonszolni onnan. Együtt sikerült is a holt fűről kijutnunk. A karom és a lábam már nem volt olyan élettelen, mint az előző alkalommal, csak az egész testem remegett egy picit. Most már nem remeg. Látod, édesapám, a testem már nem remeg, már hallgat rám. A karom már most is fel tud egy picit emelkedni, ha én úgy akarom. De korábban egyáltalán nem emelkedett fel.

Megrökönyödve hallgattam fiam elbeszélését. Eszembe jutott, hogy Anasztáziát magam is láttam egyszer hasonló helyzetben, és ösztönösen igyekeztem őt kivonszolni a fehér körből. Felötlött bennem az is, amit e jelenségről Nyikolaj Fjodorovics, az idős filozófus mondott.

De hát miért veti magát alá ilyen veszedelemnek? Kockáztatja még a fiunk életét is? Hát tényleg annyira fontos magában felégetni valamiféle láthatatlan reá irányuló energiát?

Különös szabályos mértani alakú köröket nem egyszer mutattak a televízióban. Különböző országokban tűntek föl, általában gabonatermő mezőföldeken. Az emberek a szabályosan növekvő kalászok között köröket fedeztek fel, amelyeken belül a kalászok a földre nyomva feküdtek. Nem kaotikusan össze-vissza nyomkodva, hanem egy irányba döntve és mérteni ábrákat megjelenítve. A tudósok tanulmányozzák ezeket a hihetetlen jelenségeket, de még nem találtak rájuk magyarázatot. Anasztázia esetében szintén kör alakul ki, a fű szintén le van nyomva, de ahhoz, amit a televízióban mutattak, még pluszként járul az, hogy a fű itt még fehér is, mintha nem kapott volna napfényt.

Anasztázia azt mondta, hogy ez negatív energia, amelyet az emberek hoznak létre. Tegyük fel, hogy így van, de akkor miért van ez szigorúan Anasztázia ellen irányítva? Miféle emberek irányítják azt? Megfelelkezve magamról hangosan ezt mondtam:

- Miért harcol ellene? Kinek van erre szüksége? Kinek lehet ettől jobb?

- Édesanyám szerint egy picit mindenkinek - hallottam a fiam hangját - Ha kevesebb a gonoszság energiája, ha képes csökkenteni azt úgy, hogy felégeti magában, és nem veri vissza a térbe, akkor kevesebb lesz belőle. Azok, akik az ilyen energiát létrehozzák, maguk jobbak lesznek.

- Mutasd meg nekem, hány ilyen fehér kör van!

- Rögtön a mi tisztásunk mellett van egy egészen kicsi tisztás. Éppen ott jelennek meg mindig a fehér körök. Később a fű ismét kizöldül, de most még nem zöldült ki teljesen, a fehér köröket még látni. Ha akarod, édesapám, menjünk, én majd megmutatom neked.

- Menjünk!

Gyorsan felálltam és kézen fogtam kisfiamat. A gyermek szaporán rakta kicsi lábait, de észrevettem, hogy imitt-amott biccentett, ezért igyekeztem visszafogni a tempót.

Vologya időről-időre igyekezett szemembe nézni, útközben mesélt valamit, szája egész idő alatt be nem állt. De én a különös fehér körökre gondoltam és Anasztázia érthetetlen magatartására, cselekedetei értelmére, úgy általában erre a különös jelenségre.

Hogy a fiammal valahogy tovább szőjem a beszélgetés fonalát, megkérdeztem:

- Vologya, miért nevezed az édesanyádat olykor csak édesanyámnak, máskor pedig Anasztázia édesanyámnak?

- Sok édesanyáról tudok, akik korábban éltek a Földön. Anasztázia édesanyám mesélt nekem róluk. Lehet őket nagymamáknak nevezni, lehet dédnagymamáknak, de édesanyáknak is. A nagymamák születték az én édesanyámat. Őket is lehet édesanyáknak nevezni. Én érzem és látom őket, elképzelem őket, amikor hallok róluk beszélni és máskor én magamtól képzelem el őket. S azért, hogy ne zavarjam össze a dolgokat, néha az édesanyámat Anasztázia édesanyámnak nevezem. Minden édesanyám jószágos, de Anasztázia édesanyám

számomra a legközelebbi és a legjobb, szebb, mint a virágok vagy a felhők az égen. Nagyon érdekes és vidám. Éljen mindig! Hamarosan úgy felgyorsítom a gondolkodásomat, hogy mindig képes leszek őt visszahozni...

Végig sem hallgattam, tudatosítani sem tudatosítottam, amit mondott. A kis tisztáshoz értünk és itt a fűben négy fehér kört láttam. A körök átmérője olyan öt-hat méter lehetett. Alig lehetett látni őket, de az egyik kitűnt fehérebb színével, valószínűleg azért, mert csak most valamikor alakulhatott ki. Megértettem, miért nem üdvözölt engem Anasztázia, és miért nem volt mellettünk. Tehát valahol sápadtan, teljesen elfehéredve fekszik, és nem akarja, hogy sajnáljuk, aggódjunk kinézete miatt.

A fehér körökre néztem és gondolataim sebesen rohangáltak, kavarogtak. Persze, rengeteg ember elsápad, amikor kellemetlenségek érik. Az emberek majdnem mindig elsápadnak, amikor a gonoszság váratlanul reájuk irányul. De hát itt? Tényleg lehet ilyen nagy távolságból is megérezni ezt? Valóban lehetséges, hogy az emberi gonoszság egyetlen hatalmas tömegű energiává összpontosuljon? Oly hatalmas tömegűvé, hogy nem csak maga az ember, de az ember körül még a növényzet is elfehéredik? Ez azt jelenti, hogy tényleg lehet. Tessék, itt vannak, ezek a gonoszság kísérleteinek a következményei! Ekkor ismét Anasztázia szavai ötlöttek föl bennem, amelyeket a negyedik könyvben írtam le: *„Mindennemű Rossz, ki a Földön vagy, állítsd le dolgaidat mind! Vessd magad rám! Velem mérd össze erődöt! Tessék, rajta, hát, próbáld meg! Én egyedül állok itt előttetek. Győzzetek le, tessék! Győzzetek, gyertek, gyertek csak mind, rám vessétek magatokat! A csata ütközet nélkül lesz.”* Azt gondoltam, hogy mindezek csak szavak. Minden megvalósul. Könyvek is vannak, ahogy megjósolta, a bárdok dalai, versek is... Anasztázia nem csak úgy egyszerűen beszél. De ha így van, akkor miért mondta: *„A csata ütközet nélkül lesz.”* Végeredményben a rosszat, a gonoszságot egyszerűen magában próbálja felégetni. Egyedül teszi a dolgát. Én viszont azt mondom, hogy ténylegesen is,

a valóságban meg kell a gonosszal ütközni! Hogy jól beverjék a pofáját... De Anasztázia egyedül van. Nem! Nem leszel egyedül Anasztázia! Legalább valamennyit... Legalább egy keveset átvállalok ebből a gázságból. Anasztáziával fogok harcolni. Vele együtt! Ó, bárha úgy tudnék beszélni, mint ő! Megmondanám én nekik a magamét! Valószínűleg nagyon felhevültem, mert hirtelen hangosan kirobbant belőlem:

- Gyerünk, ide gonoszság! Vesd magad rám, hadd égessek föl belőled legalább valamennyit én is!

A kis Vlagyimir egyszerre csak kitépte magát kezemből, előre futott, meglepetten és figyelmesen a szemembe nézett. Majd dobantott lábával, egészséges kezével segített a még sérültnek is magasba lendülni és olyan hangon, ahogyan én, ő is felkiáltott:

- Vessétek magatokat. rám is, Gonosz Erők! Nézzétek, a karom már gyógyul! Anasztázia édesanyám nincs egyedül. Én is itt vagyok, és egyre gyorsabban száguld a gondolatom. Siessetek, Gonosz Erők, siessetek, dolgaitokat félbe hagyjátok, hozzám siessetek! Nézzétek, nézzétek, hogy nővök én!

Vologya még lábujjhegyre is állt azon igyekezvén, hogy karjait még magasabbra tudja emelni.

- Hát, így, dicső harcosok, merészek és bátrak! Ugyan kivel indultok harcba vitézek? - hallottam Anasztázia csendes hangját.

Megfordultam és megláttam a cédrus alatt ülő Anasztáziát, ahogy fejét a cédrus törzséhez hajtja. Látszott, mennyire fáradt, mert még a fejét is a fa törzséhez támasztotta. Karjait is a földre eresztette, s vállai is ellazultak, megrogytak. Arca fehér volt, szeme is félig lehunyva.

- Édesapámmal felkeltünk a Gonoszság ellen, édesanyám - válaszolt helyettem Vologya.

- De hát ahhoz, hogy a Gonosszal harcolni tudjatok, tudnotok kell, hogy hol, miben található. Az ellenfelet részletesen el kell tudni képzelni - válaszolta Anasztázia csendesen és nehezen.

- Te, drága, édes anyucikám, csak pihenj itt, amíg mi édesapámmal megpróbáljuk a Gonoszt elképzelni. Ha nem sikerül azt pontosan elképzelnünk, akkor te majd segítesz nekünk.

- Hosszú útról érkezett az édesapád, kisfiam. Előbb pihennie kellene.

- Én már kipihentem magam, Anasztázia - vetettem ellent. - Különb is, egyáltalán nem fáradtam el. Üdv, Anasztázia! Hogy vagy?

Tehetetlensége láttán szinte sóbálvánnyá merevedtem, nem tudtam mitévő legyek, mit mondjak. Vologya hozzám lépett, kézen fogott és Anasztázia felé fordulva folytatta:

- Én majd adok az édesapámnak enni a hosszú út után és a tóban, a tiszta vízben megfürdök vele. Méregtelenítő gyógynövényeket is szedek neki. Te, drága, édes jó anyucikám, addig csak pihenj itt! Ne fecséreld erődöt a beszédre! Elintézek én magam mindent. Majd azután mi eljövünk hozzád édesapámmal. Térjen vissza az erőd a lehető leggyorsabban!...

- Várjatok, én is megfürdök veletek együtt! Veletek megyek.

Anasztázia megpróbált karjaival a cédrus törzsébe kapaszkodva felállni. Egy kicsit fel is emelkedett, de erejét veszítve, kezeit a cédrus törzsén csúsztatva végig ismét visszacsúszott a földre és alig hallhatóan suttopta:

- Ó, jaj, hát mitől gyengültem le ennyire? Nem tudok felállni, hogy üdvözljem fiam és kedvesem?

Ismét a cédrus törzsébe kapaszkodva megpróbált erőlködve felállni a földről. Valószínűleg most sem tudott volna lábra állni, de hirtelen valami hihetetlen történt. A hatalmas cédrus, amelynek törzsébe Anasztázia megkapaszkodott, egyszerre csak alsó ágai túleveleit Anasztáziára irányította.

A lefelé irányított túlevelek alig látható kékes fényt kezdtek kibocsátani. Ez a kékes fény lassan, szinte észrevehetetlenül körbefogta Anasztáziát. Majd hallottam, ahogy föntről sercegő hang hallatszik, hasonlatos arra, amit akkor hall az ember, amikor magasfeszültségű villanyvezeték alatt áll. Felemeltem a fejem és láttam, hogy az összes cédrus túlevelei szintén alig

látható kékes fényel kezdtek világítani. De ez még nem volt minden. Mindegyikük ama fa felé irányult, amely alatt Anasztázia próbált felállni. Ez a cédrus tűleveleivel fogadta a szomszéd cédrusok felső ágaiból kiáramló fényt. Közben az alsó ágak fénye egyre erősödött. Ez körülbelül két percig tartott. Majd kékes fény lobbant fel. A cédrus tűlevelei megszűntek világítani. Úgy tűnt nekem, mintha egy picit ki is fakultak volna. Anasztáziát alig lehetett látni az őt körülvevő kékes fénykoszorúban. Amikor az felszívódott, vagy Anasztáziába hatolt – nem tudtam megállapítani, hogy mi történt – azt láttam, hogy...

A cédrus alatt a korábbi, ereje teljében lévő, csodálatosan szép Anasztázia állt. Mosolygott rám és a fiunkra. Magasba emelte a fejét és csendesen így szólt: „Köszönöm”. Majd... Hihetetlen, mit tett ez a felnőtt nő!

Anasztázia helyben fölugrott, majd könnyedén és sebesen a legnagyobb fehér körhöz futott. Ennek a szélénél ismét ugrott egyet, ezúttal már föl a magasba, hármasszaltót vetett és a kör közepén ért földet. Ezután ismét felugrott, s mint egy balerina, spárgát csinált. Elkacagta magát magával ragadó, vonzó nevetésével és táncot lejtett a fehér körök fölött.

Az erdő szinte feléledt körülöttünk, vidám életkedvét visszhangozta. Ágról-ágra ugrálva rohagáltak körbe-körbe a mókusok. A bokrokban gyöngyszemekként ragyogtak, csillogtak más állatok szemei is. Egészen közel a tisztás fölött, a fák koronáinál alacsonyabban, vad zuhanórepülésben két sas közeledett az égből, egyik a másik után, majd hirtelen megállva a levegőben ismét fölfelé íveltek, ezután ismét köröket rajzolva repültek le, majd újra fölfelé szárnyaltak.

Anasztázia úgy táncolt, mint egy cirkuszművész és egy balerina egy személyben, s közben nevetett. A fű a lába alatt lassan zöldülni kezdett. Sőt, maga a fehér kör is már alig volt látható. Táncolva látván, nevetése hallatán és mindentől köröskörül lelkem egyre vidámabb lett s egyszerre csak... Egyszerre csak picit fiam is nekiiramodott és a még egy kissé fehérkés körön kétszer bukfencet vetett, gyorsan felpattant, ugrott egyet,

forogni kezdett, igyekezőn Anasztázia táncát utánozni. Nem tudtam megállni, hogy ne csatlakozzam hozzájuk, velük együtt kezdtem én is örvendezni és az örömtől csak úgy ugrándozni.

– Előre, a vízhez! Ki tud lehozni? – kiáltotta Anasztázia és villámgyorsan a tó felé futott, mi pedig a fiammal együtt szaladtunk utána.

Én az ugrándozás miatt egy picit fulladni kezdtem és visszamaradtam, ám láttam, ahogy Anasztázia ugrott egyet, előbb a víz fölé fordult, majd a vízbe merült. Utána egy picit később nekifutva a partról a kisfiam a pocsolyára esve pottyant a vízbe.

Futás közben vetkőztem, az útra szórtam le magamról ruhám, de nem volt időm levetni trikóm, nadrágom, de még cipőm sem. Így ruhástól vettem be magam a vízbe s Anasztázia hahotázása közepette merültem alá, majd ismét föl. A mi picit fiunk pedig az érzések túláradásában karjaival a vizet paskolta.

Elsőként én jöttem ki a vízből. Elkezdtem magamról lehúzni a vizes ruhámat és kifacsarni azt. Ahogy Anasztázia kijött a vízből, azonnal még vizes testére fölvette könnyű ruháját, majd nekem kezdett segíteni a bokorra teregetnem nedves nadrágomat, hogy gyorsabban megszáradjon. A hátizsákomból előszedtem sportos öltözékemet és felöltözököttem. Kedvem lett volna megölelni Anasztáziát, de valahogy nem volt hozzá elég bátorságom.

Anasztázia egészen hozzám lépett. Teste meleget árasztott. Úgy szerettem volna valami jót és szépet mondani neki, de nem találtam rá megfelelő szavakat, így csak két szót mondtam:

– Köszönöm, Anasztázia!

Elmosolyodott, vállamra helyezte kezét, ráhajtotta fejét is s így válaszolt:

– Én is köszönöm neked, Vlagyimir!

– Remek! – hangzott fel fiam vidám hangja. – Most elmegyek.

– Na és hová, hová? – kérdezte Anasztázia.

– Az idősebb nagypapához megyek, megengedem neki, hogy a teste el legyen temetve, és ebben majd segítetek is neki. Már itt sem vagyok.

Vologya gyorsan, szinte alig sántítva elment.

MEGHÍVÓ A JÖVŐBE

Mit jelent az, hogy megengedem a nagypapának, hogy el legyen temetve a teste? – kérdeztem ámuldozva.

– Mindent meglátsz te magad. Meg fogod érteni – válaszolta Anasztázia.

Egy kis idő eltelte után Anasztázia élő dédpapáját láttam, de temetést egyáltalán. S így is marad meg emlékezetemben: élve és sejtelmesnek.

A nagypapák közeledtét Anasztázia érezte meg elsőként. Éppen kettesben andalogtunk a tisztáson. Egyszerre csak Anasztázia megállt, intésével megállított engem is, és arra fordult, ahol a legmagasabb és leghatalmasabb cédrusok nőttek. Követtem tekintete irányát, de senkit sem láttam, s meg is akartam kérdezni tőle, hogy mi is történik, de nem volt rá időm. Kézen fogott és gyengéden megszorította a tenyeremet, mintha arra kért volna, hogy egy szót se szóljak.

A hatalmas cédrusok között csakhamar megpillantottam Anasztázia dédpapájának az alakját. A méltóságteljes öreg hosszú, világosszürke, bokáig érő ingbe volt öltözve. Amikor ráérős, magabiztos és egyáltalán nem öreges járásával kiért a tisztásra, megpillantottam, hogy kezét fogva fiunk, az ő dédunokája – Vologya – ugra-bugrál mellette. Egy kicsit távolabb a nagypapa, az öreg fia jött.

Úgy tűnt, hogy mindenki – engem is beleértve – érti a találkozás bekövetkezendő pillanatának ünnepélyességét, csupán az öreg mellett haladó gyermek volt természetes és oldott. Vologya egész idő alatt beszélt valamit az üknapának, hol

egy picit előrefutva és az arcába nézve, hol hirtelen visszavisszamaradva, el-elengedve az öreg kezét. A fűbe hajlott, mert valami lekötötte figyelmét és ilyenkor az öreg is megállt. Majd Vologya ismét kézen fogta az üknapát és élénken a látottakról magyarázott valamit. Felénk csalogatta.

Amikor már egészen közel voltak hozzánk, láttam, hogy az általában szigorú és méltóságteljes öreg finoman mosolygott. Fénylő arca valamiféle kegyes boldogságot sugárzott, ugyanakkor ünnepélyességet is. Néhány lépésre állt meg tőlünk, pillantása valahová a távolba révedt. Mindenki hallgatott, csak Vologya beszélt sebesen:

– Nézd, dédapócika, előtted áll az én édesapám és édesanyám. Ők olyan jószágosak. Dédapócika, a te szemecskéid ugyan nem látnak, de te mindent érzel. Az én szemeim viszont látnak. Az én szememmel nézz a jóra, drága jó dédapócikám, és neked is jó lesz tőle!

Aztán, hirtelen hozzánk fordulva, Vologya még nagyobb örömmel adta tudunkra:

– Édesanyám, édesapám, én az imént, amikor együtt fűrödtünk...megértettem és megengedtem Mojszej dédpapa testének, hogy meghaljon. Már megtaláltuk a helyet, ahová eltemetem a testét.

Vologya egész testével és fejével ükapja lábához simult. A méltóságteljes, ősz öreg gyengéden és óvatosan megsimogatta ükunokája fejét. Egymás iránti kapcsolatukban a szeretet, gyengédség, egymásnak a megértése és az öröm érződött. Ezért egészen furcsának tűnt, hogy közben temetésről beszéltek. Ahogy az nálunk szokás, meg akartam állítani a fiamat és elmondani neki, hogy a dédpapa jól néz ki, és még nagyon sokáig fog élni. Hiszen mindig ezt mondogatjuk még a nagyon beteg, idős embernek is. Én is ezt akartam mondani, még egy nagy lélegzetet is vettem hozzá, de Anasztázia hirtelen megszorította tenyerem, így hát egy szót sem szóltam.

A dédpapa szólalt meg elsőként s e szavakkal fordult Anasztáziához:

- Az általad alkotott teret, Anasztázia, kisunokám, mivel határolja be gondolatod?

- A gondolat és a vágy egybe olvadt, mert nem találtak határokat - válaszolta Anasztázia. Ekkor a dédpapa azonnal új kérdést tett föl neki:

- Az általad alkotott világot az emberi lelkek befogadják. Mondd, birtokodban milyen energia van?

- Olyan, mely növeszti a fát, kipattantja a bimbót és virággá változtatja.

- Milyen erők állhatnak ellent a te vágyadnak?

- Amikor álmodom, nem modellezek akadályokat. Mi leküzdhető, azt látom csak az úton.

- Mindenben szabad vagy, Anasztázia, kisunokám. Parancsold meg a lelkemnek, mit te megfelelőnek találsz, olyanban öltson ismét testet!

- Bárki lelkének is parancsolni én meg nem engedhetem magamnak. Szabad a lélek - Isten műve. De vágnyi fogom, kedves nagypapám, hogy lelked egy gyönyörű kertben találjon méltó megtestesülést.

Csend lett. A dédnagypapa több kérdést nem tett fel, s most ismét a nagypapához fordulva, Vologya kezdett gyorsan beszélni:

- Én sem fogok neked parancsolni, dédapócika. De azért nagyon-nagyon megkérlek valamire: lelkeddel gyorsan öltson ismét testet a Földön! Újra fiatakként születesz újjá és a legjobb barátom leszel. Vagy még valakivé válsz a számomra... Nem parancsolok neked... Csak egyszerűen mondom... Lakozzék, Mojszej dédapócikám, a te lelked bennem, az én lelkem mellett.

E szavaknál a méltóságteljes öreg Vologyához fordult, lassan előbb egyik térdére ereszkedett előtte, majd a másikra, lehajtottá ősz fejét, a pici gyermeki kacsót ajkához emelte és csókolta lehelt rá. Vologya átfogta nyakát és gyorsan súgott valamit a fülébe.

Ezután a dédpapa felállt s közben a nagyon idős embernek csupán egy pici gyermek segített. Még most sem, amikor

visszaemlékszem e jelenetre, nem tudom megérteni, hogyan történt az egész. Egyszerűen egymás kezét fogták, a dédpapa felállt, s közben semmire sem támaszkodott. Amikor felegyenesedett, tett egy lépést felénk, meghajlott előttünk, és anélkül, hogy egy szót is szólt volna, megfordult, kezét üknokájának nyújtotta és elmentek, kézen fogva, beszélgetve. Egy kissé távolabb ment a másik nagypapa, némán, nem zavarva beszélgetésüket.

Megértettem: Anasztázia dédpapája örökre ment el. Elment, hogy meghaljon.

Mozdulatlanul néztem a távozó gyermek és öregember után. Még korábban Anasztázia szavaiból megtudtam, milyen a viszonya a jelenlegi temetői szertartásokhoz és temetésekhez. Erről még írtam is az előbbi könyveimben. Anasztázia is és mindenki hozzá közel álló, akik korábban és most is a tajgában élnek, azt gondolják, hogy temetőknek nem lenne szabad létezniük. A temető olyan, mint egy lerakat, ahová az elhalálozott már senkinek sem kellő élettelen testét kidobják. Úgy vélik, hogy az emberek azért félnek a temetőktől, mert ott természetellenes folyamat történik. Úgy vélik, hogy éppen az elhalálozott családtagjai - azzal, hogy azt képzelik az elhalálozotról, hogy soha többé nem tud visszatérni -, nem adnak lehetőséget a lelkének, hogy ismét új, földi testet öltson.

Amikor végigvizsgáltam a temetéseket, amelyeket én magam láttam, magam is megbarátkoztam ezzel a gondolattal. Túl sok benne a hamisság. Ó, mennyire gyászol az elhalálozott rokonsága, de elég egypár év és... Ha az ember elmegy a temetőbe, bizony nehezen talál tíz-húszévesnél idősebb sírt. Az elhagyott sírok helyén a temető dolgozói új sírokat ásnak.

Az eltemetett embert mindenki elfeledi. Semmi sem marad létezése után a Földön, de még az emlékére sincs senkinek szüksége. Minek született, minek élt, ha ilyen a vége? Anasztázia azt mondja, hogy az elhalálozott testét saját birtokán kell elhantolni anélkül, hogy nyugvóhelye bárhogy is meg lenne jelölve. A rajta sarjadó fű és virágok, a fák és bokrok lesznek

teste életének a folytatása. Közben azonban a léleknek, amely elhagyja a testet, bámulatos megtestesülésekre adatik csodás lehetőség. A birtokon az elhalálozott gondolata, amíg élt, a Szeretet Terét alkotta. E térben fognak tovább élni az ő utódai és megérintenek mindent, ami rajta, benne nő, s így lépnek érintkezésbe saját szüleik gondolataival, védelmezni és óvni fogják azokat. De maga a tér is védelmezni, óvni fogja azokat, akik benne élnek. Így folytatódik a földi élet örökké.

De hogyan éljenek tovább az emberek a városokban? Hogyan tudjanak meglenni temetők nélkül? Ám lehet, hogy az életmódjuk, még ha később is, idősebb korukban rákényszeríti őket arra, hogy elgondolkodjanak azon, hogy az életet – az örökkévalóság fényében – nem szabad felelősségtelenül leélni.

Én is egyetértek Anasztázia filozófiájával. Egyik dolog azonban egyetértési gondolatban és másik dolog látni a valóságot – ami mégis teljesen más –, hogyan történik a búcsú a meghalni induló dédpapával. Még ha a dédpapa – pontosabban az adott esetben a lelke – nem is hal meg. Nyilvánvalóan itt marad valahol, vagy nagyon gyorsan új életben testesül meg – minden bizonnyal egy jó életben. Hiszen ők, közülük senki – sem Anasztázia, sem a mi pici fiunk, sem a nagypapa, de még maga a dédpapa sem –, még gondolatban sem vetítenek elő tragédiát, mert a halált másképpen értelmezik, mint mi. A halál számukra nem tragédia, csak átlépés egy, új gyönyörű létezésbe.

Állj! Maga a dédpapa sem volt szomorú. Ellenkezőleg. Hát persze! Ez a titok nyitja! *„Amikor szeretnél elaludni, de gyötörnek a sötét, nehéz és kényelmetlen gondolatok, akkor rendszerint rémálmaid lesznek. Ha viszont fényes gondolatokat táplálsz magadban mielőtt elalszol, akkor álmodban kellemes dolgokat fogsz látni”* – mondta Anasztázia. Sőt ezt is ő mondta: *„... a halál nem tragédia, csak rövidke, vagy kissé hosszabb álom, de ez lényegtelen. Bármilyen álomba merülnie az embernek a szépre gondolva kell, s akkor a lelke nem fog szenvedni. Saját gondolataival maga az ember tudja a Paradicsomot vagy mást önön lelke számára megteremtteni.”*

És a dédpapa ezt tudta. Nem szenvedett. De mi okozta nála az utóbbi időben ezt a nyilvánvaló és látható örömet? Valami történhetett! Hiszen nem mosolygott volna csak úgy, minden ok nélkül! De hát, mi történhetett? Anasztázia felé fordultam és megpillantottam...

Anasztázia egy picit távolabb állt tőlem, karjait a Nap felé tárta és – úgy tűnt –, imát suttogott. A napsugarak hol a felhők mögé bújtak, hol ragyogtak és az Anasztázia arcán legördülő pici könnycseppben tükröződtek vissza. Közben azonban arcán nem szomorúság ült, hanem megbékélés. Hol suttogott valamit, hol hallgatott, mintha valaki válaszolt volna neki. Álltam és vártam, valamiért képtelen voltam nemcsak közelebb menni hozzá, de akár még egy szót is szólani. Majd amikor megfordult, megpillantott engem, ő maga lépett hozzám, s ekkor megkérdeztem:

– A dédpapa lelke nyugalmáért imádkoztál, Anasztázia?

– A dédpapa lelke nagy nyugalomban fog lakozni és akkor ölt majd földi testet, amikor maga is óhajtani fogja. Én a mi fiunkért imádkoztam, hogy a Teremtő sok erőt adjon neki. A mi fiunk, Vlagyimir, olyan tettet vitt véghez, amelyre kevésnek adatik lehetőség a ma élő emberek közül. A dédpapa teljes erejét magába fogadta, maga a dédpapa adta azt át neki saját lelke által. Néki, a még növekedésben lévőnek, nehéz lesz magában megtartania a különböző energiák összességét teljes harmóniában, egységben.

– De hát, amikor mindez megtörtént, miért nem láttam én semmi különöset a fiunkon?

– A fiunk, Vlagyimir, kimondott bizonyos szavakat, még azelőtt, hogy a dédpapa térdre ereszkedett volna előtte. Olyan szavakat mondott ki, amelyek értelme csak azok számára érthető, akik tudhatják, hogyan alkotott a Teremtőnk. Lehet, hogy a gyermek maga sem értette teljes mértékben, de őszintén, meggyőződve mondta el a dédpapának, hogy képes a dédpapa lelkét is saját maga által a Földön tartani. Én magam nem lettem volna képes semmi hasonlót mondani. Nem érzek magamban erre hasonló erőt.

- A dédpapa pedig, észrevettem, e szavak után még jobban ragyogott.

- Igen, nem mindenkinek adatott meg, hogy ilyen magas korban hasonlót halljon. Hiszen a dédpapa megkapta a meghívót a jövőbe - a Jövő megtestesülését a gyermek szájából.

- Annyira szerették egymást?

- A mi fiunk, Vlagyimir, megkérte a dédpapát, hogy éljen tovább, amikor már élni nem volt képes. S a dédpapa tovább élt, nem volt ereje a gyermek e kérésének ellenállni.

- Hogy történhet meg ilyesmi?

- Nagyon egyszerűen. Ám, nem mindig ilyen egyszerű. Öntudatán kívüli állapotából, a nemlétből az orvosok szintén vissza tudják hozni az embert. De nem csak az orvos, hanem egy közeli hozzátartozó is vissza tud hívni, vagy az eszméletlenség, ájultság állapotából felrázhat egy másik embert és az életben marad. A dédpapa akarata és szeretete lehetővé tette - az unoka kérésére -, hogy élete meghosszabbodjék. A dédnagypapa azon papok utóda, akik nagy tetteket vittek véghez az idők folyamán. Ő - akaratának köszönhetően - még egy rendkívüli nagy robbanást is meg tudott egyszer pillantásával akadályozni, de megvakult.

- Hogyhogy pillantásával? Hát meg lehet pillantással állítani egy robbanást?

- Meg, ha az ember tudatosan néz, meggyőződve saját emberi erejében, rendíthetetlen akaratában. Tudta a dédnagypapa, hol fog a szerencsétlenség megtörténni és odament. Előrelátásában azonban egy picit megkésett, és odaérkezésekor az első robbanás már megtörtént. Szemben állt a halált hordozó veszéllyel és pillantásával mérsékelte a Sötét Erőknek a térbe lövellő megnyilvánulásait. Egyetlen egy robbanás zajlott le csak, ez sem sikerült teljes erejűvé, és még két további robbanás történhetett volna. De ha dédnagypapa akár csak egyetlen egyszer is pislantott volna... Vlagyimir, a robbanást ő tartotta vissza! Csak közben megvakult.

- De miért aggasztanak téged annyira a fiunk képességei, amelyeket a dédpapától kap?

- Azt gondoltam, hogy elég lesz neki az, amit tőlem, tőled kap. Megtanítottam, hogyan tudja titokban tartani a többit, ami az embereknek rendkívülinek tűnhet. Azt akartam, hogy kimenjen a fiunk élni a világba, és külsőleg képes legyen nem különbözni a többi embertől. Hiszen sok mindent lehet teremteni mások között, tőlük nem különbözve. De valami túlon túl rendkívüli történt. Hogy ki is most a mi fiunk, miben áll az ő rendeltetése - neked is, nekem is meg kell értenünk. S ezért, arra kértem a Teremtőt, hogy erőt adjon neki, hogy legalább még egy kis ideig egyszerű gyermek maradjon.

- Látom, mennyire aggaszt ez most téged, Anasztázia. Én azonban azt gondolom, hogy mindez nagymértékben a te hibád, a nevelésedé. Annyit beszélsz a lélekről, az ember rendeltetéséről. A gyereket megtanítottad olvasni, még azt a különös könyvet is a Teremtésről. Ezért, hát nem csoda, hogy ki is alakult nála a világ elrendezésének sajátos képi látása. Minek kell egy gyereknek már ilyen korban tudni a Lélekről, Istenről? Csak képzeld el, engem édesapjának nevez, de közben még azt is mondja, hogy Atyja van. Értem én, hogy Atyjának Istent nevezi, de mindezt még nekem is nehéz megértenem, nemhogy egy gyereknek, akit ezzel annyira leterheltél. Ebben a te nevelésed a hibás, Anasztázia.

- Vlagyimir, emlékszel, azt válaszoltam a dédpapának, hogy senki lelkének nem tudok parancsolni. A fiunk is hallotta válaszomat. Mégis az erők, nálamnál magasabb hatalmak, megengedték, hogy másképpen cselekedjék. De ne aggódj! Meg fogom érteni a történeteket, bár az is lehet, hogy a fiunk most még engem is másképpen fog fogadni. Ő most tőlünk - tőlem és tőled is, együttvéve -, csakhamar sokkal erősebb lesz.

- Hát, ez így rendjén is volna! Hiszen minden egyes nemzedéknek erősebbnek és okosabbnak kell lennie az előzőnél.

- Igen. Természetesen igazad van, Vlagyimir, de egyben szomorú is, amikor valaki saját nemzedékénél erősebb és tudatosabb.

- Micsoda? Nem értem! Miféle szomorúságról beszélsz, Anasztázia?

Anasztázia nem válaszolt, lehajtotta fejét és arcára szomorúság ült. Ritkán szokott szomorú vagy bús lenni. De ekkor... Megértettem... Megértettem Anasztázia, a gyönyörű remetenő hatalmas tragédiáját. Anasztázia magányos. Hihetetlenül magányos! Az ő világképe, tudása, képességei lényegesen megkülönböztetik őt a többi embertől. S minél erősebbek képességei, annál tragikusabb a magánya. Anasztázia a tudatosság egy másféle dimenziójában, szintjén él. Bármilyen szép is ez a dimenzió, mégis egyedül van benne. Természetesen leereszkedhetne az emberekhez, az ő szintjükre is, válhatna olyanná, mint mindenki más. De ezt nem tette meg. Miért? Hát azért nem, mert ehhez fel kellett volna adnia elveit, el kellett volna adnia magát, de még az is lehet, hogy Istent is. S ezért Anasztázia hihetetlen döntést hozott. Másokat hívott magához e csodálatos dimenzióba. S akadtak is olyanok, akik meg tudták őt érteni. Én is, úgy tűnik, kezdem őt érteni és érezni. Már hat év múlt el, de még csak most kezdem őt úgy-ahogy érteni. Anasztázia viszont türelmesen vár, mindent nyugodtan tovább magyaráz, nem lobban haragra. Reményében kitartó, rendíthetetlen. Olyannyira magányos, mint ő, lehetett Jézus Krisztus is. Persze, neki voltak tanítványai is, állandóan jártak hozzá emberek, hallgatták beszédeit. De társa vajon ki lehetett? Társa, aki félszóból is megérti, aki segít a nehéz percekben? Nem volt mellette egyetlen hozzá hasonló lélek sem! Egyetlen egy sem!

Isten! Hogyan képzeled Őt el az emberek többsége? Elérhetetlennek, alaktalannak, érzéstelen lénynek. Mindig csak ugyanaz: „Adj!”, sőt, „Ítélezz!” De ha Isten, a mi Atyánk, ha Ő hozta létre az egész világot, amely körülvesz bennünket, akkor neki, mint szülőnek, természetes alapvető óhaja csak az lehet, hogy gyermekei tudatosan éljenek, megértsék a Világegyetem lényegét, és hogy Ő az Ő gyermekeivel együtt tudjon teremteni. De ugyan milyen tudatosságról lehet itt beszélni, ha mi mindent

törünk-zúzunk, amit körülöttünk Isten teremtett? Ha törjük-zúzzuk az Ő gondolatait, s közben akárki előtt össze-vissza hajbókolunk, csak előtte nem. De Ő nem is kívánja azt, hogy előtte hajbókoljunk, Ő együttműködésre vár. Mi pedig... Mi még ezt az egyszerű igazságot sem tudjuk felfogni: Ha te Isten fia vagy, képes vagy megérteni az Atyát, végy csupán egyetlen hektár földet és hozd rajta létre az Édenkertet, örvendeztesd meg az Atyát! De mi nem! Az egész emberiség, mint egy félkegyelmű, rohan! De hová, merre? Ki csinál belőlünk állandóan bohócot? S ugyan, hogy érzi magát Ő, az Atya, amikor e földi fertőt kell néznie? Néznie és várnia, mikor ébrednek már fiai és leányai tudatukra. Néznie és a Nappal bevilágítania az egész Földet, hogy lélegezni tudjanak az Ő gyermekei. Hogyan lehet megérteni a létezés értelmét? Hogyan lehet megérteni, hogy voltaképpen mi is történik velünk? Tömegpszichózis? Vagy valamilyen erők szándékos cselekedete? Milyen erőké? Mikor szabadulunk már végre fel? Kik ezek az erők?

AZ ELSZUNNYADT CIVILIZÁCIÓ

Ez a beszélgetés másnap történt. Anasztáziával a tó partján ültünk, amelyet már régen megkedveltem és hallgattunk. Az idő már estébe hajlott, de az esti lehülés még nem érkezett meg. Az alig érezhető szellő – állandóan változtatva irányát – a testünket legyezgette és mintha külön nekünk, élvezetünkre, szállította volna szárnyain a tajga különböző illatait.

Anasztázia alig észrevehető mosollyal az ajkán nézte a tó felszínét. Mintha várta volna a kérdéseket, amelyekre választ szerettem volna tőle kapni. De sehogy sem sikerült velősen és röviden megfogalmaznom azokat. Úgy tűnt, hogy az, amit agyamban megfogalmaztam, nem tükrözte a legfontosabbat, amiről tudni szerettem volna. Ezért elég körülményesen fogtam hozzá:

– Tudod, Anasztázia, könyveket írok, s ezekben rengeteg olyan szó van, amit te mondtál, de én ezeket a szavakat nem tudom azonnal megérteni. Ámde nem is csak a szavakról van itt szó, hanem a reakció, amit kiváltanak, az érthetetlen.

Mielőtt talákoztam veled, vállalkozó voltam. Dolgoztam, és mint mindenki, én is szerettem volna több pénzt keresni. Megengedhettem magamnak ezt-azt, itatra is futotta, vidám társaságban jókat szórakozhattam, de sem rám, sem a cégem alkalmazottaira nem támadtak úgy, nem kritizáltak annyit, ahogy azt manapság teszi a sajtó.

Valahogy olyan furcsának tűnik az egész. Akkor nem vádoltak azzal, hogy pénzt keresek, de amióta megjelentek a könyvek, bizonyos elemek cikkeket kezdtek írni, és azt állítani, hogy

teljesen elanyagiasodott üzletember vagyok, még csoda, hogy sarlatánnak, vagy maradi vaskalaposnak nem titulálnak. Jó, legyen, ha legalább csak engem titulálnának így, de ócsárolják még az olvasókat is: kockafejűeknek, szektásoknak nevezik őket. Rólad meg tiszta zagyvaságokat összevissza beszélnek. Hol azt bizonygatják, hogy egyáltalán nem is létezel, hol azt állítják, hogy te vagy a pogányok feje.

Úgy általában véve furcsa dolgok történnek: itt, Szibériában különböző kis népek, nemzetiségek élnek, eltérő a kultúrájuk, vallásuk, a sámánjaik is fönmaradtak még, de róluk semmi rosszat nem mondanak. Éppen ellenkezőleg, azt mondják, hogy védelmezni kell a hasonló nemzetiségek kultúráját. Te itt élsz, egyedül, persze itt van még a nagypapád, a dédpapád is és most a fiunk is. Semmit sem kértek magatoknak, de a szavak, amelyeket kimondotok, az indulatok özönét indítják el. Vannak, akik örülnek a szavaidnak, annak, amit mondasz, lelkesedéssel fogadják azokat, cselekedni kezdenek, mások bős gonoszszággal vetik magukat rád. Miért van ez így?...

– Na, és te, Vlagyimir, te magad nem tudnál válaszolni erre a kérdésre?

– Én magam?

– Igen, te magad.

– Nagyon furcsa gondolatok ötlenek fel bennem. Az a benyomásom, mintha az emberi társadalomban léteznének olyan emberek, vagy ismeretlen erők, amelyek nagyon azt akarják, hogy az emberek szenvedjenek. Ezeknek az erőknek háborúk kellene, drogfüggőség, prostitúció, betegségek. És az, hogy ezek a negatív jelenségek egyre erősödjenek. Hogyan is lehetne az egészet másképpen megmagyarázni? A gyilkosságokról szóló könyveket, a félmeztelen nőkkel tele magazinokat nem ócsárolják, de a természetről, a lélekről szóló könyveket igen. Amit pedig veled tesznek, azt még kevésbé értem. Te arra buzdítod az embereket, hogy boldog családok részére Édenkerti Birtokokat hozzanak létre, és nagyon sok ember támogat téged. S nem is csak szóban. Az emberek cselekedni kezdenek. Magam is láttam

olyanokat, akik már vettek földet és rendezgetik azt, ahogy te mondtad, építik saját családi birtokukat. Közöttük akadnak fiatalok, idősek, szegények, de gazdagok is. Csakhogy akadnak olyanok, akiknek mindez egyáltalán nem tetszik. Minduntalan azon vannak, hogy a sajtóban kiforgassák azt, amit mondtál. Hát, úgy általában mondva, egyszerűen hazudnak. Meg tudom érteni, hogyan hathatnak ennyire egy olyan ember szavai, aki a tajgában él és egyáltalán senkinek sem árt.

És miért kezd ellenük valaki kimondottan harcolni? Még azt is mondják, mintha mögöttük, a szavaid mögött, amelyeket mondasz, valamilyen nagy erő, titkos tan, okkultizmus vagy valami ilyesmi állna.

- És te? Te mit gondolsz? Van mögöttük valamilyen erő vagy csak egyszerűen szavak?

- Azt gondolom, hogy valamilyen titkos, okkult erő biztosan van. Ezt mondják bizonyos ezotérikusok is.

- Próbáld meg, Vlagyimir, megszűrni, amit mondanak. A szívedre, a lelkedre próbálj meg hallgatni.

- Hiszen próbálok is, de nincs elég információm.

- Konkrétan milyen?

- Hát például, te milyen nemzetiségű vagy, Anasztázia, milyen a vallásotok, a tiéd és a hozzátartozóidé? Vagy nem is tartozol semmilyen nemzetiséghez?

- De igen! - válaszolta Anasztázia és felállt. - De ha ezt a szót most kiejtem, felhördül a Sötétség és rettegésében vinnyogni fog. Majd maradéktalanul minden erejét összeszedve megpróbál támadni, de nem csak rám, hanem terád is. Téged is megkísérel megsebezni. Ellen fogsz tudni neki állni, ha igyekezetét képes lesz figyelmen kívül hagyni, gondolataidat a gyönyörű válóságnak szenteled. De ha úgy véled, hogy a Gonosz ellen védtelen vagy, vond vissza kérdésed, és egy időre felejtse azt el!

Anasztázia leengedett karokkal állt előttem. Alulról fölfelé néztem rá és akaratlanul is feltűnt, milyen büszke, gyönyörű és megtámadhatatlan a testtartása. Jóságos és kérdő tekintete válaszat várta. Nem kételkedtem, hogy a szó, amelyet ki-

mond, ténylegesen is képes valamilyen különleges reakciót kiváltani. Nem kételkedtem, mert az ismeretségünk éve alatt nem egyszer győződtem meg arról, milyen viharosan reagál sok ember az általa kimondott szavakra. Ezért nem kételkedtem a veszély lehetőségében sem, mégis így válaszoltam:

- Nem félek. Bár meg vagyok róla győződve, hogy minden úgy lesz, ahogy te mondd. Lehet, hogy ellent tudok állni, de hát, hiszen nem csak én vagyok egyedül... Fiunk van. Nem akarom, hogy bármi is fenyegetse.

Ekkor Anasztáziához hirtelen odalépett fiunk. Valószínűleg, valahol a közelben álldogált csendesen, hallotta beszélgetésünket, de nem avatkozott bele. Amikor azonban ő is szóba került, úgy vélte, hogy most már előléphet.

Vologya megfogta Anasztázia kezét, arcával hozzásimult, fejét felemelte és kijelentette:

- Anasztázia, drága édesanyám, válaszolj édesapám kérdésére! Én magam is meg tudom magam védeni. Miattam nem kell az emberek elől titkolni a történelmet.

- Igen, igaz, erős vagy, s még erősebb leszel minden nap - Anasztázia megsimogatta a gyermeki fejet. Majd felemelte fejét, egyenesen a szemembe nézett, és határozottabban ejtette ki a hangokat, mint általában, mintha először mutatkozna be, így szólt:

- Én v-e-d-r-u-ssz vagyok, Vlagyimir.

Az Anasztázia által kiejtett szó ténylegesen valamilyen rendkívüli érzést váltott ki bensemben: mintha egy gyenge elektromos áramütés ért volna, mely melegként futott végig az egész testemen, s valamiről tudósította volna minden egyes sejtemet. De a körülöttünk lévő térben is - ahogy az nekem tűnt - valami szokatlan történt. Maga a szó nekem ugyan semmit sem mondott, de ahogy meghallottam, valamiért mégis felálltam. Álltam, mint valami emlékeznék.

Vologya immár örömteli hangon szólalt meg:

- Te, Anasztázia édesanyám, egy gyönyörű vedrussz vagy és én is vedrussz vagyok.

Majd vidám mosollyal rám nézett és ezt mondta:

Te az én édesapám vagy. Te is, úgy, mint én, szintén vedrussz vagy, csak te alvó vedrussz. Megint sokat beszélek, édesanyám, igen? Akkor én most elmegyek. Neked is és édesapámnak is valami szépet gondoltam ki. A Nap nem érkezik még a fák mögé lenyugodni, mire az elgondolatot megteremttem – mondta a fiunk és Anasztázia jóváhagyó kézlegyintésétől kísérve, ugrándozva elfutott.

Néztem az előttem álló Anasztáziára és ezt gondoltam: „A vedrusszok bizonyára a jugra nemzetiségek egyik kislétszámot számláló csoportjához tartoznak, amelyek máig a távoli északon és Szibériában élnek”.

1994-ben a hanti-manysi nemzetiségi körzetben egy nemzetközi dokumentumfilm-fesztivál zajlott, amely a jugra nemzetiségekkel foglalkozott. A helyi szervezők kérésére a filmfesztivál résztvevőinek nagy része az én gőzösömon volt elszállásolva. Beszélgettem velük, megnéztem a benevezett filmeket, velük együtt ellátogattam Szibéria távolabbi településeire, ahol még megmaradtak a sámánok. E nagyon kicsi közösségek kultúrájáról és szokásairól ugyan sok minden nem maradt meg emlékezetemben, de ki tudja miért, megmaradt bennem az a szomorú érzés, hogy ezek a nemzetiségek kihálófélben vannak. Az emberek pedig úgy néznek rájuk, mint valamilyen egzotikus tárgyra, amely lassan teljesen eltűnik a Föld felszínéről.

A vedrussz nemzetiségről a filmfesztiválon, amelyet nemzetinek is lehet tekinteni, a résztvevőktől semmit sem hallottam, ezért meg is kérdeztem Anasztáziát:

– A te néped, Anasztázia, kihalt? Jobban mondva, nagyon kevés ember maradt meg belőle? Régen merrefelé élt?

– A mi népünk, Vlagyimir, nem halt ki, csak elszunnyadt. Népünk boldogan, éber állapotban élt területén, amelyet most olyan országok határolnak, mint Oroszország, Ukrajna, Fehér-Oroszország, Anglia, Németország, Franciaország, India, Kína és más, kisebb-nagyobb állam.

Még nem is olyan régen, alig ötezer évvel ezelőtt, népünk a valóságos világban boldogan, éberén élt azon a területen, amely a Földközi-tengertől és a Fekete-tengertől egészen a legészakiabb szélességi fokokig terjedt.

Mi – ázsiaiak, európaiak, oroszok és azok, akik nemrég amerikaiaknak kezdték magukat nevezni – voltaképpen ugyanabból a vedrussz civilizációból származó ember-istenek vagyunk.

Volt egy időszaka az életnek a bolygónkon, melyet védikusnak nevezünk.

A Földön zajló élet Védikus Időszakában az emberiség elérte az érzébeli tudás szintjét, amely lehetővé tette, hogy kollektív gondolattal energetikai képeket hozzon létre. Így az emberiség megvalósította átlépését életének egy újabb időszakába – a képalkotói időszakba.

Az energetikai képek segítségével, amelyeket kollektív gondolattal teremtett meg, az emberiség lehetőséget kapott a teremtésre a Világegyetemben. Az emberiség építhetne életet, a földihez hasonló, más bolygókon is. Építhetne, ha a képalkotó időszak alatt nem vétett volna egyetlen hibát sem.

Csakhogy a képalkotói időszakban, amely kilencezer földi évig tartott, mindig egy vagy egyidejűleg több kép megalkotásába hiba csúszott.

A hiba akkor keletkezett, amikor a Földön, az emberi társadalomban olyan emberek maradtak, akikből hiányzott a szándék elegendő tisztasága, az érzések és gondolatok kultúrája.

E hiba elzárta a Világegyetem tereiben való alkotás lehetőségét, és átvezette az embereket az okkultizmusba.

Az emberek életének okkult időszaka csupán egyetlen ezer éve tart. Ez az emberi tudat intenzív degradációjával kezdődött. Végeredményben a tudat degradációja, a szándékok elégtelen tisztasága az emberiséget a tudás magas szintje és lehetőségei ellenére mindig planetáris katasztrófához vezette.

Így ismétlődött ez meg többször a földi évmilliárdok folyamán.

Most a Földön az emberiség okkult időszaka van. És, ahogy mindig, be kellett volna következnie a planetáris méretű katasztrófának. Be kellett volna, de az időpontja elmúlt. Túljutottunk az okkult évezred végén. Most mindenkinek tudatosítania kell saját rendeltetését, lényegét és azt, miben volt a hiba. Egymásnak segítve, visszafelé haladva gondolatban végig kell tekinteni a történelem eddig bejárt teljes útját, meg kell határozni az elkövetett hibát, s akkor majd beköszönt a boldog élet időszaka a Földön. Olyan időszaké, mely eddig a történelem folyamán még sosem volt. A Világegyetem ezt visszafajtott lélegzettel és nagy reménységgel várja.

Máig még élnek, a többség fölött hatalommal rendelkeznek a Sötétség Erői, és lázasan igyekeznek uralkodni az emberek esze fölött. De először nem vették észre, milyen különösen viselkedtek a vedruszok még ötezer évvel ezelőtt.

Amikor az eltorzult tudat képet szült a Földön, mely minden ember fölötti uralmat óhajtott, megkezdődött az első háború az emberek között. S az emberek, a kép által indítva, elkezdtek egymást gyilkolni. Ez a Földön már gyakran előfordult planetáris méretű katasztrófák előtt. De ekkor... A nem materiális szinten zajló ütközetekbe a vedruszok civilizációja először nem lépett bele.

Nagyobb és kisebb területeken – tudatuk részét és érzéseiket kikapcsolva – a vedruszok elszunnyadtak.

Mint korábban, az ember továbbra is úgy élt a Földön: születtek gyermekek, épültek házak, teljesítették a leigázók parancsait. Úgy tűnt, hogy a vedruszok behódoltak a Sötétségnek, de volt ennek egy nagy titka: a vedruszok leigázatlanul, álomba merülve tovább éltek a létezés minden szintjén. S szunnyad a boldog civilizáció továbbra is, mind a mai napig, és alszik is majd tovább egészen addig, míg valaki, aki már nem alszik, a képalkotásban meg nem találja a hibát. Azt a hibát, mely a földi civilizációt mai állapotába juttatta.

Amikor ez a hiba abszolút pontossággal meg lesz határozva, akkor a nem alvó szavát az alvók is meghallhatják, s ebből az álomból egymást ébresztgetni kezdik majd.

Hogy ezt az esélyt ki gondolta ki, nem tudom megmondani, de valószínű, hogy aki kitalálta, nagyon közel állt Istenhez.

Próbáld meg te is, vedrusz, még ha csak egy picit időre is felébredni, a történelem folyamatára ráébredni!

Nemzetünk különböző földrészekeken szunnyadt el.

Háromezer évvel ezelőtt népünk már csak a jelenlegi Oroszország területén örködött éberén.

Akkorra már beköszöntött a Sötét Erők időszaka az egész Földön. S csupán egy kis szigeten, amelyet most Oroszországnak neveznek, éltek továbbra is boldogan a vedruszok.

Fontos, nagyon fontos volt még egy évezredik főnmaradniuk. Eldönteniük, hogyan adják át a tudást a jövő számára, tudatosítaniuk a Földön történő dolgokat, és hogyan ne ismételjék meg a jövőben az elkövetett hibát. Képesek voltak főnmaradni e szigeten még másfélezer évig. A nem materiális szinten visszaverték a támadásokat. Már az egész Földön az emberek esze fölött a hatalmat a Sötétség vette át. A papok, akik magukat Isten fölé helyezték, elhatározták, hogy saját okkult világot teremtenek. A világ egyharmadát már sikerült is elkábítaniuk.

Igen, semmi rosszat sem tudtak tenni a Sötét Erők népünkkel ezen a szigeten, melynek neve ma – Oroszország.

De alig másfélezer évvel ezelőtt elszunnyadt az utolsó sziget. A földi civilizáció, a nép, amely ismerte Istent, elszunnyadt, hogy a hajnalhasadás előtti új valóságba ébredjen fel.

Azt gondolták a Sötét Erők, hogy mindörökre sikerült tönkretenni e nép kultúráját, tudását, bölcsességét, lelke törekvéseit. Hát ezért igyekeznek még napjainkban is eltitkolni a Földön élő összes ember elől az orosz nép történelmét.

Mind e mögött voltaképpen egy sokkal komolyabb jelenség áll. Az orosz történelem eltitkolása által – amely lépcsőfokként szolgál egy gyönyörű világba –, a valóságban eltitkolni igyekeznek a Föld egy boldogan élő civilizációját. Kultúráját, tudását és az Istent-tudásnak az érzését ama legboldogabb civilizációnak, melyben egykor a te őseid éltek.

- Várj csak, Anasztázia! Tudnál te nekem részletesebben, egyszerű, érthető nyelven beszélni erről a kihalt, vagy, ahogy te fejezted ki magad, elszunnyadt civilizációról? Bizonyítani létezését?

- Megpróbálhatok egyszerű szavakat keresni. De jobb, százszorta jobb lesz, ha mindenki maga igyekszik azt bensőjében látni.

- Na, és tényleg mindenki számára lehetséges látni azt, ami tízezer évvel ezelőtt volt?

- Lehetséges. Csak különböző fokon, különböző részletességgel. De általában mindenki megérezheti, láthatja e boldog világban még saját ősszüleit is, önmagát úgyszintén.

- Hogyan kell ezt bárkinek megtennie? Hogyan kell ezt, például, nekem megtennem?

- Minden nagyon egyszerű. Kezdetnek, Vlagyimir, próbáld meg csak saját logikáddal a számodra ismert eseményeket mérlegelni, összehasonlítani. Ha kérdések merülnek fel, akkor te magad találd meg rájuk a válaszokat!

- Mit jelent az, hogy saját logikáddal? Hogy lehet logikával megtudni valamit, például Oroszország történelméről? Különben is, azt mondtad, hogy az orosz történelmet, kultúrát megsemmisítették, vagy el van az egész Föld lakosai elől titkolva... Akkor pedig, hogy tudok én magam, vagy mások is megbizonyosodni a szavaidról csak úgy, hogy saját logikámat használom?

- Gyere, próbáljunk meg közösen véleményt alkotni róla! Egy picit segítek neked megérinteni a történelmet.

- Rendben. Hogyan kezdjek hozzá?

- Kezdd azzal, hogy magad válaszolj a kérdésre!

- Milyenre?

- Egyszerűre. Nézd, Vlagyimir, te a fiunknak egy történelemkönyvet hoztál. A tankönyv címe: „Az ókor története”. Vannak benne olyan fejezetek, amelyek az ókori Rómáról, Görögországról, Kínáról szólnak. A könyv elmeséli, milyen volt Egyiptom ötezer évvel ezelőtt. Ámde semmit sem mond arról,

milyen volt Oroszország ugyanabban az időben. De mit számít az ötezer éves régmúlt! Oroszország történelme, kultúrája hét lakat alatt őrzött titok – még az ezer évvel ezelőtti is. A tankönyvet orosz nyelven, orosz gyermekek számára írták, de a mindössze kétezer éves Oroszországról nincs benne egyetlen szó sem. Miért?

- Miért?... Bizony valóban micsoda egy furcsa helyzet ez?! Egy orosz tankönyvben, mely az ókori világról szól, tényleg egy szó sincs Oroszországról. A tankönyv nem tesz említést arról, hogyan élt az orosz nép nem csak az ókori Róma és Egyiptom idejében, de még a jóval későbbi időszakokban sem. Furcsa! Nagyon furcsa! Mintha abban az időben nem is lett volna orosz nép.

Igyekeztem emlékeimben felidézni mindent, amit tudtam a történelemből, amit az ókori Róma, Görögország és Kína filozófusainak létezéséről hallottam. Munkáikat ugyan nem olvastam, de hallottam róluk. Vagyis tudom, hogy a társadalom műveiket elismeri, zseniálisnak nevezi. De emlékeimben egyetlen ókori orosz filozófusról vagy költőről sem merült fel semmi, aki ugyanabban az időben élt volna. De hát, voltaképpen miért nem?!

Mivel megértettem, mit akart tőlem Anasztázia – hogy én magam próbáljak meg e kérdésre válaszolni –, így szóltam:

- Erre a kérdésre, Anasztázia, sem én, sem más nem tudja a választ. Válaszolni rá, minden bizonnyal nem is lehet.

- De igenis, lehet! Csak nem szabad restnek lenni gondolkodni – logikusan! Hiszen az első következtetés megvan: az orosz nép történelme nem csak a világ előtt, de még maguk az oroszok előtt is ismeretlen. Egyetértesz ezzel, Vlagyimir?

- Hát, lehet, hogy nem teljesen ismert. Az, ami évezredekkel ezelőtt történt, már le lett írva.

- Le lett írva. Nagyon torzítva és megcenzúrázva. Mi több, az összes esemény kommentárja egyforma. Oroszország utolsó évezredének történelme olyan, mint a történelem egyetlen napja. A kereszténység időszaka. De Oroszországban ma is

kereszténység van, ezért te most arról beszélj, ami még előtte volt!

- Hát, előtte - azt mondják -, Oroszország pogány volt. Az emberek különböző isteneket imádtak. De ez valahogy csak olyan kutya-futtában van megemlítve. Ebből az időszakból nincsenek írásos emlékek, de még legendák sem. Nincs leírva sem a társadalmi rend, sem az emberek élete.

- Tehát, levontad a második következtetést: az orosz nép kultúrája másfajta volt. Most pedig - hogy logikáddal követhesd -, mondd meg, milyen esetben igyekeznek az emberek elől eltitkolni a történelmet vagy meggyalázni azt?

- Hogy milyen esetben igyekeznek meghamisítani a történelmet, az világos. Ez akkor van, amikor az új társadalmi rend, az új hatalom, új ideológia előnyét kell bizonyítani. Még az emlékeket is el kell rejtetni... Hihetetlen!

- A hihetetlen megtörtént, Vlagyimir. Vitathatatlan e tény! Most azonban mondd még meg nekem, ne légy, kérlek, rest gondolkodni! Az ilyen tény csak úgy maga történt meg, vagy mindez valakik szándékos igyekezetének a következménye?

- Abból ítélve, hogy a könyveket mindig máglyákon égették el, amikor valamilyen tudást vagy ideológiát akartak megsemmisíteni, akkor az sem véletlen, hogy ki semmisítette meg a keresztény időszak előtti orosz kultúrának a bizonyítékait.

- Te mit gondolsz, ki?

- Minden bizonnyal azok, akik új kultúrát, új vallást akartak Oroszországban bevezetni.

- Így is lehet mondani. De az új vallást és azokat, akik az új vallást igyekeztek meghonosítani, meglehet, szintén valaki irányította? És meg volt a saját célja is?

- De ki? Ki tud irányítani a vallással? Te mondd meg!

- Ismét kívülről keresed a választ, mert lusta vagy azt magadban megtalálni. Válaszolhatok, de a kívülről érkező válasz hihetetlennek tűnik majd neked, kételkedést vált ki. Saját bensőjében, ha lelkét és logikáját a jobbagysorsból felszabadítja,

s felébred, feleszmél az ólom-álomból legalább egy röpke kis időre, a választ meghallhatja mindenki saját maga.

- Nem igaz, nem vagyok lusta! De oly sok időbe telik, míg a választ én magamban fogom keresgélni. Inkább te mondd el, amit a történelemtől tudsz! Ha valamiben majd kételkedem, rákérdezek. Nem úgy fogom hallgatni elbeszéléseidet, mint egy dogmát, mert mindent azonnal vagy majd később saját logikámmal leellenőrzök, ahogy te szeretnéd.

- Jó, legyen, ahogy te akarod! De én csak vázlatokat mutatok. A történelmi képet próbálja meg mindenki saját maga megrajzolni, elképzelni. A jelenkor, a múlt valóságát, de a jövőét is, az embernek csak maga által kell igyekeznie saját lelkével meghatározni.

AZ EMBERISÉG TÖRTÉNELME ANASZTÁZIA ELBESZÉLÉSE SZERINT

Védizmus

Az emberek a Földön élnek már évmilliárdok óta. A Földön már a kezdet kezdetén minden tökéletesnek lett megteremtve. A fa, a fűszál, a méh és a teljes állatvilág.

Minden, milétezik, kapcsolatban áll egymással is, ugyanakkor a Világegyetemmel is. Koronája minden teremtménynek – az ember. S az ember nagy, eredendő harmóniában harmonikussá lett megteremtve.

Az ember rendeltetése – megismerni mindazt, mi körülveszi, a szépet, a gyönyörűt alkotni, teremteni a Világegyetemben. A földi világ képmását más csillagrendszerekben létrehozni. S minden új, saját, gyönyörű teremtményével a Földet gazdagítani.

A más bolygókon való teremtéshez vezető utak majd akkor tárulnak fel az ember előtt, amikor képes lesz ellenállni a kísértésnek. Amikor a Világegyetem roppant energiáit, melyek benne jelen vannak, egységbe fogva tudja majd megtartani az ember. Amikor egyiknek sem engedi meg, hogy túlsúlyba, fölénybe kerüljön a többivel szemben.

A Világegyetemben való teremtéshez vezető út feltárulásának a jele ama nap lesz, amikor a Föld Édenkertté válik, az egész. Amikor az ember megismeri a Föld teljes harmóniáját s képes lesz e harmóniához hozzátenni azt a szépet, melyet maga hozott létre.

Az eredményt mérlegre az ember maga állítja egyszeri alkalommal az átélt millió év alatt. Ha hibát követett el, ha megengedte bensőjében, hogy túlsúlyba kerüljön a benne fellelhető energiák közül akár csak egyetlen egy is, s a többiek között lecsökkentette, megtörtént a katasztrófa a Földön. Majd ezután ismét kezdődött minden újra. Így történt ez már többször.

Az emberiség egymillió évvel behatárolt korszaka, három időszakra osztódott. Az első – *Védikus*. A második – *Képi*. A harmadik – *Okkult*.

Az emberi társadalom életének első időszaka a Földön – a Védikus Időszak – kilencszázkilencvenezer évig tartott. Ebben az időszakban az ember a Paradicsomkertben, mint boldog gyermek, a szülői gondoskodás alatt nő fel.

A védikus időszakban az ember tudja Istent. Isten minden érzése megtalálható az emberben és általuk az ember bármilyen Istentől érkező tanácsot képes megismerni. De ha az ember hirtelen hibát ejt, Istennek jogában áll azt helyrehozni anélkül, hogy megbontaná a harmóniát, korlátozná az ember szabadságát, csak megsúgja neki.

A védikus időszak emberében nem keletkeznek kérdések arról, hogy ki és hogyan teremtette a világot, a Világegyetemet, a csillagrendszereket, a szépséges Földjét, ahol él. Akármelyik ember tudva tudja: mindent, mi körülveszi – a láthatót, s láthatatlant –, az ő Atyja, Istene teremtette!

Az Atya mindenhol jelen van! Az, ami az ember körül nő, él, Isten gondolata, az Ő programja. Az Atya gondolataival kapcsolatba kerülni saját gondolatával tud az ember. Sőt, az Ő programját még tökéletesítheti is, csak előtte minden részletében meg kell azt ismernie.

Isten előtt az ember nem hajbókolt, a sok, csak a későbbiekben kialakult vallás nem létezett a védikus időszakban még. De létezett az élet kultúrája. Az emberek életmódja isteni eredetű volt.

A testnek sem voltak betegségei. Mivel isteni eredetű ételt fogyasztott, isteni eredetű köntöst viselt, élelemre és öltözékre az

ember nem gondolt. Gondolata mással foglalkozott. Gondolata, elméje a felfedezésekből származó fellelkesültségben leledzett. Az emberi társadalom fölött nem volt uralkodó, de határok sem, amelyek elválasztják egymástól a jelenlegi államokat.

Az emberi társadalom a Földön boldog családokból állt. Az egyes földrészekén családok éltek. Ezeket mind a szépséges tér létrehozatala felé ívelő törekvés egyesítette.

Számtalan felfedezés történt, és minden egyes család, mely valami szépet fedezett fel, szükségét érezte, azt másokkal is megosztani.

A Szeretet Energiája alakította a családokat. Mindenki tudta: minden új család egy újabb gyönyörűséges oázist fog létrehozni a Szülőbolygón.

Szertartást, ünnepet és karnevált a védikus időkben az emberek számtalant tartottak. Mindegyikük színültig volt hatalmas jelentéssel, érzésvilággal és a Földön zajló isteni létezés valós tudatosításával.

Minden egyes szertartás nagy iskola és vizsga is volt az ember számára, aki részt vett rajta. Vizsga más emberek és saját maga előtt, egyben Isten előtt is.

Mesélek neked egy ilyenről és megmutatom, milyen volt. Az esküvő szertartása, vagy pontosabban mondva két ember egymással a Szeretet által megkötött szövetségének az elismerése. Nézd! Próbáld meg összehasonlítani az itt látott tudás szintjét, kultúráját azzal, ami manapság létezik.

Két ember szövetsége: A koronázás – Az esküvő

A koronázás, illetve az esküvő szertartása – két ember egymást összekapcsoló szövetsége – az egész település részvételével tör-

tént, de olykor megesett, hogy több település vett rajta részt. Ezek szomszédosak, vagy néha messzi távoliak voltak.

A jövőben egymásba szerelmesedett pár találkozása különböző módon történt. Egymásba szerethettek a településen belül lakó fiatalok is, ám még gyakoribb volt az, amikor a településeken közösen megült ünnepek egyikén forrott egybe két ember tekintete és megtörtént szívükben az érzések kitörése.

Ilyenkor a férfi lépett a nőhöz, vagy fordítva – nincs jelentősége. Be sok mindenről tudott kettejük tekintete egymásnak mesélni! Közben elhangzottak szavak is, amelyeket, ha mai nyelvre fordítanánk le, így hangoznának:

„Veled, szépséges istennő, együtt, én a Szeretet Terét örök időkre meg tudnám teremteni!” – mondta az ifjú kiválasztottjának.

Sha a leány szíve szerelemmel válaszolt, a válasz így hangzott: „Ó, én istenem, készen állok, hogy e hatalmas teremtésben segítségedre legyek.”

Majd a szerelmesek ketten együtt jövőendő házuk számára helyet mentek keresni.

Együtt járták a település környékét, ahol az ifjú élt a szüleivel, majd oda indultak, ahol a leány lakott. A szerelmeseknek szándékaikról nem volt szükséges szüleiket tudatniuk. A településeken amúgy is mindenki értette és látta a közelgő nagy eseményt.

Amikor a szerelmesek egymással teljes összhangban meghatározták a helyet, ahol majd élni fognak, csak kettesben ide kezdtek el-eljárni.

Volt, mikor a nyílt ég alatt aludtak, de megesett, hogy egy e célra a fák ágaiból készített kunyhóban tértek nyugovóra, itt üdvözölték az érkező hajnalt, búcsúztatták a Napot. A szülői házban sokáig nem maradtak már; siettek saját terük felé ismét. Úgy hívta, vonzotta őket e hely, miként megmagyarázhatatlanul vonzza magához a szerető-szerelmes szülőket a kiseded gyermek.

Kérdéseket a szülők a fiatal szerelmeseknek nem tettek föl. Ők várták izgatottan, hatalmas örömmel telve a gyermekeiktől érkező kérdéseket, midőn arra lettek figyelmesek, hogy fiuk vagy leányuk gyakran töpreng, elmereng.

A gyermekek nagyszerű magányukba egyre többet vonultak vissza. Így mehetett ez hónapokig, egy évig, vagy akár kettőig is. De fizikai, intim kapcsolat a szerelmesek között ez alatt az idő alatt nem volt semmilyen.

A védikus településeken élő emberek tudták: ahol két szerelmes szív nagy terveket sző, ott a Szeretet Energiája ihlet képében van jelen.

Ők ketten, az ifjú és a leány, kik pici gyermekkoruk óta szüleiktől a létezés, a tudás kultúráját, a védikus kultúra tudatosságát vették át és zárták magukba, az éjszakai égen tündöklő csillagról, a virágról, mely a Nap keltével együtt tárja ki szirmait, a méhecske rendeltetéséről, de a térben lakozó energiákról is tudtak regélni.

Ők ketten, az ifjú és a leány, kik pici gyermekkoruk óta gyönyörű birtokokat, oázisokat és édenkerti szépségű tereket láttak maguk körül, amelyeket szüleik Szeretettben teremtettek, most saját terük megteremtésére törekedtek.

A kiválasztott földterületre, mely egy hektár vagy ennél több volt, a szerelmesek valóságos életet terveztek. Házát kellett tervezniük, temérdek növényt elhelyezniük, olyan teret létrehozniuk gondolatban, ahol mindennek egységesen egymást segítve kell hatnia, tevékenykednie.

Mindent úgy kellett elrendezniük, hogy maga nőjön, s az embernek fizikailag semmit se kelljen tennie. Közben azonban számtalan olyan apró részletet kellett figyelembe venniük, mint az égitestek állása, a légáramlatok mindenkori mozgása.

A növények tavasszal és nyáron finom illatokat árasztanak, étereket terjesztenek. A szerelmesek a növényeket úgy igyekeztek egymáshoz viszonyítva elhelyezni, hogy a szellő fuvallatára lakóterükbe olyan éterbuké érkezzen, amely sok-sok különböző éterből tevődött össze.

Így született egy rendkívüli együttes. Ez Isteni teremtményekből állt. Mi több, a helynek, amelyet a szerelmesek választottak, szükségszerűen tündérszép, a szemet gyönyörködtető képpé kellett átváltoznia. Nem a vásznon, hanem az élő

Földön, gondolataikban egy élő kép jött létre, időtlen időkre.

Képzelné ma is el tudja az ember, mennyire magával ragadja, mennyire összpontosítja gondolatát az, mikor saját házat igyekszik megtervezni.

A kertész is meg fogja érteni, hogy telke jövőjének a gondolata – mindenekelőtt tavasszal – mennyire fellelkesíti.

A tehetséges festő szintén tudja, ha megfestendő képét fontolgatja, képzeletét mennyire meg tudja ragadni egy gondolat.

S mindeme fölfelé ívelő igyekezet összpontosulni együttesen éppen a két szerető-szerelmes szívében tudott. Ihletettséget szülve a Szeretet Energiája a tudást tovább hatványozta.

Hát ezért még gondolni sem gondoltak arra, mit testi gyönyöröknek neveznek ma.

Midőn gondolataikban kiteljesedett és lezárult a terv, a szerelmesek előbb arra a településre indultak, ahol a völegény élt. Itt betértek minden házba. Lakóikat látogatóba hívták. Érkezésüket meghatottan és izgalommal várta minden ház.

A védikus kultúrájú emberek tudták: ha szerelmesek toppannak a házba – akár egyetlen pillanatra is –, a birtokot a Szeretet friss Isteni Energiája látogatja meg. S a fiatal Szerelemre rámosolyog minden egyes birtok szépséges tere. Ez nem kitaláció, nem titkos tudományok hiedelme. Hiszen ma is mindenki kellemesebben érzi magát, ha mellette jó és nem rossz szándékú ember áll.

A szerelmesek nem lehetnek rosszak, mindenekelőtt akkor nem, amikor kettesben érkeznek.

Meg is volt az izgalom a település minden családjában. Amikor a fiatal pár meglátogatta a kertet, a gazdasági udvart, vagy betért a házba, a lakóknak sokat nem mondtak. Egy-egy mondatot csupán. Például ilyen: „Ó, de gyönyörű az almafátok” vagy „Mily kifejező tekintete van a cicátoknak!” „Be, tapintatos, dolgoz a medvétek!”

Ez mindenki számára, aki a szerelmesektől a gyümölcsösben növő fájára, vagy a nála lakó cicára dicséretet hallott, azt jelentette, hogy a fiatalabb nemzedék elismeri az idősebbek

méltóságteljes életét. A dicséret mindig őszinte volt, hiszen az elismerését kifejező mondata azt jelentette, hogy ő is ilyen fát vagy medvét szeretne.

Büszkén, nagy örömmel telve, az egész település szeme láttára igyekeztek az emberek a fiataloknak éppen azt ajándékozni, amit azok dicséretben részesítettek. Türelmetlenül várták a napot, amelyet a fiatalok kitűztek, hogy átadhassák ajándékaikat.

De közben a fiatalok már a mennyasszony településén jártak házról házra. Volt, amikor három nap is elég volt, hogy mind a két települést végigjárják, mindenkire betérjenek, de volt olyan is, amikor egy hét sem volt elegendő. Miután a fiatalok mindkét települést bejárták, és felvirradt a mindenkinek bejelentett nap, a két település apraja-nagyja már hajnalban vendégségbe indult hozzájuk.

Az emberek felsorakoztak a telek határán, amit a fiatalok korábban száraz gallyakkal jelöltek ki. A telek közepén, rögtön a kunyhó mellett, a földből egy dombocska emelkedett, melyet virágok díszítettek.

Nézd! Most egy rendkívüli képet fogsz látni!

Íme, itt van! Nézd! A két település lakói elé lép az ifjú. Délceg, akár egy Apolló. Szőke, kék szemű. Fellépett a dombra. Izzigul a mindenki elé álló Radomir – a Világ Öröme – így hívják az ifjút. Az összesereglett emberek pillantása csupán reá irányul. S Radomir a beálló csendben beszélni kezd.

Mindenki előtt felvázolja az új tér képét, melyet szerelmesével együtt teremtett meg. Radomir beszél – közben kezével mutatja, hol fog az almafa nőni, a meggyfa, hol áll majd a körtefa. Merre halad a sétány, amelyet erdei fenyők, tölgyek, cédrusok, égerfák öveznek, s közöttük milyen gyümölcsös roskadozó bokroknak kell majd nőniük. Milyen virágok fogják illatukat árasztani! Mennyire elégedetten építhetik lakóhelyüket a méhek a kis erdőben! S hol fog majd a dolgos medve télen aludni!

Radomir nagyon sebesen, a lelkesültségtől lánghalva meséli a megálmodottakat. Elbeszélése három óráig tart. Az emberek egész idő alatt szinte lélegzetvisszafojtva, izgalommal telve

hallgatják, figyelnek rá. Minden alkalommal, amikor az ifjú oda mutat, ahol pompás tervével összhangban valamely növénynek kell majd nőnie, az őt körülállók köréből kilép egy ember és oda áll, ahol az almafa, körtefa vagy meggyfa fog nőni. Van, amikor nő, máskor férfi vagy egy idős ember lép ki a körből. De gyermek is kiléphet, akinek a szemében teljes értelem, tudatosság, bölcsesség tükröződik, és örömteli meglepedettség ragyog.

A körből kilépők kezében már ott a palánta is, amelyet az ifjú megnevezett és helyét megmutatta, ahol a szépnek kell majd kibontakoznia.

Mindenki előtt, aki a körből kilépett, fejet hajtott a nép. Hiszen a kilépő a fiatalok dicséretétől kísérvé érkezett, amikor azok a települést bejárták és hozzá azért tértek be, mert valami gyönyörűt tudott nevelni. De ez ugyanakkor azt is jelentette, hogy a körből kilépő megérdemelte a Teremtőnek, az Atyának dicséretét is, aki egykor mindent megteremtett és szeret mindent és mindenkit.

Ez nem csak egy hiedelem által kialakított következtetés volt, hanem maga a logika.

A védikus kultúrában élő emberek úgy viszonyultak a fiatal szerelmesekhez, akik a gyönyörű oázis tervét megteremtették, mint az istenségekhez. Viszonyuk igazságos volt.

A Teremtő a Szeretet, a fellelkesültség és ihletettség kitörésében teremtett. A fiatalok is! Ők is a Szeretet által meghihletve, az Atyával együtt teremtették csodálatosan szép tervüket.

Nézd! Az ifjú most befejezte mesélését, lelépett a halomról, s oda indult, ahol az ő szerelmetes párja állt, s izgatottan, remegve figyelt mindent, ami zajlott. Kézen fogta, fölvitte a halomra. Most már ketten állnak a magaslaton.

Az ifjú mindenki előtt ejti ki e szavakat: „A Szeretet Terét itt én nem egymagam teremtettem. Íme, mellettem és előttetek az én gyönyörűséges múzsám áll.”

Előbb szemét lesütötte a leányka, de inkább szűznek nevezem őt.

Minden nőnek megvan a maga sajátos szépsége. Minden nőnek adódhatnak azonban az életében pillanatok, amikor minden más nő fölé tud emelkedni. A mai kultúrában ilyen pillanatok nincsenek, de akkor...

Nézd! Tekintetét most, Lubomila – Szeretnek Kedves, így nevezik a halomra fellépő leányt – az emberekre emelte. Egyetlen áramlatba olvadt az előtte álló résztvevők egész seregének lelkesedése. A leány arcán nem szemtelen, hanem bátor mosoly ragyogott föl. A Szeretet Energiája egész lényét csordultig töltötte. Orcáján jobban izzott a pír, mint általában. A leány egészségtől kicsattanó teste és szeme ragyogása meleggel árasztotta el az embereket és az egész őket körülölelő teret. Egy pillanatra minden elcsendesedett. Hiszen egy fiatal istennő tündöklött, sugárzott teljes szépségében az emberek előtt.

A leány szülei ezért nem is léptek azonnal a magaslatához, ahol a szerelmesek álltak, hanem lassan, az egész nemzetség idősebb és fiatalabb tagjainak a kíséretében. Az egész család, amikor a dombhoz ért, a fiatalok előtt előbb meghajlott, majd a szűz anyja megkérdezte leányát:

– Nemzetségünk, családuknak minden bölcsessége benned lakozik, mondd hát meg nekünk, leányom, látod az általad kiválasztott föld jövőjét?

– Igen, édesanyám, látom – válaszolta a leány.

– Mondd meg nekem, leányom – folytatta az édesanya –, tetszik-e néked minden, mi be volt itt mutatva?

A fiatal szűz válaszolhatott e kérdésre különböző módon. A leggyakrabban így: „Igen, édesanyám. Gyönyörű, Paradicsomkertbe illő tér lesz itt, élő ház.”

Ám itt, nézd csak, mily rendhagyó választ ad édesanyjának mindenki előtt e temperamentumos szűzleány, kinek orcája lángoló pírban játszik:

– A terv valóban nem rossz, lelkemnek kedve telik benne. Én mégis szeretném még egy picit az én saját elképzelésemmel kibővíteni azt.

A halomról gyorsan leugrott a leány, az emberek közé, a jövő kert szélére futott, ott megállt, majd kijelentette:

– Itt tűlevelű fának kell nőnie, de mellette nyírfának állnia. Amikor majd a szellő ez irányból fújdogál, az erdei fenyő gallyaira rátalál, ezután a nyírfáéra, majd a kert fainak ágait kéri meg, hogy dalt dúdoljanak. A dallam, pontosan ugyanaz, sosem fog megismétlődni, de a léleknek minden alkalommal, mint méz lesz, édes. Itt pedig e – a leány kissé oldalt futott – itt pedig – mondta –, virágok virágozzanak! Előbb lobbanjon fel a vörös, itt picit később lágyan lilába lépjen át, s emitt, e, pedig bordóba boruljon.

Akár egy tündér, úgy táncolt a pírban égő leány a jövő kertén át. S a körben álló emberek ismét mozgásba lendültek. Magvakkal a kezükben azokhoz a pontokhoz indultak szaporán, amelyeket a hévben lángoló szűzleány megjelölt.

Mídon táncát befejezte, ismét a halomhoz futott, választottja mellé állt, majd kijelentette:

– Így lesz most itt teljes, gyönyörű szép a tér. Varázsképet nevel ki majd a Föld.

– Mondd meg mindenkinek, leányom – fordult ismét leányához az édesanya –, ki lesz e csodálatosan szép tér koronája? A Földön élő összes ember közül saját kezeddél kit tudnál koszorúval illetni?

A szűzleány pillantása végigfutott az embereken, kik körben álltak, s kezükben növényeket, magvakat tartottak. Mindegyikük ott állt, ahová az ifjú mutatott, amikor bemutatta tervét, s a leány is szépségesen ecsetelt. De magvakat a földre még senki sem ültetett. A szent pillanat még nem érkezett el. S ekkor a szűzleány a halmon mellette álló ifjúhoz fordult, s szinte dalolva mondta:

– E koszorút megkapni, elnyerni az méltó, s érdemes, kinek gondolata a gyönyörűt, jövőt megteremteni képes.

E szavak kíséretében a leány kézzel megérintette a mellette álló ifjú vállát. Az ifjú térdre ereszkedett előtte. Ekkor a leány az ifjú fejére egy gyönyörű, illatozó növényekből készült

koszorút helyezett, melyet ő maga font. Ezután jobb kezével háromszor végigsimította a megkoszorúzott ifjú fejét, s bal kezével egy picit magához vonta. Majd a leány jelt adott, és az ifjú felállt. A leány lefutott a halomról, s fejét az alázat jeléül kissé meghajtotta.

E pillanatban a koszorút viselő, mindenki fölött magasan álló ifjúhoz nemzetségük kíséretében édesapja lépett. Midőn a halomhoz értek, tisztelettel megálltak, az édesapa egy kis szünet után pillantását fiára emelve így szólalt meg:

- Ki vagy te, kinek gondolata a Szeretet Terét megteremteni képes?

Erre az ifjú e választ adta:

- A te fiad és a Teremtő fia vagyok.

- Koszorú lett a fejedre helyezve - nagy küldetés előjeleként.

Mit teszel majd te, ki koszorút viselsz, s e tér fölött hatalommal rendelkezzel?

- Gyönyörűvé teremtem a jövőt.

- Erőt, ihletet, fiam és a Teremtő koronájának hordozója, honnan merítesz hozzá?

- A Szeretettől.

- A Szeretet Energiája a Világmindenségben, az egészben, bolyongani képes. Hogyan fogod meglátni a Világmindenségben bolygó Szeretet visszatükröződését a Földön?

- Van egy szűzleány, édesapám, számomra ő, e leány, a Földön a világegyetemi Szeretet Energiájának a visszatükröződése - s e szavaknál a fiú lelépett a halomról, a leányhoz ment, kézen fogta, s felvezette a halomra.

Kézen fogták egymást, s nézték, ahogyan a két család egyetlen csoportba olvadt, ölelgették egymást, viccelődtek, nevettek kicsik s nagyok. Majd ismét mindenki elcsendesedett, amikor az ifjú felemelte kezét s így szólt:

- Hálás köszönet mindenkinek, ki meghallgatott engem! Az új együttes teremtésről mesélt a lélek. Hálás köszönet mindenkinek, ki felismerte a Szeretet Energiáját! Csíráként hajtson ki a Földből, mit a lélek vágya kigondolt!

E szavak örömteli mozgásba lendítették a körben állók seregét. Az emberek büszkén, örömmel és hatalmas, remegő lelkesedéssel ültették a magvakat és csemetéket a földbe. Mindenki egyetlen csemetét ültetett be oda, ahová azt a tervét bemutató ifjú éppen neki megmutatta. Azok, akiknek helyet nem mutatott, hová ültessenek, a telek már korábban megjelölt szélére mentek és körtáncos dalokat énekelve vetették el a magokkal hozott magvakat a földbe.

Csupán néhány perc telt el, de máris elkészült a csodakert - a vágy által megteremtett tér.

Az emberek ismét a telek határára léptek. A halmot, ahol a szerelmesek, az ifjú és a leány állt, immár csak a két család vette körül.

A földre esőcseppek hullottak. Különleges, szitáló eső eredt el az égből. Meleg cseppekben hullottak a Teremtő szeméből az öröm és felindultság könnyei, mosták tisztára az Ő gyermekei által Vele együtt teremtett gyönyörűséges teret.

Vajon mi lehetne kedvesebb a szülő számára, mint az Ő gyermekei csodateremtése?

A koszorút viselő ifjú karját ismét a magasba emelvén így szólt a csöndben:

- Éljenek mellettünk, velünk barátságban a Teremtő által az embernek ajándékozott lények!

Az ifjú a leánnyal együtt lement a halomról és a kunyhóhoz, korábbi szálláshelyükhöz indultak, ahol laktak, amikor terükön dolgoztak.

Midőn e szavak elhangzottak, a körben állók közül kivált egy férfi és a fiatalokhoz indult. Mellette kölykével egy öreg kutya lépdelt. Ez volt az a kutya, amely a fiatalokhoz csapódott, és nagyon megtetszett nekik, amikor a családi birtokokat járták be.

A férfi meghajlott és a menyasszonynak ajándékozta a kölyökkutyát, az idős kutyának pedig megparancsolta, hogy a koszorút viselő ifjú lábai elé feküdjön. Ezt a kutyát arra idomították, hogy segítsen az embernek betanítani minden más állatot.

Az ifjú arra utasította a kutyát, hogy a bejáratba feküdjön, míg a leány a kölyökkutyát beengedte a kunyhóba. Mások is, egymás után járultak a kunyhóhoz, karjukon kiscicával vagy kisbáránnyal, de olyan is akadt, aki kiscsikót vitt pórázon vagy egy kis medvebocsot vezetett.

Az emberek a kunyhóhoz vesszőből gyorsan karámot készítettek. A lakótér, amelyben még nem régen emberek pihentek, fiatal állatokkal telt meg. Ennek is hatalmas jelentősége, értelme volt. Együtt voltak, s ezért a kezdettől fogva barátságban fognak egymással élni és segíteni egymásnak. Ez nem misztika, ez a Természet Alkotójának a törvénye. Hiszen még ma is meg lehet erről győződni. Amikor a kutya kölyke és a kiscica együtt nőnek, felnőttekké válva barátok maradnak.

A védikus idősakra többek között az is jellemező volt, hogy az emberek ismerték a különböző teremtmények rendeltetését, s az összes állat az embert szolgálta.

Az állatok etetésével az ember nem terhelte magát, hiszen éppen az állatok etették őt. A védikus idősokban a házi állatok és az ember vegetáriusok voltak, és soha nem fogyasztottak húst, sőt, az ilyen ételre még gondolni sem tudtak. A körülöttük növő különböző sok-sok növény hiánytalanul ki tudta elégíteni az ember és a vele együtt élő állatok igényét.

A két településről a vendégek a fiatalok számára ebben az adott esetben is a legjobbat hozták, mit otthonukban találtak.

Miután a fiatalok átvették az ajándékokat, ismét felléptek a halomra:

- Köszönjük mindenkinek - mondott hálát az összesereglett embereknek a megkoszorúzott vőlegény - köszönet mindenkinek a tér kialakításában való részvételért, az együttes teremtésért! Családom, nemzetségem, örökké védelmezni fogja e teret.

- Köszönet az édesanyáknak, kik megszülték a teremtőt - mondta a leány-menyasszony. Majd az ifjúhoz fordulva még hozzátette:

- A Nap, a Hold, a szerteszórt csillagok mezeinek és a gyönyörű Föld Teremtőjének öröme mi, együtt, megteremtünk mindent, mire te csak gondolni tudsz.

- Veled, gyönyörű istennő és az emberekkel együtt - válaszolta az ifjú a menyasszonynak, majd még hozzátette: vágyaimat fellelkesíteni te magad egyes egyedül is képes vagy.

Ekkor a halomról a fiatalok ismét leereszkedtek. Majd mindegyiküket külön, hogy köszöntsék őket, körbefogta a szülői család.

Az emberek körtáncre rendeződve a telek körül örömteli dalokat zengtek.

Már esteledett. A fiatalok, családtagjaik által kísérve, ki-ki saját otthonába tért vissza. Most két éjszaka és egy teljes napig nem fogják egymást látni.

Midőn az ifjú teremtő, ki oly sok erőt fektetett a teremtésbe, haza érkezik, mély álomba merül. Saját, leány-ágyában hunyja le szemét a tündérszép menyasszony.

Az emberek, akik még ott maradtak, ahol a teremtés a Szeretben történt meg, körtánc-dalokat énekeltek. Az idősebbek életük párjával elvonultak, s életre keltették saját kellemes emlékeiket arról, hogyan történt mindez velük, egy általuk megélt hasonló napon.

Ekkor a két település legjobb mesterei egy álló nap és éjjel táncolva és dalolva egy kis házat építettek, szorosan egymásra helyezve a fagerendákat. Közöttük moha és növények, illatukat árasztották. Majd ezután a település női az új házban a legjobb gyümölcsöket, legjobb termést helyezték el. A két édesanya az ágyat lenből szőtt takaróval takarta le. A második éjszaka azonban az emberek egytől egyik elhagyták a telket.

Miután az ifjú, a vőlegény átalussza az első éjszakát, s a Nap a Föld fölé hág, fölébred, öröme, ujjongása fényével ragyogja be a szülői házat. Első gondolata a koszorú. Érte nyúl azonnal, fejére helyezi, mosolyog mindenkire, hiszen oly boldog ő.

Testvérei, fiúk és leányok, a patakhoz kísérik, hogy ott, annak vízében mosakodjon meg. A kerten át halad Radomir éppen, amikor megpillantja édesanyját.

A fiában gyönyörködik titkolt mosollyal az édesanya.

S az ifjú, telve erővel, lángolva a lelkesültségtől, szülő anyja láttán visszatartani magát nem tudja. Anyját ölbe kapja, örömittasan, mint gyermek forog vele s így kiált fel:

- Anyám, édes-anyám de szép is az élet körülöttünk!

- Ó, jaj! - kiált fel az édesanya, nevet. Mosolyog a nagypapa is, bajsza alá rejtve mosolyát. Az örömujjongókhoz most a nagymama lép, kezében gyönyörű faragott korsó, s így szól:

- Állj, állj meg, ifjú istenünk! Őrizd még örömteli ujjongó energiádat! Inkább idd ki ezt a gyógynövényekből készült nyugtató főzetet, energiád nehogy megégessen! Az ideje csak egy éjszaka múltán lesz itt.

Az ifjú kiissza a főzetet, majd nagypapjával az élet értelmére, a Világegyetemre tereli a beszélgetést, de a főzetből felszálló álom gyorsan rátalál, s álomba merül. Mély álomba esik a hímzett takaróval letakart ágyon az ifjú, kit nagyanyja ifjú istennek nevezett.

Miért nevezi a nagymama unokáját istennek? Hol ennek a nyitja? Túlzott, mert gyönyörködik unokája örömujjongásában? Ugyan, dehogya! Az egésznek az a nyitja, hogy az unoka olyan tetteket vitt véghez, melyek Isten nevéhez méltók.

Isten megteremtette a Földet, s mindent, mi rajta nő, él. Az ifjú magába szívta ősei minden tudását - s a Teremtő hatalmas örömére - felismerte számtalan teremtmény rendeltetését. Meghatározta rendeltetésüket s belőlük teremtett élő oázist, gyönyörűségeset, olyat, mely képes az élet örömét ajándékozni neki magának, szerelmesének és gyermekeik gyermekeinek, de mindazon embereknek is, akik pompás teremtésében még évszázadok múltán is gyönyörködni fognak.

A Földön zajló emberi tettek között vajon lehet-e más, mi Istennek tetszőbb? Mi jobbat és jelentősebbet tud az ember tenni, aki leél egy emberi életet a Földön?

A védikus kultúra esküvői szertartása nem okkult rítus. Benne roppant reális értelem rejlik, törekvés az Isteni létezés képe felé.

A szerelmes ifjú, midőn az emberek előtt bemutatta igyekezetét, tudását, úgymond vizsgát is tett. Tettével mutatta be, hogy ősei nemzedékeinek a tudása egészen az eredeti forrásoktól kezdve mind benne lakozik. De hozzáteszi a sajátját is. S e teremtését méltó módon értékelték az összesereglett emberek mind, nagy örömmel ültették a fákat, a növényeket az általa kijelölt helyre. S a pompás, együtt megteremtett tér minden nyáron egyre szebben fog majd virágozni.

De e szépség láttán irigység mégsem gerjedt egyetlen szomszédban sem. Hiszen az együttes teremtéshez mindenki hozátette saját részét. A gyönyörű térben ott van mindenki saját magocskája, melyet maga ültetett el. S ha majd a hasonló birtokok sokasodni fognak, a Föld virágzó Isteni kertbe öltözik föl. Tudta is a védikus kultúrában mindenki: az embernek örök élet adatott, s a tündérszép élet akkor ismétlődik meg újra, amikor az emberben él a gyönyörű iránti igyekezet!

Birtokok! A Védikus Kultúra birtokai! Hiszen éppen e kultúra birtokait nevezik majd az okkult könyvekben később Paradicsomkertnek. Elvész a hatalmas tudás, s az emberek úgy vélik, hogy megpillantani e kultúrát csak a távoli ködbevesző messzeségekben lehet. Mindez azért van így, mert jelentőséget annak tulajdonítanak, mit ma modern tudománynak neveznek, holott az voltaképpen az elme száználmasságának az igazolása csupán.

Értelmetlen tettek nélkül a hasonló vita. De lehetnek a tettek, melyek a vitát eldönthetik, egyszerűek is. Próbáljanak meg ma a Földön élő, érdemes hírességeknek számító tudós kiválóságok létrehozni csupán egyetlen egy család részére egy ilyen oázist. Közben azonban teljesítsék mindazokat a feladatokat, amelyekkel a védikus kultúra minden egyes szerelmes ifjúja játszva megbirkózott.

Elégítse ki a birtok, melyen fog a család élni boldogan, mindenkor minden rajta élő ember táplálékigényét!

Ne engedje meg még a betegség felbukkanását sem! Gyönyörködtesse az ember tekintetét az élé tárulkozó kép valóságát változtatva minden percben! Juttassa érzékeit élvezetekhez - az ember hallását a hangok sokrétűségével, szaglását a virágok illatával!

Adjon a léleknek éteri táplálékot! Legyen a megszületett gyermeknek dadusa, a Szeretnek örök védelmezője. Ezért a családtagoknak azonban egyáltalán ne kelljen külön igyekezetet kifejteniük, gondolataik szabadok maradjanak, mert az az embereknek teremtésre adatott.

S lám, közben az illuzórikussal így büszkélkedik a tudós világ:

– Nézzétek, jóléteketekért rakéták röpködnek a világűrbe! – Tényleg a jóléteért?

– Nézzétek, biztonságotokért bombák robbannak! – Tényleg a biztonságért?

– Nézzétek, életeteket a tudós orvos menti meg! – Tényleg megmenti? De korábban az életetek minden percében az életetek módja gyilkolta életeteket. Megmentik a rab életét, hogy meghosszabbítsák az ő gyötrelmeit.

Már azért sem áll a tudós világnak módjában a csodálatra méltó birtok képét létrehozni, mert van a Világegyetemben egy törvény: a Szeretet ihlette Teremtő egymaga erősebb, mint minden tudomány, melyből hiányzik a Szeretet.

A koszorút viselő ifjú már második éjszaka aludt. Mély álmát semmi sem nyugtalanította. Benne a csillagok csillogásával csak szerelmese képe ragyogott. Álmában azonosult a megteremtett térrel, a világegyetem roppant térségeivel, annak sokrétűségével.

Radomir még a hajnal beköszöntése előtt ébredt. Nem keltett fel senkit, fejére helyezte koszorúját, édesanyja hímezésével díszített ingét öltötte magára, majd a patakhoz futott, mely a forrásból táplálkozott.

A Hold világította be az utat a hajnal megérkezése előtt, s fönt, a magasban, az égen még a csillagok füzerei pislákolnak. A patakban megmosakodott, magára öltötte ingét, majd rohant a számára oly drága megteremtett tér felé. Az ég egyre világosabb lett.

S íme, ott áll egyedül, ama helyen, hol még az imént két település örömteli ünnepe zajlott, ama helyen, amelyet vágyával ő teremtett.

Hogy az érzések és érzetek milyen ereje lakozhat ilyenkor, egy ilyen pillanatban az emberben, olyannak, ki még soha egyetlenegyszer sem tapasztalt semmi hasonlót, lehetetlen elmondani.

Mondhatnók, hogy az emberben isteni érzetek és érzések keletkeztek. S nőttön-nőttek, ahogy a hajnalfény sugarára az izgalomtól remegve várt, amelyben... Ímhol, itt van már! Megérkezett! Szerelmese, a tündérszép Lubomila! Fut felé s együttes teremtésük felé a hajnali napsugár fényében, hogy találkozzanak.

A testet öltött látomás sietett Radomir felé.

S bár a tökéletességnek természetesen határa nincs, az idő kettejük számára mégis megállt. Érzéseik ködfátyolában lépték át új házuk küszöbét. Az asztalon finomságok, a hímezéssel díszített takaróval leterített ágyból száraz gyógynövények bódító illata áradt:

– Mire gondolsz most? – kérdezte a leány izzó suttogással az ifjút.

– Reá. A mi leendő gyermekünkre – mondta Radomir, s ahogy Lubomilára nézett, egész lénye beleremegett. – Ó, mily gyönyörű vagy! – szólt és nem türtőztette érzéseit, finoman, nagyon lágyan kezével megérintette a leány vállát, orcáját.

S ekkor a Szeretet-Szerelem forró lélegzete beborította és ismeretlen magasságokba röpítette őket.

Leírni részletesen évek milliói alatt sem tudná senki, hogy mi is játszódik le a leányban, az ifjúban, amikor a Szeretet kölcsönös fellángolásában az egymás iránti együttes teremtés miatt, egyetlen egységbe olvadva képmásukat – sajátjukat s Istenét – hozzák létre.

De a védikus kultúra ember-istenei pontosan tudták: mi-dőn a megmagyarázhatatlan csoda megtörténik, mely a kettőt egybeolvasztja, a két ember mégis saját maga marad. S ugyan-abbán az időben, a legmegmagyarázhatatlanabb pillanatban a Világegyetem megremeg, amikor e képet megpillantja: egy

kisded lelke tipeg mezítláb a csillagokon át s tart a Föld felé –
magában, egyetlenegy testben testesítve meg kettejüket és a harmadikat.

A védikus időszak két szerelmes emberpárjának a koszorúzás általi szövetségre lépésének folyamatát nem lehet okkultnak tekinteni. E szövetség megkötése racionális volt. Az ő életmódjukat tükrözte. E kultúra szintjéről tanúskodott az, hogy a Szeretet érzése egymás iránt minden családot alkotó párban egyre növekedett.

Manapság a családok párok egymás iránti szeretete majdnem mindig kialszik. Elhagyja őket a Szeretet Energiája. S ezt az emberi társadalom úgy fogadja, mint szükségszerűséget. De az ember számára ez a helyzet nem természetes. Ez éppen arról szól, hogy a mai emberek életmódja nem természetes.

Nem eszükkel értették a védikus időszak szerelmesei, hanem szívükkel, lelkükkel, hogy a Szeretet érzéseinek fellobbanása felhívás az isteni együttes teremtésre.

Fordítsd figyelmedet arra, hogy már a kezdettől fogva, mily irányba haladtak a szerelmesek. A szerelmesek ketten együtt az ihletettség fellángolásában gondolatban tervet alkottak. A Szeretetük-Szerelmük számára készült tér tervét. Az általuk megteremtett térben fogant meg gyermekük. A Szeretet három fő érzését egyetlenegybe, öröklétűbe egyesítették. Hiszen az ember maga sem tudja megmagyarázni, miért mindennél, még saját életénél is szereti jobban Szülőföldjét-Hazáját, gyermekét és feleségét, akivel mindezt együtt teremtette meg. A Szeretet nem egy, hanem e három érzése együtt tud örökké élni csak.

A védikus időkben a fiú- vagy leánygyermek születése is roppant jelentőségű ünnep volt és szertartás, s egy egész életre szóló jelentéssel bírt. Akkoriban még sok más ünnep is létezett. S bizony akkor még nem volt házastársi hűtlenség. A Földet családok milliói magukkal díszítették, ékesítették. Csak később, az uralkodóknak, vezetőknak hízelegve, mondták a történészek seregei, mennyire buta volt az őseMBER. Állatokat ölt, állat módjára falta azok húsát, állatbőrbe bújt. Iszonyatos hazugság kell annak, aki saját cselekedetei iszonyatát igyekszik igazolni.

A védikus kultúra gyermekeinek nevelése

Az emberiség egyre csak keresi a gyermekek nevelésének tökéletes rendszerét. Igyekszik felkutatni a legbölcsebb tanítókat és rájuk bízni a gyermekek nevelését. S Te is, Vlagyimir, a fiaddal való beszélgetésre készülődve, öt évig kerested a gyermekek nevelésére való legjobb rendszert. Olyat, amely mindent meg tudna neked magyarázni és megtanítana kapcsolatot létesíteni egyszülött fiaddal. Még elismert pedagógusokhoz, különböző tudósokhoz is fordultál tanácsokért. De egyetlen tanács, egyetlen rendszer sem elégített ki, nem tűnt tökéletesnek. Egyre gyakrabban keletkeztek benned kételyek: „Ha a gyermeknevelésnek legalább egy tökéletes rendszere volna, akkor az ilyen minden bizonyosan számtalan ember használná már. És valahol a Földön élhetne is egy boldog nép. De minden országban csak gondok akadnak, hol hasonlóak, hol eltérőek. A boldog családot szinte úgy kell keresni, mint tűt a szénakazalban. Vagyis a gyermeknevelésre nincs csodarendszer, kár keresni azt, ami nincs is.”

Bocsáss meg, kérlek, más kiutat akkor nem találtam, ezért egész idő alatt gondolkodásodat figyeltem! Általad próbáltam megérteni, hogy mi is az, ami eltéríti az embereket a nyilvánvalótól.

S egyszer valóban átéreztem a gondolatodat:

„A bizalom hiánya, a félelem attól, hogy hibát követnek el, készíti az embereket arra, hogy gyermekeiket iskolákba és akadémiákra járassák, mert így a tanítókat vádolhatják, csak saját magukat ne kelljen hibáztatniuk.”

Egyszer láttam, mennyire elsápadtál, szinte sóbálvánnyá váltál, amikor az a gondolatod támadt, hogy „A gyermekeket a szüleik és a társadalom életmódja neveli!” Gondolatod helyes, igaz és pontos volt. De megijedtél tőle, egész idő alatt azon

voltál, hogy elfelejtsd. A nyilvánvalót azonban mégsem sikerült elfeledned.

Majd megpróbáltál saját gondolatoddal nem egyetérteni. Így okoskodtál: „Hogyan lehet tudóssá, művésszé, költővé válni? Ugyan, hogyan lehetne matematikát, asztronómiát, történelmet tanulni anélkül, hogy az ember nem speciális iskolában tanulna?”

De te a tantárgyi ismeretekről gondolkodtál, holott a nevelésben nem ezek a fontosak.

Az érzések kultúrája mérhetetlenül fontosabb, hiszen az érzések képesek az összes tudást egyetlen magyszembe összesűríteni. Te mindezt megérthetted volna, lévén, hogy szavaim legékesebb bizonyítéka te magad vagy, hiszen könyveket tudtál írni anélkül, hogy ezt speciális iskolában tanultad volna.

Mindössze három napot töltöttünk együtt a tisztáson, de te mára számos országban ismert író vagy. Zsúfolásig megtelt termekben sok-sok ember előtt fel tudsz lépni, akik között neves tanítók, tudósok, költők, gyógyítók vannak, de te akár három órán át is képes vagy előttük beszélni. Azt, amit mondasz, az emberek nagy figyelemmel kísérik, s meg is kérdezik gyakran: „Hogyan tud Ön annyi információt magában tartani, melynek tömege szinte határtalan? Hogyan képes pontosan, betéve idézni egész oldalakat a könyvekből?” Az ilyen kérdésekre válaszul csak mormogtál valamit. De te ezt magadban úgy intézted el, hogy az egészét láthatatlan hókuszpókuszaimmel biztosan én idéztem elő. Az igazság voltaképpen az, hogy valami sokkal egyszerűbb történt veled.

Amikor az első három napot töltöttem velem a tajgában, e három napon át egyúttal éppen a védikus iskola hatott rád. Az ilyen iskola nem tolakodó, nem erőszakos, nincsenek benne értekezések, tételek. Minden információt az érzések szintjén képes átadni.

Hol haragudtál, hol lelkesedtél és neveltél, máskor féltél, de minden egyes benned feltámadó érzéssel információk hatoltak beléd. Ezek mennyisége hatalmas és a későbbiekben nyílnak meg, amikor felidézted magadban az érzéseket, amelyek azon a napon ébredtek benned.

Hiszen az érzések a koncentrált információk hatalmas tömegei. Minél tisztább és erősebb az érzés, annál több benne a kozmikus tudás.

Példaképpen emlékezz vissza az első éjszakára, amelyet a tajgában töltöttél – felébredtél, és a medvét láttad magad mellett. Az egyik pillanatban megrémültél. Figyeld meg, kérlek, a szavaimat, és gondold beléjük: „az egyik pillanatban megrémültél”. De mi is voltaképpen a félelem érzete? Tudod mit, próbáljuk meg információra változtatni! Mi történik ilyenkor? Azt gondoltad: „Mellettem egy hatalmas vadállat. Súlya az én testem súlyánál sokkal nagyobb. Tappancsainak az ereje nagyobb, mint karjaim izomzatának az ereje. A vadállat lehet agresszív, megtámadhat, széttépheti testemet. Fegyvertelen vagyok. Fel kell ugrani és elfutni.”

Mindaz a hatalmas információtömeg a tudatos értelmezésnél nem egyetlen pillanatot ölel föl, hanem lényegesen több időt. De az érzésbe tömörített információ – az adott esetben a félelem érzésébe – lehetővé teszi, hogy az ember azonnal reagáljon a helyzetre. A tiszta és erős érzés egyetlen pillanat alatti átélése közben az emberben hatalmas tömegű információ villan fel. Ha mindent leírnánk, olyan tudományos értekezést hozhatnánk létre, amelynek érzések nélküli tudatosítása évekig is eltarthatna.

Az érzések helyes összegzése, pontos egymás utáni sorrendje a többszörösére növelheti az emberben már amúgy is fellelhető ismeretek tömegét.

Például a te félelmed a medvétől szinte azonnal, egyetlen pillanat alatt elszállt. De vajon miért szállt el? Hiszen ez nem természetes. Te továbbra is a tajgában maradtál, továbbra sem volt fegyvered, de a medve sem ment messze. Sőt, a tajgában még több, tömördek másféle állat is lehetett.

Benned azonban a félelem érzése azonnal a biztonság érzésére változott. Ezt a biztonságot erősebben érezted, mint amikor a gőzösödön voltál, vagy a testőrök által körülvéve a városban tartózkodtál.

A biztonság érzése szintén a pillanat műveként támadt fel benned. Ez azonnal megtörtént, mihelyt láttad, hogy a medve örömmel teljesíti parancsaimat, hogyan reagál szavaimra és mozdulataimra. A biztonság érzése lehetővé tette számodra, hogy az információkat új módon fogadd. Mindennek a részletes taglalása, ami veled történt, egy egész tanulmány számtalan oldalát töltené meg. A könyvekben te magad is nem kevés helyet szenteltél az állatok emberhez való kapcsolatának. De ez a téma végtelen. Az érzésben mégis egyetlen pillanatba van tömörítve.

Azonban még valami más, ennél sokkal jelentősebb is történt. Csupán néhány másodperc leforgása alatt két egymásnak ellentmondó érzés került benned tökéletes összhangba, egyensúlyba. Én a te szemedben olyan emberré váltam, aki mellett te teljes mértékben biztonságban érezted magad, ugyanakkor olyaná, aki érthetetlen és egy picit ijesztő is.

Az érzések egyensúlya nagyon fontos. Az ember lelki kiegyensúlyozottságáról tanúskodik, az érzések ugyanakkor, úgy mond állandóan pulzálva egyre újabb információáramlatokat szülnek.

A védikus civilizáció minden családjának a kultúrája, életének módja és az egész emberi társadalom életének a képe a felnövekvő nemzedék nevelésének csodálatosan nagy iskolája volt, ugyanakkor az ember intenzív tökéletesedésének, a mérhetetlen Világúr világaiban való teremtés felé haladó fejlődésének is.

A gyermekeket a védikus időszakban nem úgy nevelték, ahogy az most a mai iskolákban történik, hanem úgy, hogy vidám ünnepeken, szertartásokon vettek részt. Ezek egy konkrét család ünnepei voltak, vagy olyanok, amelyekben részt vett az egész település, vagy akár több, a szomszédban található település is.

Még pontosabban is lehet fogalmazni: A védikus időszak rengeteg ünnepe komoly vizsgának számított a gyermekek és felnőttek számára és eszköznek az információk cseréjére.

Éppen a családon belüli életmód és az ilyen ünnepekre való felkészülés jelentett a gyermekek számára lehetőséget arra, hogy hatalmas mennyiségű rendszerbeli ismeretet nyerjenek.

A gyermeknek az ilyen ismereteket kényszer nélkül adták át, nem úgy, mint manapság, amikor akarata ellenére arra kényszerítik, hogy megüljön a helyén és a tanítót hallgassa. A szülők és gyermekeik számára a tanítás folyamata állandóan, minden percben zajlott, vidáman és nem tolakodóan. A tanítást a folyamat résztvevői óhajtották és az érdekes, magával ragadó volt.

De voltak benne napjainkban rendkívülinek tartott módszerek is. A mai tudósok, mivel nem tudják, milyen hatással voltak az ember tanítására, a védikus idők szüleinek a cselekedeteit minősíthetnék babonásnak vagy okkultnak is.

Például te is így gondolkodtál és fel is háborodtál, amikor azt láttad, hogy a még egészen kicsi, magatehetetlen fiunkat, aki még lábra sem tudott állni, magával ragadott egy irdatlan sas. A karmaival tartotta a gyermeket, s körözött vele hol a magasban, hol alacsonyan a tisztás fölött.

Hasonlóképpen cselekedtek a gyermekekkel minden egyes védikus családban is. Nem minden esetben hívtak hozzá sasokat. A kisednek a Földet meg lehetett mutatni egy hegy tetejéről is, ha volt ilyen a ház mellett. Máskor az apa egy magas fára vitte magával a kicsi gyermeket. Volt olyan is, amikor külön e célra építettek egy magas kilátót. De a hatás azért sokkal erősebb volt, amikor a gyermekkel a sas körözött a föld fölött. A kisgyermekbe, aki ilyenkor átélte az érzések teljes skáláját, e pillanatban hatalmas iramban rengeteg tudás hatolt. Majd a gyermek, midőn felcseperedett, felnőtté vált, bármikor, amikor akarta, vagy erre szükség adódott, kibonthatta magában az érzései által szerzett tudást.

Emlékezz csak vissza – megmutattam neked – például mily tökéletes tervet készített családi birtoka számára a délceg Radomir menyasszonyával, Ljubomilával. Már mondtam neked: manapság a mai tudomány legnagyobb lángelméinek tartott

tudósok is képtelenek volnának valami hasonlót létrehozni. Képtelenek volnának még akkor is, ha összefogva, mind együtt végeznék is azt.

De hát ugyan hogyan tudott ez az ifjú egyedül ilyen csodát tenni? Honnan szerezte a tudást az összes növényről, a szelek jelentéséről, a bolygók rendeltetéséről, hatásáról és még sok más egyébről? Hiszen sosem ült iskolapadban! Tudományokat nem tanult! Ugyan honnan tudta ez az ifjú, hogy mind az ötszázharmincezer fajtájú növény mindegyikének mi a feladata? Bár közülük csak kilencezret használt fel, közben azért mégis pontosan meghatározta az egészhez tartozó minden egyes növénynek a többiekhez fűződő kölcsönös kapcsolatát.

Természetesen Radomir már kicsi gyermekkorától látta apja birtokát és a szomszédokét is. De hát soha semmit nem írt le, nem törte magát, hogy mindent megjegyezzen. Nem kérdezgette szüleit, mi mire jó, de szülei sem bosszantották jegyzeteikkel. Ennek ellenére Radomir, a szerelmes ifjú, mégis jobban megalkotta saját birtokát, mint szülei a sajátjukat.

Ne csodálkozz, kérlek, Vlagyimir! Értsd meg! Hiszen Radomir voltaképpen nem kertet épített, racionális gyümölcsöst, bár éppen ilyenre sikerült birtoka. Radomir ténylegesen is saját érzéseivel festette meg gyönyörű festményét szerelmese és jövő generációi számára. S ebben segítségére volt a sással együtt megtett repülés is a családi birtok fölött.

Amikor Radomir még kicsi gyermekként a madárröpte távlatából nézte a birtok elrendezését, a kép úgy hatolt tudatalattijába, mintha filmszalagra lett volna felvéve. Eszével a pompás képet még nem tudta felfogni. De érzéseivel már igen! Érzéseivel örökre, szinte „beszkennelte” a térből adódó sokrétű információ teljes tömegét. Sőt, azt, amit látott, érzéseivel és nem eszével, agyával érezte szépnek.

Ez még azért is történt így, mert ott, a gyönyörű tájkép kel- lős közepén, amit a magasból látott, az ő mosolygó édesanyja állt. Mi lehetne egy gyermek számára szebb, mint édesanyja mosolya? S integetett, az ő édesanyja – neki. Ő, akinek melléből

éltető, meleg tej csurog. Ennél szebb a földkerekségen egy kicsi gyermek számára nincs is. S a magasból, madártávlatból nézve a kicsi Radomir számára, ki édesanyjától elválaszthatatlan volt, minden, mit látott, egyetlen egységbe olvadva mutatkozott meg. A világ e részének elrendezéséről szóló tudás egyetlen pillanat műveként a fellelkesültség érzéseinek kitörésével hatolt belé.

Nagy tudásról tettek tanúbizonyságot a fiatal emberek olyan mai tudományokban, mint az állattan és a földművelés, vagy a csillagászat, de az emberek értékelték művészi ízlésüket is.

Hát persze, a védikus időkben voltak szakoktatók is.

Télen a településre idős emberek látogattak, kik különböző tudományok kiváló művelői voltak. Egy közösségi ház állt minden családi településen s benne fejtették ki tudományukat. Ha pedig az őket hallgató gyermekek közül – például az asztronómia iránt – valamelyik különös érdeklődést mutatott, elment a tanító a gyermek szülei házába. Itt a tanítót örömmel fogadták s a tudós ember a gyermekkel a csillagokról annyi napon, annyi órán át beszélgetett, amennyit a gyermek óhajtott. De a kérdésre, hogy a beszélgetések alatt vajon ki kitől vett át több tudást, ugyan ki tudna válaszolni!? Hiszen nagy tisztelettel tette fel az idős bölcs a gyermeknek a kérdéseket. A gyermek vitatkozhatott vele anélkül, hogy a tudós rendre utasította volna, kioktatta volna. A védikus időkben a beszélgetések folyamatát, következtetéseket, amelyekhez közben eljutottak, a felfedezéseket leírni fölösleges volt. Hiszen az emberi emlékezet szabadon szárnyalt, a mindennapi mulandóságoktól, a hajszától és a rengeteg tapasztalt gondoktól mentesen, sokkal több információt tudott magába fogadni, mint a számítógépek legjobbika, amelyet ma találnak fel.

Ezen túl, a felfedezések, ha racionálisak voltak, akkor mindenkit szolgáltak, a gyakorlatba lettek átültetve.

A szülők és a hozzátartozók mind szintén hallgathatták a bölcs társalgást. Tapintatosan a beszélgetésbe olykor ők is bekapcsolódtak. De a legfontosabb mindenkor a gyermek volt.

Amikor az ifjú csillagász a felnőttek szerint az égitestekről helytelen következtetést vont le, ilyeneket mondhattak neki: „Bocsáss meg, képtelen vagyok megérteni, amit mondasz!”

A gyermek ilyenkor igyekezett elmagyarázni saját következtetéseit. S bizony gyakran előfordult, hogy a gyermek be is bizonyította saját igazát.

A tavasz beköszöntése előtt a település lakói a közösségi házban gyülekeztek. Meghallgattak mindent, amia gyermekeik elért eredményeiről szólt. Beszámolóik hangzotrak el. Ilyenkor a hatéves fiúcska, kész filozófus, mindenkit ámulatba ejtett, amit az élet értelméről mesélt. E napokon a gyermekek a felnőtteknek bemutatták csodálatos készítményeiket. Mások énekükkel vagy nem mindennapi táncukkal örvendeztették meg a jelenlévőket. Az ilyen eseményeket nevezhetjük akár vizsgának is vagy ünnepnek, mindegy, nincs jelentősége. Jelentősége másnak van – az alkotás, a teremtés révén mindenki örömben részesült. Az ilyen napok alatt megtapasztalt pozitív érzelem, felfedezés sokasága az öröm által épült az életükbe. Ugyan hogyan is lehetne válaszolni a kérdésre, hogy kié volt a főszerep a gyermek nevelésében? Ám meggyőződéssel el lehet mondani, hogy a főszerepet a védikus időkben élt emberek családjainak a kultúrája, életmódja játszotta.

Mit lehet a mai gyermekek számára e kultúrából átvenni? A jelenleg létező gyermeknevelési rendszerek közül melyiket lehet a legjobbnak nevezni? Te magad ítéld meg! Egyik sem tökéletes. Hiszen eltorzítottuk a történelmet, s így magunk a gyermekeket arra vezetjük, hogy hazudjanak – önön maguknak. A gondolatot is erőnek erejével hazug úton kényszerítjük járni. Hát ezért szenvedünk mi is, de okozunk szenvedést gyermekeinknek is.

Mindenekelőtt az igazságot kell magáról minden embernek megtudnia. Igazság nélkül, a hazug posztulátumok között zajló élet csak hipnotikus álmhoz hasonlít.

A gyermekek számára készült tankönyvekben három kép egymás utáni sorrendjét kell megváltoztatni. Igazul kell a gyermekek-

nek a Földön élő emberek történelmét elmesélni. A történelem igaz voltát az embernek ellenőriznie saját magának kell. Majd választani kell új utat a gyermekekkel, akik fel- s megismerik a kép el nem torzított lényegét.

Nem ártalmatlan, egyáltalán, a gyermekkönyvekben e három szereplő kép, amely a Föld, és a rajta élő emberek fejlődésének történelméről szól. Nézd, micsoda képeket kényszerítenek rájuk egészen kicsi koruk óta!

Lám az első – ezen az ősember látható. Nézd meg, milyen: öltözéke állatbőr, kezében dorong, arcán állati kifejezés, tekintete tudat nélküli, körülötte az elejtett állatok csontjai.

S íme, a második: Ezen a képen az ember kezében kard, testét páncél borítja, fején sisak ragyog, hadsereg élén városokat hódít, előtte rabszolgák serege hódol.

A harmadik pedig ilyen: az ember tekintete tudatos, nemes, kinézete egészséges, rajta öltöny. Körülötte temérdek szerkezet és műszer. A jelenkor embere szép és boldog.

E három kép hazug mind. Nem valós az egymás utáni sorrend sem. Kitartóan, szigorúan és nem véletlenül kényszerítik mindezt a hazugságot a gyermekekre. Később elmondhatom neked, hogy ki és miért teszi ezt, ez a hazugság mire jó neki. Ellenőrizd saját logikáddal előbb azonban te magad, mennyire hitelt érdemlőek e képek!

Te magad ítéld meg: a fákat, a fűvet és a bokrokat eredendő állapotukban láthatod ma is. Évmilliárdok óta élnek, ilyenek. De még ma is, ha nézed őket, tökéletességük láttán elképedsz.

Mindez miről tanúskodik vajon? A Teremtő teremtményei a kezdettől fogva tökéletesek. Hogyan? Az embert – az Ő szeretett teremtményét – teremtette volna förtelmesnek? Ez nem igaz! Úgy áll az ember a Földön már a kezdet kezdetén Isten legpompásabb teremtményei között, mint az Ő legtökéletesebb teremtménye.

Az első képnek is a történelmi igazságot kell tükröznie: e képen családnak kell állnia, s benne boldog, tudatos emberek, tekintetük gyermeki tisztaságú. Mindkét szülő arcán szeretet.

A testük harmóniában áll az őket körülvevő környezettel, testi szépségük és szellemük áldásos ereje lenyűgöző. Körülöttük virágzó kert. Az összes állat hálával telve bármelyik pillanatban készen áll őket szolgálni.

A második képnek is a teljes történelmi igazságot kell a gyermekek előtt megjelenítenie. Rajta páncélba öltözött katonák rohannak egymás ellen. Fölöttük, a magaslaton hadvezérek állnak. Papok látják el őket tanácsokkal. A tábornokok arcán tanácsstalanság, félelem. De másokén, kik a tanácsokat már megfogadták, állati fanatizmus. Pillanatokon belül megkezdődik az esztelen mézszárlás. Gyilkolni fognak, embereket, magukhoz hasonlókat.

A harmadik kép – a mai emberek egy napja. Beteges ábrázatú, sápadt arcú emberek csoportja egy helyiségben temérdek mesterséges tárgy között. Vannak, kik kövérek, mások hajlottak, tartásuk görbe, arcuk búskomor, morcos. Ilyen arcú embereket a városokban lehet látni zömmel. Az ablakokon túl, az utcán autók robbannak, az égből hamu hullik.

A történelem e három igaz képét, mindegyiket, meg kell a gyermeknek mutatni és meg kell tőle kérdezni: „Milyen élet volna kedvedre való, választani te milyen életet szeretnél?”

A képek – csak szimbolikus illusztrációk. Természetesen szükséges az őszinte, igaz és hozzáértő elbeszélésük. Minden hazug ferdítés nélkül kell a gyermeknek megismernie az egész emberi történelmet. A nevelés csak ezután kezdődhet. Majd feltétlenül meg kell tőle kérdezni: „Megváltoztatni a jelent, mondd, hogyan lehet?”

A választ a gyermek nem azonnal, a pillanat egyetlen műveként találja majd meg. De megtalálni megtalálja! Ebbe másféle alkotói gondolat fog bekapcsolódni. Ó, gyermeknevelés! Értsd meg, Vlagyimir: egyetlen őszinte kérdés, a vágy a választ gyermeküktől meghallani, képes a szülőket s a gyermekeket összekapcsolni – boldoggá tenni, mindörökre. Végtelen az együttes haladás a boldogság felé, de nevezni már a kezdetét is boldogságnak lehet.

Ma minden embernek meg kellene ismernie saját igaz történelmét.

Szertartások

Az okkult papok később nem kevés erőt fektettek abba, hogy beszennezzék, eltorzítsák a védikus idők szertartásainak cselekedeteinek az értelmét. Elterjedt például annak a híre, hogy a védák ostobán a víz elemét imádták. Mi több, a víznek évente feláldozták a legszebb, a szerelmet még nem ismerő leányaikat is. A tóba vagy a folyóba vetették őket, tutajhoz kötözték, majd a tutajokat ellökve a parttól halálra ítélték.

A víz eleméhez, tóhoz vagy folyóhoz a védáknál ténylegesen sok különböző cselekedet kapcsolódott. De értelmük teljesen másfajta volt – nem a halált, hanem az életet segítették. Csak egyről mesélek most neked. Külső megjelenési formájában a hasonlatosság máig fennmaradt. De csupán hasonlatosság. Nagy lírai s emellett mégis racionális értelmét mára felcserélte a homály és az okkultizmus.

Vannak országok, ahol még manapság is létezik egy ünnep, mely a vízzel kapcsolatos, amikor a vízre koszorúkat vagy szép mécsest esetleg gyertyával kicsi csónakot helyeznek, ellökik a parttól, úsztatják, és közben szerencsét kérnek a víztől. De nézd csak, honnan ered ez az ünnep, és eredeti értelme mennyire racionális, de ugyanakkor poézissal teli.

A védikus időkben megesett, hogy egy-két lány – nem lényeges, hány – saját szülőtelepülésén magához való kedvest nem talált. Ámde még nagy ünnepekkor, amikor több település is együtt ünnepelt, sem sikerült a számukra kiválasztottat megtalálniuk. Egyáltalán nem azért, mert a választék szegényes lett volna. Az ünnepi játékokon előttük délceg, istenekhez hasonló, tudatos

tekintetű ifjak tündököltek. A szüzek szíve, lelke mégis másra várt. Őket a Szeretet nem látogatta meg. Kiról, ugyan kiról álmodozott a leány? Maga sem értette. A Szeretet Energiája titokzatosságát, választása szabadságát máig nem sikerült még senkinek sem megértenie.

Ezért egy bizonyos meghatározott napon a leányok a folyóhoz mentek. A folyó öblénél egy kis tutajt helyeztek a vízre. A tutaj szélét virágfüzérrel ékesítették. A közepére itallal – musttal vagy borral – egy kis korsót helyeztek. A korsó köré gyümölcsöt raktak. Az italt a leálynak magának illet elkészítenie, a gyümölcsöt is neki kellett azokról a fákról leszednie, melyeket saját kezével a szülői kertben ültetett el. A pici tutajra még egy lenfonálból készült homlokpántot vagy valamilyen más tárgyat is elhelyezhetett, de azt is feltétlenül neki kellett készítenie. Utolsónak egy pici lámpa került a tutajra.

A tűz körül, amely a parton égett, a leányok körtáncot jártak és szerelmesükről daloltak, akit még nem ismertek. Majd fogtak egy gallyat, amely a tűzben égett, s ezzel gyújtották meg a mécses kanócat. A tutajokat a folyó öbléből oda tologatták, ahol azokat a folyó árja lágyan ringatva az ismeretlen távolba vitte.

Reménnyel teli tekintettel kísérték a szüzek ki-ki saját pici tutaját, ahogy azok távolodtak, egyre kisebbekké váltak, míg végül már csak a pici lángocskákat lehetett belőlük látni. De szívüket a remény gyújtotta lángra. Boldog, gyengéd érzés ébredt a lélekben – nem tudni ki iránt – s növekedett egyre benne.

Hazasiettek a leányok, félrevonultak és az izgalomtól remegve készülődtek a találkozásra. A várva-várt ifjú pedig meg is érkezett, hajnalban vagy naplementekor, nem lényeges. S vajon mi hozta őt el? A misztika segítette a találkozó létrejöttét vagy a racionalitás? De az is lehet, hogy a tudás, amelyet érzéseikkel megérintettek a védák – te magad dönts el!

Úsztak a leányok tutajai, vitte őket a folyó árja azokon a meghatározott napokon, amelyekről minden településen, még a távolabbiakban is tudtak.

Utazhattak egy, két, vagy esetleg három napig is. Ezeken a napokon és holdfényes éjszakákon reménnyel telve magányosan a folyó partján vártak rájuk az ifjak, akik még szerelmet nem ismertek.

S íme, egy ifjú – megpillantotta a távolban pislákoló lángocskákat, amelyeket a folyó árja ringatott. Azonnal a vízbe vetette magát és úszott, úszott a Szeretem lángjai felé. Az ifjú tűzben égő testét a tiszta, áttetsző folyó vizének árja nem oltotta, hanem simogatta, gyengéden. Egyre közelebb, közelebb értek a lángocskák és egyre jobban lehetett látni a pici tutajok körvonalait is. Egyik szebb volt, mint a másik! A sok közül kiválasztott magának egyet. Miért találta saját választását a legjobbnak? Ki tudná megmondani?

A pici tutajt a folyó közepétől annak partja felé irányította kezével vagy arcával tologatva, oldalait érintve. Úgy tűnt, mintha a folyó árja játszadozna vele. De az ifjú teste egyre több erővel töltődött föl, a folyó játékát már nem is figyelte, hiszen gondolata már a parton járt.

Gyengéden a partra emelte a kis tutajt, lélegzetével kioltotta a lángocskát, nagy lelkesedéssel megkóstolta az italt, majd gyorsan hazament, hogy felkészüljön az útra. Az ifjú magával vitt mindent, mit a kis csónakban talált. Útközben megízlelte a gyümölcsöket, s ujjongó lelkesedésre fakasztotta ízük, zamatok, illatuk. Hamarosan meg is érkezett a településre, ahonnan a pici csónakot elindították és minden kétséget kizáróan meg is találta a kertet, a fát is, melynek gyümölcse megédesítette egész útját.

Ugyan, ugyan – csodálkozhatnak az emberek – misztika nélkül ez az egész biztos nem történhetett volna meg! Hogyhogy ily hibátlanul meg tudták találni szerelmesüket az ifjak?

Mondhatnók, hogy a Szeretet vezérelte őket csak a számára ismeretes ösvényeken. De azért le is egyszerűsíthetem – segített nekik a kis lámpás is. A pici edényben, amelyben olajban úszó kanóc égett, barázdák keletkeztek. E barázdák szerint bárki meg tudta állapítani, mennyi ideig égett a pici lámpás lángja. A folyó

árjának a sebességét az emberek szintén ismerték. A feladat nagyon egyszerű, a megfejtése is nagyon egyszerű. A településen pedig megtalálni a fát, amelynek termését megízlelte, a védikus idők ifjúja számára egyáltalán nem okozott nagy gondot.

Csupán ki nem elég figyelmes, annak olyan az egyik gyümölcs, mint a másik. Hiszen még az egyforma, egymás mellett növekvő növények termése is alakját, virágját, illatát és zamatát tekintve különböző.

Csak egyet nem lehet pontosan és világosan megmagyarázni. Azt, hogy miként, mitől szerelmesedett feltétel nélkül egymásba az ifjú és a leány, miután először találkoztak. És szerelmük bizony izzó lánggal égett.

„Hát ez egyszerű! – válaszolná a jelenkor filozófusa. – Érzéseiket még jobban szította saját, még a találkozás előtt létrehozott vágyuk-álmuk.”

De az őszülő halántékkal ékesített véda egy hasonló kérdésre találékonyan csak így válaszolt volna: „Mindig is nagy kópé volt a mi folyónk!”

Ám, ha akarná a véda, természetesen, részletesen is meg tudná magyarázni és elemezni az általam leírt szertartás minden egyes pillanatának a rendeltetését. Hatalmas tanulmányt tudna róla írni. De ilyen tevékenységre egyetlen véda sem pazarolta volna gondolatát. A lényeg, Vlagyimir, abban van, hogy ezek az emberek... *Az életet nem boncolgatták, elemezgették, hanem „TEREMTETTÉK”!*

A test tápláléka

A védikus időszakban élő emberek semmilyen betegséget nem ismertek. Sőt, szellemük még százötven vagy kétszáz éves korban is éber volt, örültek az életnek, és teljesen egészségesek

maradtak. Orvosaik, gyógyítói, akiknek manapság se szeri se száma, nem voltak. Testi betegségek már azért sem léteztek, mert az életük módja, képe, mely a saját birtokukon zajlott – abban a természetes Szeretettérben, amelyet saját maguk hoztak létre –, teljes mértékben szabályozta táplálkozásuk folyamatát. Az ember szervezete a megfelelő mennyiségben biztosított magának minden nélkülözhetlent, a termék felhasználására való legáldásosabb időben, ugyanakkor a csillagoknak a táplálék felhasználására gyakorolt legáldásosabb állása mellett.

Fordítsd figyelmedet, Vlagyimir, arra, hogy a természetben nem véletlenül van minden úgy elrendezve, hogy a különböző növények a tavasz, a nyár és az ősz folyamán egy pontos, meghatározott, egymás utáni sorrendben érnek be és hozzák meg termésüket!

Előbb fű, növények sarjadnak ki a földből, például a gyermekláncfű. Ezek is kellemesek és ízletesek szoktak lenni, mindenekelőtt akkor, amikor még a téli táplálékkal vannak vegyítve.

Beérik a korai ribizli és erdei szamóca, de a málna is – a korai, amelyet a Nap érlel és az árnyékos helyeken a kései – a cseresznye, majd később a meggy és számtalan másféle gyümölcs, növény és bogyóféle választja meg a pontos időt, amikor különös alakzatával, virágával, illatával, aromájával igyekszik felkelteni az ember figyelmét.

Akkoriban tudománya a táplálkozásnak nem volt még. Arra, hogy miből, mikor, mennyit kell enni, akkor még gondolni sem gondoltak. Ennek ellenére az ember táplálékul mégis felhasznált szervezete számára minden nélkülözhetlent, még hozzá grammnyi pontossággal.

Minden egyes bogyónak, fűszálnak, termésnek megvan az év folyamatában a maga napja, órája, perce, amikor az ember szervezete számára a legnagyobb hasznot tudja hozni. Amikor önmagát növesztve, a világegyetem bolygóival, égitesteivel kapcsolatban állva befejezi saját növekedési folyamatát. Amikor számba veszi mindazt, mi a földnek jellege, melyben nő, az

őt körülvevő más növényeket, az embert is, aki pillantásával megajándékozta, felbecsüli és meghatározza, mi az ember számára a legfontosabb. S éppen azon a napon, amikor felkészültté válik szolgálni az embert, az ember tiszteli őt meg azzal, hogy elfogadja, s hagyja, hogy táplálékává maga a tökéletesség legyen.

Már mondtam, hogy a várandós nőnek saját kertjében, a térben, amelyet szerelmesével hozott létre, kell eltöltenie várandóssága idejének mind a kilenc hónapját. Ez nem okkult titok, ebben is jelen van az Isteni Létezés roppant racionalitása. Te magad ítéld meg! A természetben számtalan növény van, amely képes megszüntetni a nő várandós állapotát, akár fájdalommentesen is, ilyen például a fokhagyma, a kakukkfű, az erdei pajzsika, a farkasalma és sok egyéb. De vannak olyan növények is, amelyek az anyaméhben elő tudják segíteni a magzat harmonikus fejlődését. Hogy milyen mennyiségben kell belőlük használni, soha, senki nem tudná megmondani! Ezt csak ő tudja - az, aki az anya méhében van. S ő nem csupán magával törődik, hanem édesanyjával is. S bizony ezért adódik gyakran, hogy a nő, aki gyermeket szül, megszépül, szinte megfiatalodik.

Azért, hogy ez így is legyen, a várandós nőnek folyton saját birtokán kell tartózkodnia. A kertben ismeri őt minden egyes parányi növényke, minden gyümölcs csak az ő számára nő s érik be. A nő is megismerte ízüket, illatukat. Éppen a nő természetes kívánságai tudják a legjobban meghatározni, mikor, mennyi táplálékot kell magához vennie.

Egy idegen birtokon vagy kertben az ilyen pontosság lehetetlen. Legyen ez az idegen kert akár százszorta gazdagabb is, növényzete még sokrétebb, lehetetlen ez még akkor is. Az ideális táplálkozás valaki másnak a kertjében már azért sem lehetséges, mert mielőtt a nő táplálékul magához venne valamilyen termést, vagy bogyót, fűszalat, megízleli azt.

Például, ha almára van kedve, leveszi a fáról, beleharap. Egy picit darabkáját le is nyeli, s máris érzi, hogy szervezete számára szükségtelen. Kárt okoz így magának, de ugyanakkor

gyermekének is. S vajon miért történik ez így? Az egésznek a nyitja abban van, hogy még az ízük szerint s külsőleg azonos termések is eltérő összetételű tápanyagokat tartalmaznak. Saját kertjében, ahol nem egyszer kóstolja meg a fa termését, nem tévedhetne. Egy idegen kertben a hiba nem ritka.

Miféle tudás, miféle törvény segített ilyen pontosan az embernek azokban a régmúlt időkben a táplálkozásban? A törvények és tanulmányok hiánya! Csak az Istenire tudott akkor az ember támaszkodni. Sokat hangoztatják manapság, hogy a természettel alkot egyetlen egységet az ember. De hát miben van manapság ez az egység, gondolkozz el rajta! Abban, hogy az ember mesterséges táplálékot fogyaszt - csak azt, amit a rendszer, mint megfelelő helyez elébe - s közben a táplálék fogyasztásának idejét a mesterséges rendszer mesterségesen állapítja meg?

Akkoriban, az ember életének védikus időszakában, mindent megoldottak helyette az érzései, melyeket ajándékba Istentől kapott. Az éhség legkisebb érzetét is kielégítette a tér. Hiszen az ember érzései, melyek egységben vannak az ő Szeretettelével, mint a legtökéletesebb automata vagy legokosabb elmélet, úgy tudták meghatározni, hogy mikor, miből, mennyit kell táplálékként magához vennie.

Amikor az ember saját terében, saját maga által létrehozott Szeretettelében járt-kelt, gondolata, szelleme szabad volt, ezért közben teremthetett, vagy kozmikus feladatokat oldhatott meg. Körülötte gyümölcsök, növények - szépségük csábító. Intuíciójával válogatott s megevett közülük egyet, vagy kettőt, esetleg hármat anélkül, hogy gondolatát az kötötte volna le, ami élete megédesítésére Isten által amúgy is megadatott neki.

Nem gondolt az ember táplálékra akkoriban. Úgy táplálkozott, ahogy manapság mi lélegzünk. Az ő tere, az ő intuíciójával együtt pontosan megoldotta a feladatot, hogy mikor és mit kell a testnek fogyasztania.

Télen temérdek növény szabadult meg termésétől, leveleitől és készülődött nyugovóra. A tél készülődés arra, mit az eljövendő tavasz teremt meg.

De gondolatát az ember még télen sem pazarolta a táplálkozás mikéntjére, jóllehet semmilyen készletet nem halmozott fel a télre. Helyette elvégezték mindezt nagy gonddal, szeretettel a háziállatok. A mókusok hatalmas mennyiségű gombát, magvat raktak el. Virágport gyűjtöttek és mézet készítettek a méhek. A medve ősszel éléskamrát ásott és oda gyökérnövényeket raktározott el. Kora tavasszal pedig, amikor felébredt, az ember lakóhelyéhez ment, morgott, vagy mancsával finoman döngette az ajtót, lényegtelen. A medve hívta az embert, hogy mutassa meg neki, mit kell számára az elraktározott készletből kiásnia. Elfelejtette volna a medve, hová rejtette a táplálékot? Társaságra vágyott volna? Bárki kimehetett hozzá a családból, de leggyakrabban gyermek indult hozzá. Megpaskolta a felébredt munkás pofáját, elment a pálcával megjelölt helyre és ott topogott lábacskaival. A medve pedig gondosan e helyen kezdte ásni a földet és feltárta a készletet. Amikor azt meglátta, örvendezett, ugrált örömeiben, mancsaival előszedte, felhordta a talált dolgokat a föld felszínére, de nem evett belőlük, hanem megvárta, amíg az ember legalább valamit magához vett belőle s lakóhelyére vitte.

Az ember maga is raktározott el készleteket, de ez nem annyira munka volt, mint inkább művészet. Sok családban készítettek különböző terméskből bort, mustot. Ez a bor nem volt erős, bódító, mint a vodka. Nagy gyógyhatású ital volt. Az állati termékek közül az ember felhasználhatta a tejet is, de nem mindegyik állattól. Csak attól az állattól vett tejet, amelyik jóságosnak, kedvesnek, intelligensnek számított, és maga is szükségét érezte, hogy termékével az embert megvendégelje. Például, ha egy gyermek vagy felnőtt a családból a kecskéhez vagy a tehénhez ment, hozzáért az állat tőgyéhez, de az állat hirtelen hátrálni kezdett, akkor ezen állat tejéből nem ivott az ember, mert a tejet az állat nem óhajtotta vele megosztani. Ez azonban nem jelentette azt, hogy az állat nem kedvelte az embert. Gyakran megesett, hogy az állatok nem tudatosan, hanem ösztönösen adták az emberek tudtára: a tej összetétele most ennek az embernek nem kedvező.

A védikus civilizáció emberei csak saját birtokukról származó különböző növényi eredetű táplálékot fogyasztottak, és azt, amit saját házi állataik adtak. Az ilyen hozzáállás nem valamilyen babona vagy törvény követelménye volt, hanem eredménye nagy ismereteknek.

Ismereteknek, bár az „ismer” és „tud azaz vedaty” szó nem egyet s ugyanazt jelent. Hiszen a „tud-vedaty” több, mint, amit az „ismer” jelent. A vedaty – tud nem csupán azt jelenti ismer, hanem azt is, hogy az ember tud számtalan jelenséget, tudja az Isteni teremtmények rendeltetését és az Ő rendszerét, azt érzi saját lényé által, saját testével, lelkével.

A védizmus embere mind tudta, hogy az, mit táplálékként felhasznál, nem csak testét táplálja, hanem tudatossággal lelkét is tölti föl. És információt a kozmikus világok mindegyikéből személyesen neki hoz.

Hát éppen ezért szárnyalta túl többször is az ilyen emberek benső energiája, éles elméje és a gondolataik gyorsasága a ma élő emberekéit.

Az állatvilág, a növények, amelyek az emberi család terében éltek, úgy reagáltak az emberre, mint egy istenre. Az állatok, a növények és a fák – mind arra vágytak, hogy az embertől kedves pillantást vagy jóságos érintést kapjanak.

S ezen érzésenergiának az ereje korlátozta a gyom túlburjánzását a kertben vagy a gyümölcsösben. Sokan ma is tudják, hogy a szobanövény hirtelen elhervadhat, ha valakinek a családból nem tetszik. Ellenkezőleg, onthatja virágait, ha megérzi a felé áradó szeretetet, kontaktust.

Hát ezért a védikus emberek sosem érintették kertjüket kapával. Még manapság is van ilyen kifejezés – „rossz szem”, vagy „szemmel ver”, esetleg „szemez”. Ezek a kifejezések még abból az időből valók. Érzésenergiájukkal oly sok mindent tudtak teremteni ezek az emberek.

Képzeld csak el, hogy saját telke földjén megy egy ilyen ember. Minden, mi körülveszi, keresi-kutatja jóságos pillantását. S ím, ez az ember megpillantotta a gyomot. „Hát, te, miért nősz

itt?” – gondolta az ember. A szomorúságtól pedig a gyom hamarosan el is sorvadt. Ellenben, ha valaki a meggyfára mosolygott, e mosolynak eredményeképpen a meggyfa nedveit kétszeres energiával kezdte áramoltatni. Ha viszont megtörtént, hogy a védikus civilizációból valakinek nagy útra kellett indulnia, azzal, hogy elemózsiát vigyen magával, bizony nem terhelte magát. Elegendő mennyiségű élelmet talált magának az úton. Amikor betért valamelyik településre, nézegette a gyönyörű birtokokat, kérhetett élelmet is, italt is. Akkoriban megtiszteltetésnek számított, ha vándornak inni adhattak, finom gyümölcscsel vagy zöldséggel kínálhatták.

Élet rablások és lopások nélkül

A védikus civilizáció létezése évezredek alatt egyetlen lopásra, rablásra vagy egyszerűen összetűzésre sem került sor az emberek között. Még a sértő szavak is hiányoztak szótárukból. Pedig nem voltak törvények, melyek hasonló cselekedetekről rendelkeztek volna.

A törvények sosem tudnak megvédeni a büntettek elkövetésétől. Ám a védák tudása, kultúrája nem engedte meg az emberek közötti kölcsönös kapcsolatokban a konfliktusokat.

Te magad íteld meg, Vlagyimir! Minden család, amely saját birtokán élt, tudta, hogy ha valakivel – még idegennel is, a birtok területén vagy akár csak mellette, mi több, akár a település szélén is – bármilyen kellemetlenség történne, akkor ezt megsínylené a tér teljes egésze.

Az agresszió kozmikus energiája kifejti hatását a növényekre és mindenre, ami a térben nő. Megváltozik az energiák egyensúlya. Az agresszió energiája növekedhet, vissza-

tükröződhet a felnőtteken, a gyermekeken, betegséggel sújthatja az utódokat.

Ezzel ellentétben azonban, ha egy arra járó-kelő vándor örömteli érzéseket hagy maga után, a tér szépsége még jobban kitarulkozik.

Ráadásul az az ember, aki a településre érkezett, fizikailag nem is volt képes olyan termést megenni, amelyet más valaki birtokán szándékosan, annak tulajdonosa tudtán kívül vettek volna le a fáról, vagy emeltek volna fel a földről.

A védikus kultúrájú emberek érzékenysége nagyon kifinomult volt. Szervezetük azonnal – már első harapásra – jelentős ízbeli különbséget tudott tenni az olyan gyümölcs között, amelyet szándékosan téptek le és az olyan között, amelyet jóságos kezek kínáltak. Manapság a jelenlegi boltokban árusított élelmiszereknek gyakran sem az illata, sem az íze nem hasonlít az eredetiére. Nincs lelkük, közömbösek az ember iránt. Gazdájuk nincs, és nincsenek is senkinek sem „át” adva. „El” vannak adva.

Ha a jelenkor embere megízlelné a védikus időkben fogyasztott élelmet, s azt a jelenlegivel hasonlítani össze, akkor bizony a mai termékeket többé enni meg nem tudná.

A településre vagy birtokra érkező ember még gondolni sem gondolhatott arra, hogy anélkül vegyen el valami olyat, ami másé, hogy arra előbb engedélyt ne kért volna. Bármilyen tárgy, még ha kő is lett volna, információt tárol magában, és csak és csupán a család, amely a birtokon lakott, tudta, mi lakozik a kőben.

A védikus civilizáció minden egyes birtoka bevehetetlen erődítmény volt a rossz s annak bármilyen megnyilvánulása előtt. S ugyanakkor anyaméh a család számára, mely lakott rajta.

Magas erődítményszerű falakat senki sem épített, a birtokok területét élő, zöld sövény vette körül. S ez a sövény és minden, ami a birtokon nőtt, védelmezte a családot mindenféle, az emberi test és lélek számára negatív megnyilvánulástól.

Már meséltem neked, hogy akkoriban az elhunyt testét az életben maradó családtagok az eltávozott saját kertjében, vagy a birtok kis erdejében temették el.

Ezek az emberek tudták: az emberi lélek örökéletű, de az anyagi testek sem tűnhetnek el minden nyom nélkül. Minden, még a látszólag lelketlen tárgy is, kozmikus információt hordoz magában, nem is keveset.

Az Isteni Természetben semmi sem tűnik el a semmibe. Csak állapotát és testét változtatja meg.

Az eltávozottak testét nem takarták le kőlapokkal, de még az elhantolás helyét sem jelölték meg sehogy. Hatalmas emlékműként szolgált ugyanis a tér, amelyet saját kezükkel és illükkel teremtettek meg.

Még megváltozott állapotukban is, a már lélektelen testek magukból fákat, fűvet és virágokat neveltek. Közöttük a megszületett gyermekek jártak. Ó, jaj, mennyire szerette is a gyermekeket minden, mi köröskörül nőtt! E tér fölött az ősök szelleme lebegett. Szerette és védelmezte a gyermekeket.

Saját családjuk teréhez a gyermekek szeretettel viszonyultak. A gondolat nem teremtette meg az élet befejezettségének az illúzióját. Vég nélküli a véda élete.

A felszálló lélek átszárnyalja a kozmikus dimenziókat, mindet, s miután a létezés különböző szintjein vendégeskedett, ismét emberi ábrázatú testet ölt.

Saját Hazájának kertjében gyermekként ébred fel ismét és mosolyog. Mosolyára mosollyal válaszol az egész tér. A Nap sugara, a szellő a levelek suttogásában, a parányi virág, de a távoli csillag is elragadtatással sóhajt föl ekképpen: „Egyek vagyunk veled, általad testet öltve, Isteni Létezés gyermeke.”

S bizony még ma is megmagyarázhatatlannak tűnik az idegenbe szakadt idősebb emberek kérése: „Szülőföldemen, hazámban temesetek el, ha majd meghalok!”

Ezek az emberek ösztönösen érzik, hogy csak a haza képes őket visszajuttatni a Földre, a Paradicsomkertbe. Visszautasításra talál idegenben a lélek.

Hazájukban igyekeznek az emberek elhantoltatni testüket. Ezt kérleli a lélek már évezredek óta. De hát vajon lehet-e a temetőt Hazának nevezni bármilyen országban is volna az?

Nem is oly régen keletkeztek a temetők azzal a céllal, hogy a pokollal ijesztgessék az emberi lelkeket, megalázzák őket, rabszolgává tegyék, s arra kényszerítsék, hogy hajbókoljanak.

A temetők hasonlítanak a... Olyanok, mint a szeméttelepek, ahová a haszontalan szemetet igyekeznek az emberek elszállítani. A temető fölött vergődik-gyötrődik az elhalálozottak lelke. Félnek is az élők a temetőktől.

Csak képzeld el az akkori idők birtokait! Megannyi nemzedék teste elhantolva rajtuk! Minden egyes fűszál arra vágyik, hogy az itt élőket cirógassa-szeretgesse, jótékony hatásúvá váljon az ember teste számára.

Az agresszióval közeledő számára a kert minden egyes fűszála, gyümölcse méreggá válik azonnal. Hát ezért senkiben, még a gondolata sem merült fel annak, hogy bármit is önkényesen tépjen le, egyen meg.

Erővel a birtokot nem lehet elfoglalni. Megvásárolni a világ semmi kincséért sem lehet! Ugyan, ki emelne kezét arra, ami képes megsemmisíteni azt, ki kezét emeli reá!

S mindenki maga igyekezett létrehozni saját tündérszép oázisát. Évről-évre egyre szebbé lett a bolygó.

Amikor az ember manapság a magasból megpillant egy várost, mit lát, vajon? Mesterségesen készített kövek halmazát. Ez takarja be a földet. Magasságra, szélességre is egyre növekednek a házak. Itt is, amott is egyre nagyobb területet borít kő. Nincs benne tiszta víz, a levegője is szennyezett. S a kőhalmazok között, vajon hány boldog család él?

Ha a mai családokat összehasonlítanánk a védikus család kultúrájával, akkor bizony egy sem. Sőt, még azt is el lehet mondani, hogy a mesterséges kőhalmazok között az emberi családok nem élnek, hanem alszanak.

De hipnotikus álmukban az emberek testében mégis van egy sejt, mely benne élő magként bolyong. Hol dermedten áll, hol

rohangál, s közben ezernyi és ezernyi másikat érint meg, egyre a szunnyadókat igyekszik felébreszteni – e parányi magocska neve: Vágy. S fel is fogja őket ébreszteni! Akkor majd az emberi családok ismét gyönyörűséges oázisokat fognak létrehozni a Földön.

Ahogy régen volt, úgy lesz majd egykor ismét. S akkor majd, ha az ember a magasból végigpillant a Földön, tekintetét elvarázsolja az élő képek sokasága. Minden egyes gyönyörű kép azt jelenti majd, hogy a Földet itt, e helyen egy felébredt véda keze érintette. Ismét saját Hazájában fog majd élni a boldog emberek családja, mert felismerték Istent, az élet értelmét és célját.

A védák tudták, miért vannak csillagok az égen. Számtalan nagy költő és művész élt közöttük. Ellenségeskedések a települések között nem voltak, nem léteztek. Nem volt ok lopásra, rablásra. S nem voltak hivatalnoki struktúrák sem. Európa, India, Egyiptom és Kína földjein virágzott a védussz kultúra, és a különböző területek között nem voltak határok sem. De uralkodók sem voltak, se nagyok, se kicsik. A temérdek „Nagy Ünnepe” természetes igazgatást biztosított.

A védikus idők népei sokkal magasabb szintű tudással rendelkeztek a világegyetem elrendezéséről, mint a mai ember. Benső energiájuk lehetővé tette, hogy bizonyos növények növekedésének ütemét növeljék, másokét korlátozzák. A háziállatok nem azért igyekeztek teljesíteni az ember parancsait, hogy élelmet kapjanak, amelyből anélkül is volt elegendő, hanem azért, mert – kitüntetésképpen – az emberből kiáradó áldásos energiából szerettek volna nyerni.

Manapság is minden élő számára kellemes az embertől kapott dicséret: az embernek is, az állatnak is, de a növénynek is.

Korábban azonban az emberek energiája sokkal nagyobb volt, s feléje, az ember felé, mint a Naphoz, irányult, igyekezett minden, mi élt.

A KÉPALKOTÁS – A VIZSGA

Már az emberiség életének védikus idősza vége felé egy roppant jelentőségű felfedezés történt. Egy olyan felfedezés, melynek párja a Földön élő emberi civilizációk teljes történelme során még soha sem akadt.

Megismerték és megéreztek az emberek a kollektív gondolat erejét.

S itt szükséges elmondani, mi is voltaképpen az ember gondolata. Az ember gondolata energia – olyan energia, melynek párja az űrben, térben nincs. Gyönyörű világokat képes létrehozni vagy fegyvereket, melyek bolygónkat megsemmisíteni képesek. S mindent, az anyag kivétele nélkül, mit manapság látunk, a gondolat teremtett.

A természetet, az állatvilágot, de magát az embert is hatalmas fellelkesültségben az Isteni Gondolat teremtette meg.

A rengeteg mesterséges tárgyat, gépeket, mechanizmusokat, amelyeket ma láthatunk, az ember gondolata teremtette. Most azt gondolhatod, hogy az ember keze hozta ezeket létre. Igen, manapság az embernek hozzá használnia kell a kezét. De bizony előbb mindent – minden egyes részletet a gondolat teremt meg.

Manapság azt gondolják, hogy az ember gondolata tökéletesebb, mint korábban volt. Csakhogy ez távolról sincs így.

A védikus civilizáció minden emberének gondolata a ma emberéét úgy a gyorsaság, minként az információ telítettsége terén is milliószor túlszárnyalta. Ennek bizonyítékául szolgálhat az is, hogy a múltból merítjük a tudást a gyógyításra és az élelemként használt növényekről. Ámde a természet

mechanizmusa sokkalta tökéletesebb és összetettebb, mint a mesterséges dolgok.

Nemcsak számtalan állatot hívott meg magához szolgálatba az ember. Nemcsak az összes növény rendeltetését határozta meg. Midőn megértette a kollektív gondolat erejét, látta, hogy segítségével szabályozni az időjárást is tudja. A Föld gyomrából forrást nyerni. Gondolatát, ha figyelmetlenül használja, röp-tében akár a madarat is leütni. Befolyásolni is egy messze, távoli csillag életét – a csillagokon kerteket nevelni, vagy a csillagokat megsemmisíteni. Ez nem kitaláció, ez a valóság és az emberiségnek mindez megadatott.

Ma tudja mindenki, hogyan igyekezett, mihelyt a fejlődés technokrata útjára lépett, oly rakétát létrehozni, mely a csillagokra repülni képes.

Emberek szálltak le a Holdra, megannyi anyagi eszközt, erőt pazarolva rá – a Föld kárára. De semmit sem változtattak meg a Holdon. A hasonló módszer sikertelenségre van ítélve, távlatok nélküli és veszélyes mindenki számára a Földön, de más bolygók számára is. Van ennek másféle módja, sokkal tökéletesebb. Egyetlen gondolat elég ahhoz, hogy a Holdon virág nőjön, az ember számára megfelelő légkör teremtsődjön, kert kerekedjen, s szerelmeseddel e kertben testben megjelenjél. De még mielőtt ez megtörténne, a gondolatnak az egész Földet virágzó Édenkertté kell változtatnia. S létrehozni ezt kollektív gondolattal kell.

A kollektív gondolat erős, az egész Világegyetemben nincs olyan energia, amely a cselekedeteiben ellenszegülni képes lenne. A mai nap matériája, technikája a kollektív gondolat visszatükröződése. Az összes jelenkori mechanizmust és fegyvert ez találta fel.

De emlékezz csak vissza, mondtam, hogy mérhetetlenül hatalmasabb erővel és energiával rendelkezett a gondolata minden akkoriban, a védikus időkben élő embernek. Tárgyakat, több tonna súlyú köveket mozgatni elég volt kilenc ember, ha összejött. Hogy könnyebben lehessen a kollektív gondolatot

használni, s közben haszna legyen belőle a többségnek – de ne kelljen sok embert hozzá egy helyen összpontosítani –, az emberek különböző istenségek képeit kezdték kialakítani. S velük, segítségükkel kezdték a természetet irányítani.

Megszületett a Nap istene saját képében, de a Tűzé, az Esőé, a Szereteté és a Termékenységé is. Mindent, amire az élethez szükségük volt, az emberek képek által teremtettek meg, amelyekben koncentrált emberi gondolat volt. Hasznos dolgot, megannyit hozott létre. Eső, ha kellett az öntözéshez, például, akkor azonnal az Esőisten képére irányította gondolatát bárki. Ha általánosan elkerülhetetlen volt az eső, akkor sok-sok ember fókuszálta energiáját az eső képére. Amikor elég energia gyűlt a képben össze, máris gyülekezni kezdtek a felhők, megeredt az eső, s öntözte az elvetetteket.

Határtalan lehetőség adatott az emberiségnek az isteni természet által. Ha ellent tudna az emberiség a mérhetetlen birtoklás kísértésének állni, ha az összes világegyetemi energiát egyensúlyban magában őrizni tudná, akkor jöhetnének létre más csillagrendszerekben is kertek, az emberi gondolat termékei. Az ember világokat, másokat is, saját maga által boldoggá tenni tudna. Az időszak, melynek neve képalkotás, virágzásnak indult. Benne az ember alkotott, benne magát istennek érezte. S Isten fia vajon ki más lehetne még?

Abban az időszakban, melynek neve képalkotás, Istenhez hasonlatos az ember, képeket kezd teremteni. Ez az időszak kilencezer évig tart. Nem avatkozik Isten az ember cselekedeteibe. Különböző kozmikus energiák – kísértve az embert – lendülnek mozgásba.

Minden energia részecskéje jelen van a világegyetemből az emberben. Rengeteg van belőlük, egymásnak ellentmondanak. De a kozmikus energiák részeinek, mindnek, az emberben egyensúlyban kell lenniük, egyetlen és harmonikus egységben.

Ha megtörténik, hogy akár csak egyetlen egy is túlsúlyba kerül, a többiek azonnal csökkennek, megbomlik a harmónia, s akkor... Akkor megváltozik, diszharmonikussá válik a Föld.

A kép a szép felé vezetheti az embereket, de elviheti a megsemmisítés felé is, amikor az egység belül bomlik meg.

De mi is voltaképpen a kép?

A kép az emberi gondolat által kigondolt energetikai lény. Létre tudja hozni egy vagy több ember is.

A kép kollektív létrehozásának egy világos példája a színész játéka. Az egyik ember papírra a képet leírja, a másik a színpadon a leírt képet megjeleníti.

Mi történik a színésszel, aki megjeleníti a kitalált képet? A színész egy bizonyos időre felcseréli saját érzéseit, törekvéseit, vágyait azokra, amelyek a kitalált kép sajátja. Közben a színész megváltoztathatja saját jellegzetes járását, arca kifejezését, általában viselt öltözékét. Így a kigondolt kép egy bizonyos időre testet ölt.

A képesség, hogy képeket alkosson, csak az embernek adott meg.

Az ember által létrehozott kép a térben csak addig tud élni, ameddig az ember azt saját gondolatával elképzei. Egyetlen vagy egyszerre több ember.

Minél több ember táplál egy képet érzéseivel, az annál erősebbé válik.

A kollektív gondolat által létrehozott kép kolosszális mennyiségű romboló vagy építő energiával tud rendelkezni. Visszafelé ható kapcsolata van az emberekkel és képes alakítani a jellemeket, a kisebb és nagyobb csoportok viselkedésének a módját.

Azzal, hogy felfedezték és felhasználták hatalmas benső lehetőségeiket, nagy lelkesedéssel alakították-teremtették az emberek a bolygó életét.

De megtörtént már az ember élete képalkotó korszakának a kezdetén, hogy hat, mindössze hat ember nem volt képes magában, testében, lelkében, szívében, összhangban tartani az összes kozmikus energiát, amelyeket Isten az ember megteremtésekor neki adott. Hatuknak, lehet, meg is kellett jelenniük, hogy az emberiség mindent meg tudjon tapasztalni.

Előbb csak egyetlenben kerekedett a hat közül túlsúlyba az önhittség, önzés roppant energiája, majd a másodikban, harmadikban, végül a hatodikban.

Eleinte nem találkoztak. Mindegyik élte a saját életét. A hasonló azonban hasonlót vonz. S gondolataikat arra irányították, hogyan válhatnak a Földön az összes ember uralkodójává. Hatan voltak s magukat az emberek előtt papoknak nevezték.

Reinkarnálódva korszakról korszakra a papok mind a mai napig élnek.

Manapság a népeket az egész Földön immár csupán hat ember uralja – e papok. Dinasztiájuk tízezer éves. Nemzedékről nemzedékre adják át utódaiknak az okkult tudományokat, a képalkotás tudományát, amelyet részben ők is ismernek. A többi ember elől a védikus tudást körültekintően titkolják. A hatok között van egy, akit főpapnak neveznek – ma ő vallja magát az emberi társadalom fő irányítójának.

A főpap csupán néhány mondat után – amelyet elmondtam és te a könyvekben megjelentettél – majd az erre sok ember által kinyilvánított reakcióból gyanítani kezdte, hogy voltaképpen ki is vagyok én. Minden eshetőségre számítva, bár jelentéktelen erővel, meg is próbált engem megsemmisíteni. Nem sikerült neki. Ezen elcsodálkozott. Majd egyre több erőt próbált felhasználni, mert még nem hitte el teljes egészében, hogy ki is vagyok.

Most kimondtam a szót „vedrussz”, s ezzel teljes mértékben felfedtem magam. Fél még e szótól is ma a Földön élő főpap. Képzeld csak el, mennyire megrettent most, amikor megtudta, hogy mi áll mögötte. Most majd minden katonáját, minden biorobotját és minden sötét okkult tudomány erejét megsemmisítésemre irányítja. S maga pedig minden percben egyre a megsemmisítés tervén fog dolgozni. De dolgozzon csak, legalább addig sem jut ideje mással foglalkozni.

Te, a mai sajtó haragkeltéséről beszéltél, Vlagyimir. Most majd meglátod, mennyire felerősödnek. S még egyre erőteljesebb lesz az élcelődés is. Látsz majd provokációkat és rágalmozásokat.

Látni fogod a technikák teljes skáláját, amelyeket a Sötétség erői az évezredek alatt használtak népünk kultúrájának a megsemmisítésére. De az, amit a kezdetben látni fogsz – csak a jéghegy csúcsa. Nem minden ember képes látni az okkult támadásokat. De te megérted őket, érezni, látni fogod. Ne félj tőlük, kérlek! A rettenthetetlen előtt az iszonyú erőtelen. A látottakat felejtse el azonnal! Bármilyen mindenható is a szörny, ha elfelejtjed, megszűnik létezni, teljesen.

Ez egy rendkívüli tény, benned mégis kételyeket látok. Ne siess átengedni magadat a kételyeknek! Nyugodtan magad gondolkozz el rajta!

Hiszen még az emberek legkisebb összeverődött csoportjának is, amikor létre akarnak valamit együtt hozni, mindig megvan a maga vezetője, nevezzük ezt az embert uralkodónak.

Egy kisebb vállalkozásnak is van hivatalos igazgatója. A nagy vállalkozásnak pedig több is egyszerre és ezek fölött egy főigazgató. Különböző területek fölött sok igazgató van. Ezeknek eltérő megnevezésük van: járás, megye, állam, területi egység, köztársaság – lényegtelen. Minden államnak megvan a maga vezetője és ennek rengeteg segédje. Az állam vezetője – ez a csúcs? Igen, a csúcs, gondolják gyakran az emberek. Akkor tehát ez azt jelenti, hogy a Földön élő emberi társadalom egészét senki sem irányítja? És nincs is olyan, aki szeretne fellépni a földi trónra?

De van, vannak és mindig is voltak. A közelmúlt történelméből rengeteg hadvezér nevét ismered, akik erőszakkal próbálták meg megszerezni a világ fölötti hatalmat. Ám azt egyiküknek sem sikerült megkaparintaniuk. Amikor már közel kerültek az abszolút hatalomhoz, valami mindig feltétlenül történt. Ennek eredményeképpen a hadsereg és a világhatalomra törő jelölt is megsemmisült.

Az állam pedig, amely az egész világ fölötti hatalomra próbált szert tenni, s korábban erősnek, virágzóknak mutatkozott, hirtelen középserűvé vált.

Az utolsó tízezer év alatt mindig így történt. De vajon miért? Hát azért, mert a világnak már régen van egy titkos uralkodója. Ő játszik az államokkal, országokkal, ezek vezetőivel, az egyes emberekkel.

Magát az egész Föld főpapjának nevezi és öt segítője magukat papoknak.

Még egy tényre fordítsd figyelmedet, Vlagyimir! Csak gondoldj bele, hogy az évezredek folyamán a Föld minden pontján az emberek között sosem szűntek meg a háborúk. Minden országban a rablások, betegségek, mindenféle kataklizmák egyre szaporodnak, nap, mint nap, de egy kérdés megvitatása a legszigorúbban meg van tiltva: *tényleg a fejlődés útján halad az emberi civilizáció, vagy egyre jobban, nap mint nap, tovább züllik az emberi társadalom?*

A válasz e kérdésre egyszerű lesz. Előbb azonban nézd meg, hogyan jutottak hatalomra a papok, és hogyan tudják hatalmukat mind a mai napig megtartani!

Az első sikerük, amely titkos céljukhoz vezetett, az egyiptomi állam létrehozása volt. A mai történelem legismertebb állama Egyiptom. De a történelmi tényeket figyelembe véve – leszámítva a kommentárokat és misztikát – sok titok nyitjához el tudsz jutni.

Az első tény: a történelemben a fő uralkodót fáraónak nevezik. A fáraók temérdek katonai győzelme és veresége le van írva. A hatalmas méretű temetkezési helyeik mind a mai napig elképesztik és lenyűgözik a tudósokat, és arra ösztökélik őket, hogy megfejtsék titkukat. Közben azonban a piramisok méretei és látványossága a fő titoktól mégis eltéríti őket.

A fáraó nem csupán az összes ember fölötti uralkodónak, hanem Istennek számított. S a nép kéréseivel éppen hozzá fordult, tőle kérte a termésben gazdag évet, hogy legyen eső, és ne fújjanak rossz szelek. A történelem a fáraó számtalan tényleges tettéről ugyan beszámolhat, de miután megismered a fáraókról a számtalan történelmiényt, saját magadat kérdezd meg, hogy vajon lehetett-e valaki a fáraók közül ténylegesen is

egy nagy állam vezetője, ugyanakkor Isten is az emberek fölött? Ha majd a tényeket összehasonlítod, meglátod, hogy a fáraó csupán biorobot volt a papok kezében.

S ilyen tények bizony ismeretesek a történelemből is.

A fáraók idejében léteztek a pompás templomokban papok, és volt közöttük egy főpap is. Az ő felügyeletük alatt mindig néhány fáraójelölt tanult. A papok mindent rákényszerítettek a fiatal tanoncokra, amit akartak. Többek között elfogadtatták velük azt is, hogy a fáraót Isten választja. Eközben arról is beszéltek, hogy a főpap maga hallotta Isten szavát a titkos szentélyben. Ezután a papok eldöntötték, ki lesz a fáraó a jelöltek közül.

Felvirradt a nagy nap. A pompás trónra szimbólumokat tartva a kezében és jellegzetes öltözékbe öltözve az új fáraó ült föl. Az emberek előtt – teljhatalmú uralkodó, Isten! Csak a papok tudták – a trónon az ő biorobotjuk ül. S pontosan tudták is – gyermekkora óta tanulmányozták jellemét –, miként fog uralkodni, milyen adományokat kínál majd föl a papságnak.

Olykor megtörtént, hogy a fáraók megpróbálták kijutni a főpap hatalma alól. De soha, egyetlen fáraónak sem sikerült szabad emberré válnia. Hiszen a pap hatalma annyira láthatatlan volt, amennyire mindenki számára látható volt a fáraó uralkodói ruházata. Hiszen a pap hatalmának nincs szüksége szóbeli utasításra vagy megnyilvánuló kommunikációra. Hiszen a pap hatalma minden egyes uralkodó fölött egyetlen pillanatra sem gyengül. Az alattvalók zömében viszont hazug szuggesztíóként csapódik le a világ rendjéről. Ha a fáraó tudna maga nyugodtan gondolkodni, megtisztulni a reá kényszerített képektől, akkor lehet, hogy válhatna belőle ember. De már a kezdettől fogva úgy volt minden kigondolva, hogy a fáraó ne tudjon megszabadulni a mindennapok rabláncától – hajszájától.

Hajsza! Az információk folyamait a tágas birodalom minden szegletéből hírnökök, írnokok, helytartók hozzák neki. Gyors döntéseket kell hoznia. Ráadásul itt a háború is! Lefoglalja minden gondolatát. Így hát száguld, rohan szekerén a fáraó,

s jutalmazza, vagy elmarasztalja alattvalóit, de közben gyakran alig pihen, alig alszik. Csakhogy a pap ezalatt nyugodtan gondolkodik, s bizony ebben az ő roppant előnye.

Terveket sző arról, hogyan tud egyeduralkodóvá válni az egész világ fölött. Sőt, ezen túl arról agyal, hogyan tudja megalkotni saját világát, eltérőt attól, mit Isten hozott létre.

Ugyan mit számít neki a buta, gyermeké fáraó, az ő alattvalóinak seregei? Ők mind a pap számára játékszerek csupán!

A képalkotás tudományát a papok titokban tanulmányozták. A természet törvényét az emberi tömegek egyre jobban felelték.

A papok voltak azok, Vlagyimir, akik az emberek és Isten élő teremtménye, a természet közötti együttműködés energiáját az általuk kitalált szentélyekbe vezették el, s belőle – az emberek energiájából – táplálkoztak, de vissza azt nem adták.

Ami a védikus kultúrában mindenki számára nyilvánvaló volt, az egyszerre titkossá lett. A nép, mintha hipnózisban volna, kezdett álomba merülni, s mint félálomban, gondolkodás nélkül teljesítette a kiadott parancsokat. S rombolta az Isteni Természet világát. Egy mesterségeset épített – a papok kedvére valót. A papok szigorú titokként kezelték tudományukat. Még papírtekercsekre sem volt szabad leírni mindent. Saját nyelvet találtak fel, hogy egymás között tudjanak beszélni, de ezt a tényt te is megtudhatod a történelemből. Egy új nyelvre volt szükségük, hogy a közöttük folytatott beszélgetéseket, ha esetleg más is jelen volna még, véletlenül se értse meg senki. Senki se tudjon titkaikhoz eljutni. Így adják át egymásnak mind a mai napig a papi nemzedékek e nem is annyira bonyolult titkokat.

Hatezer évvel ezelőtt a főpap, a hat pap egyike, úgy döntött, hogy átveszi a hatalmat az egész világ fölött.

Így gondolkodott: „A fáraók hadseregeikkel hadi úton nem biztosítják számomra a hatalmat, még akkor sem, ha hadvezéreiket megtanítanom tökéletesebb fegyvereket használni, mint másoknak van. Mire képes egy nem gondolkodó, ostoba

fafejekből álló hadsereg? Aranyat halmozni? Abból már amúgy is van elégséges! Rabszolgából is van több is, mint kell, de belőlük még rossz energia is árad, rab kezéből nem jó az étel. Nincs íze és káros. Az emberi lelket kell meghódítanom, lángoló szeretete teljes energiáját magamra irányítanom. De ehhez nem hadsereg, hanem a tudós ész szükségeltetik. A képalkotás tudománya - az én láthatatlan hadseregem! Minél jobban megismerem, annál hűségesebb lesz hozzám. Minél kevésbé fogja a tömeg ismerni, mely egyre jobban elmélyül az okkultizmusban, az irrealitásban, annál jobban le tudom igazni.”

A főpap létrehozta tervét. S a terv a hatezer éves történelem eseményeiben egészen napjainkig megtalálja saját tükröződését.

Számodra is, mindenki számára ismereteseek a közelmúlt eseményei. Csak magyarázatukban térnek el egymástól. Ám te magad próbáld meg magyarázatukat megtalálni, s akkor feltárod az igazságot! Nézd!

Nos, a hat pap tanácskozása alatt a tervet felvázolják és a továbbiakban már sokak számára ismert, a Biblia - az Ószövetség - tudósít róla. Mózes a pap, a főpap parancsára kivezeti a zsidó népet Egyiptomból. A népnek Isten gyönyörű életet kínál az Ígéret Földjén, amelyet az Ő kiválasztott zsidó népének készített.

Isten színe előtt a zsidó nép lett kiválasztott népnek kikiáltva. A hízelgő hír felcsigázta az emberek elméjét és a nép egy része követi Mózeset. Mózes pedig negyven éven át helyről helyre a népet a pusztaságban vezeti. A pap segédei a jövendöléseket olvassák állandóan, a kiválasztottságról beszélnek neki, és ráveszik, hogy harcoljon, városokat raboljon, s mindezt az Ő, az Isten nevében.

Amikor valaki felocsúdik a pszichózis alól, visszatérést követel a korábbi élethez, hogy jobb belátásra bírják, bűnösnek kiáltják ki, s hogy megjavuljon, időt adnak neki. Ha nem, megölik. Nem saját nevükben, hanem Isten nevével takaróznak a papok.

Amit most mesélek neked, nem kitaláció, nem álom. Mindenki saját maga meggyőződhet róla, azzal, hogy megkeresi a válaszokat a Bibliában, az Ószövetségben. A történelem Nagy Könyvében. A történelem eseményeit mindenki azok hitelességében maga láthatja, mihelyt az évezredek hipnotikus álmából egy picit is felelmez és elolvassa, hogyan és minek a segítségével lett kódolva a zsidó nép és papi hadsereggé változtatva. Később Jézus próbálta meg népét dekódolni, midőn felbredtek képességei az igazság felismerésére s megpróbálta elhárítani a papok szándékát. A bölcsek között utazott, hogy legalább pici részleteiben megismerje a képalkotás tudományát. Midőn sok mindent megtudott, elhatározta, hogy megmenti saját zsidó népét. Sikertült neki létrehozni saját vallását, hogy képes legye ellent állni a rettenetnek.

Nem az egész Föld számára szólt Jézus vallása. Csak a zsidóság számára volt létrehozva. Erről Jézus maga is beszélt, nem is egyszer. Szavait tanítványai leírták, s erről te magad is olvashatsz. Így például Máté Evangéliuma, 15. fejezet, a 22-28. sora: És ímé egy kananeus asszony jöven ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! Az én leányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik. Ő pedig egy szót sem felele néki. És az ő tanítványai hozzá menvén, kéri vala őt, mondván: Bocsásd el őt, mert utánunk kiált. Ő pedig felelvén, monda: Nem küldettem, CSAK az Izráel házának elveszett juhaihoz.”

Mit jelentenek a szavak: „Nem küldettem, CSAK az Izráel házának elveszett juhaihoz?” Vajon miért van Jézus tanítása csak a zsidók számára? Miért tartja ő a zsidó népet elveszett népnek?

Biztosíthatlak, Vlagyimir, Jézus megértette, hogy a negyven év kódolása alatt a Sínai-félszigeten a zsidó nép nagyobb hányada hipnotikus álomba merült. Ezek az emberek és maga Mózes fegyverré váltak a főpap kezében. Ők mind az ő katonái, akiket arra kötelezett, hogy - saját hiúságát kielégítendő - megszerezzék számára az uralmat az egész Föld fölött.

S a zsidók az évezredek folyamán harcoltak is a Föld különböző pontjain. Fegyvereik nem a primitív kard vagy golyó lett, hanem a furfang és egy olyan életmód létrehozása, amelyben minden nép az okkultizmus, tehát a papi hiúság jármába hajtja fejét.

Harcolni fognak nem kímélve saját magukat.

„De minden harc már önmagában is feltételezi, hogy egymással szemben álló felek vannak – gondolhatnád. Ha így van, akkor viszont hol vannak az áldozatok? Az összetűzésekben mindkét oldalon áldozatoknak kell lenniük.”

A bizonyítékokat te magad is megtalálhatnád az események adatai szerint, a történelem különböző forrásaiban, melyek említést tesznek róluk.

E szörnyűséges adatok felkutatásának megkönnyítésére most csak néhányat említek közülük. Ha viszont kíváncsi vagy, te magad is kereshetsz történelmi bizonyítékokat.

Manapság mindenki számára tudvalévő, számodra is, Vlagyimir, hogy Izraelben a terror áldozataként gyermekek, vének hálnak meg. Nem is olyan régen, te is hallottál róla, háború dúlt, amelyet Nagy Honvédő Háborúnak neveztek el. Még dokumentumok is fennmaradtak arról, hogy a háborúsévekben, célirányosan, zsidókat – öregeket és gyermekeket, anyákat és fiatal nőket, akik méhükben magzatot hordoztak, de ifjúkat is, akik a szerelmet még meg sem ízlelték – kemencékben égették el, gázzal mérgezték meg, és élve tömegsírokba dobálták.

Nem egy, nem száz, nem ezer ember halt meg. Rövid idő alatt milliókat mészároltak le, mint az állatokat. A történészek úgy vélik, ezért Hitler a bűnös. De egy másik esetben vajon ki volt a bűnös: 1113-ban, a Kijevi Oroszországban? Néplázadás tört ki hirtelen a zsidók ellen. Zsidó házakat raboltak ki, fosztogattak és égették fel Kijevben, de Oroszország-szerte más városokban is zsidókat mészároltak le, nem kímélve még a gyermekeket sem. Oroszország népe iszonyú, állati gyűlölettel hajtva, készen állt arra, hogy megdöntse az uralkodó fejedelmeket is. S az összegyűlt fejedelmek tanácsa törvényt hozott: „A zsidókat

egész Oroszország földjéről ki kell űzni, újakat beengedni tilos! Kik titokban hatolnak az ország területére, kirabolni, meggyilkolni!

1290-ben váratlanul fizikailag kezdik megsemmisíteni a zsidókat Angliában. Az uralkodók arra kényszerülnek, hogy kiűzzék országukból a zsidó népet.

1492-ben zsidó pogromok kezdődnek Spanyolországban. Minden Spanyolországban élő zsidó fölött a fizikai megsemmisítés veszélye lebegett és rákényszerítették őket, hogy hagyják az országot el.

Azóta, hogy a zsidók elhagyták a Sínai Sivatagot, különböző népek kezdték őket gyűlölni. Fokozódott a gyűlölet a népek sokaságában s ez hol itt, hol ott könyörtelen pogromokban és gyilkolásban öltött testet.

Én csak azokat a brutális eseményeknek az évszámait idézem fel, amelyeket az emberek által leírt történelemből te magad is megtudhatsz. Ezeken túl még rengeteg más konfliktusa is akadt a zsidó népnek. Mindegyikük külön-külön természetesen kevésbé jelentős, mint a mindenki által ismertek. De ha a kisebb konfliktusok tömegét összevonnánk, akkor – méreteit tekintve – ez volna az emberi történelem iszonyatos konfliktusai között a legszonyosabb.

Mivel ez már nem egyetlen évezrede zajlik, levonhatnánk azt a következtetést is, hogy bűnös az emberek szemében a zsidóság. De miben bűnös? Azt mondják a történészek – a régiek és a mostaniak is –, hogy a zsidóság a hatalom ellen összeesküvést szervez. Mindenkit átverni igyekszik, a kicsitől kezdve egészen a nagyokig. Célja, hogy a szegényt megfossa még attól a kevéstől is, amije van, a gazdagot pedig teljesen koldusbotra juttassa. S ezt alátámasztja az a tény is, hogy a zsidók között sokan annyira gazdagok, hogy még az országok vezetését is képesek befolyásolni.

De van egy kérdés, amit magadnak tégy fel! Mennyire lehet igaz az annak, akit a zsidók csaptak be? Az, ki gazdagságot halmozott fel, vajon tisztességes úton jutott-e vagyonához? És az,

ki hatalomra kárhoztatott, vajon eléggé okos-e, ha könnyűszerrel be lehet csapni?

S ezen túl, az uralkodók zöme függőségben van s ezt éppen a zsidók világosan mutatták meg. E témáról sokat lehetne még vitatkozni, de egyszerű a válasz: az okkult világban mindenki hazugságban él. Hát érdemes ezért csak azt elítélni, aki többet ért el, mint a többi?

Ami viszont a zsidó népet illeti, helyén állhatna bármelyik más nép is a jelenlegiek közül. Bármelyik, ha alá lett volna rendelve a soha korábban nem tapasztalt kódolásnak. Negyven év vándorlása a pusztaságban, amikor csak az okkult dolgokat érzékelté, s nem látott semmit, mit Isten teremtett.

Jézus megpróbálta feloldani ezt a kódolást, megváltani népét. E céllal hozta létre az új vallást. Eltérőt a régítől. Ellensúlyaként például annak, ahol ez állt: „Szemet szemért. Fogat fogért”, azt mondta: „Aki megüti bal orcádat, annak állítsd oda a jobbát is”. Ellensúlyaként annak, ahol ez állt: „Te vagy a kiválasztott nép minden más nép között”, azt mondta: „Isten szolgálja vagy”.

Jézus elmondhatta volna népének az igazságot is. Mesélhetett volna a védikus időkről, arról, milyen boldogan élhetne az ember saját birtokán azáltal, hogy érintheti a Teremtő-Arya teremtményeit. De a zsidó népen már ott volt a kódolás. Csak az okkult történéseknek hitt, egy irreális világ már tudatára nehezedett. S Jézus úgy döntött, hogy okkult módon fog cselekedni. Okkult vallást hozott létre.

A főpap Jézus fő szándékát meg tudta fejteni. Nem egy évig töprengett, míg rátalált a megoldásra, s zseniálisnak hitte, amire rájött: „Harcolni Jézus tanítása ellen értelmetlen. A zsidó katonák eszével be kell azt ékelni a népek mindegyikébe az egész Földön, de közben Izraelnek régi vallását meg kell hagyni!” S úgy is történt, ahogy azt a főpap eldöntötte.

S egy és ugyanazon időben létezni kezdett – alapjait tekintve – két különböző filozófiai elv.

Az egyik azt hirdeti, hogy a zsidó nép a kiválasztott nép, ahogy azt Mózes tanította, és mindenkinek alá kell magát neki

rendelnie. A másik Jézus szavaival hirdeti: Isten előtt mindenki egyforma és senkinek sem szabad magát mások fölé emelnie. És felebarátját – még, ha gyilkos is – szeretnie kell.

A pap megértette, hogy ha a keresztény vallást, amely mindenkit a szeretetre, az alázatra szólít fel, az egész világon sikerül elterjesztenie, de mellette sikerül megtartani a judaizmust, amely az egyik népet a másik fölé emeli, a világ le lesz igazva. A zsidók előtt a világ fejet hajt, de a zsidók katonák csupán. A világ a pap előtt hajt fejet.

S a pap igehirdetői elindultak a világba, s vitték az új tant. Őszintén igyekeztek azt átadni.

Jézusét? Nem teljesen. Ekkor már nem kevés volt benne abból, amit a pap vitt bele. Ami tovább történt, te is tudod. Róma elesett. A nagy birodalmat nem a külső ellenség igazta le. Róma belülről bomlott szét, amikor elfogadta a kereszténységet. Pedig a császárok azt gondolták, hogy a kereszténység megszilárdítja hatalmukat. Hiúságuknak túlon túl megfelelt az alaptételek egyike: minden hatalom Istentől van, az uralkodó – a császár Isten kegyelméből van az uralkodásra felkenve.

A IV. században a kereszténység hivatalosan és ténylegesen is győzelmet aratott Rómában. A főpap örvendezve, hangtalan, kontaktus nélküli parancsot adott a bizánci császárnak. És a keresztény Róma porig égette az Alexandriai könyvtárat.*

Összesen hétszázharminhárom kötet égett el a lángokban. Sok más városban is égtek könyvekből és tekercsekből rakott máglyák. A pogány idők könyveit égették, de volt közöttük egypár olyan is, amelyekben az emberek védikus tudásáról volt szó. Ezeket nem égették el, hanem elkobozták, elrejtették

*Az Alexandriai könyvtár – a legkiválóbb antik könyvtár volt, ahol meg lehetett találni minden művet, amely akkoriban létezett. Cézár idejében ez 700 ezer kötetet jelentett. A keresztények és pogányok közötti kegyetlen összetűzésekben 391-ben lerombolták Szarapisz szentélyét, ahol a könyvtár állt... (Antik Szótár, PROGRESS kiadó, 1989)

és szűk körben, beavatottaknak tanították, csak majd ezután semmisítették meg.

A főpapak úgy tűnt, hogy most, amikor az emberek az eredeti források tudásától egyre jobban eltávolodtak, útjában akadály több nem lesz már. Ezen felbuzdulva még egy titkos parancsot kiadott, és ennek eredményeképpen a II. Konstantinápolyi Zsinaton átokkal lett sújtva a tanítás, melynek reinkarnáció a neve. Miért, kérdezheted? Nos, azért, hogy az emberek ne gondolkodjanak a földi élet lényegéről.

Hogy arra gondoljanak, hogy boldog élet csak a Földön kívül van. S így kezdet el gondolkodni sok-sok nép a Földön.

A pap ujjongott örömeiben. Tudta, mi következik majd ezután. Így fontolgatta: A Földön kívüli életet ember nem látta. Hogyan lehet eljutni a Paradicsomba, ahol jó és hogyan kivédeni a rémisztő Poklot, senki sem tudja. Sűgok én neki valami okkultat, mi tervemnek kedvez majd.

Máig sugdosnak a világnak saját érdekükben a papok. De azért azonnal nem sikerült teljes hatalmat nyerniük a világ fölött, még akkor sem, amikor – ahogy az nekik tűnt – meg lett semmisítve a pogány kultúra legnagyobb bástyája – Róma. Ennek ellenére még mindig maradt egy kicsi sziget a Földön, az egyetlen, mely a közönséges varázslatoknak nem hódolt be. Még Róma elesése előtt és Jézus tanításának a megjelenéséig a főpap megpróbálta megsemmisíteni az utolsó védikus kultúra országát – Oroszországot.

TITKOS HÁBORÚ A VÉDIKUS OROSZORSZÁGGAL

A védikus Oroszországgal folytatott háború még jóval azelőtt zajlott, hogy Jézus felbukkant a Földön, még Róma bukása előtt. Az ezeréves háborút nem vaskardokkal vívták. Támadásait az okkultizmus nem anyagi szinten intézte.

Oroszországba indultak az okkult vallás igehirdetői, akik közül számtalannak megtudhatod a nevét az egyházi könyvekből. Bizony több tízezren voltak. Még megtévelyedésükben is ártatlanok voltak. Fanatikusok, ami azt jelenti, hogy gondolkodásukkal a Világegyetem felépítésének még egy milliomodnyi részét sem tudták átfogni. Ők – a pap szolgálatában katonák – a pap parancsát maradéktalanul, s áhítattal teljesítve nagy buzgalommal próbálták az embereknek elmagyarázni, hogyan kell élniük. Egyre ugyanazt igyekeztek mondani, amit az egykor fenséges Római Birodalomban.

Rítust próbáltak meghonosítani. Azt is javasolták az embereknek, hogy templomokat, szentélyeket emeljenek. Hogy figyelmüket ne fordítsák a földi létezésre, a természetre. Ha így tesznek, a mennyei királyság lesz mindenki jutalma. Nem foglak terhelni prédikációikkal. Ha kedved van rá, manapság bármikor olvashatsz arról, amit hirdettek. Én az okokról fogok neked mesélni. Arról, hogy miért ne jutottak semmire ezer évig sem a védikus Oroszországgal.

Minden második ember, aki az akkori Oroszországban élt, egyben költő és szónok is volt. Bárdok is éltek az akkori Oroszországban. Akkor bajanoknak nevezték őket. Az akkori

időkben ez így történhetett: a pap katonái Oroszországban évtizedekig hirdetik, hogyan kell Istent imádni. S imitt-amott akadnak emberek, akik meghallgatják őket, s gondolkodni kezdenek a hallottakról. A bajan, ahogy ezt látja, nevet egy jót, példabeszédet szerkeszt róla s elénekli. A példabeszéd gyorsan elterjed Oroszország-szerte. A rákövetkező tíz évben Oroszország a pap prédikációin jóízűen kacag. Dühében a pap újabb támadásokat intéz, de Oroszországban ismét példabeszéd születik és az ország újfent kacag. Az innen származó sok ilyen példabeszéd közül hármát mondok el neked.

Milyen templomban kell Istennek lakoznia (Anasztázia első példabeszéde)

A Földön létező számtalan emberi települések egyikén boldogan éltek az emberek. Családokból e településen kilencvenkilenc volt. Mindegyik családnak gyönyörű, csodálatos fafaragásokkal díszített háza volt. A ház körüli kert minden évben meghozta a maga termését. Magától ontotta a gyümölcsöt, zöltséget. Az emberek örömmel üdvözölték a tavaszt és élvezték a nyarat. A temérdek vidám, baráti ünnep alkalmával dalok, körtáncok születtek. Télen a mindennapi örömujjongásokat pihenték ki az emberek. A mennyboltot kémelve azt próbálták meg eldönteni, hogy meg lehetne-e szöni a csillagok és a Hold elhelyezésének mintáját jobban, mint ahogy az égen van.

Három évenként egyszer, július havában, összegyűltek az emberek a településük szélén található tisztáson. Három évenként egyszer kérdéseikre egyszerű hangon Isten válaszolt. Mivel a közönséges szem számára láthatatlan volt, Isten mindenki érzéseiben nyilvánult meg. S együtt a település minden lakójával arról döntött, miként, hogyan legyenek

az élet jövő napjai még jobbak. Az emberek és Isten társalgása olykor filozófikus volt, máskor egészen egyszerű, tréfálgató.

Felállt például egy középkorú férfi és így szólt Istenhez:

- Hát, hogy van ez, Istenünk? Miért kezdtél minket, mindnyájunkat e nyáron az ünnepen, amikor hajnalkor gyülekeztünk, esővel áztatni? Egész délelőtt szakadt az eső, olyan volt, mint valami égi vízesés, és csak ebédkor sütött ki a nap. Ugyan mit csináltál délelőtt, aludtál tán?

- Nem aludtam - válaszolta Isten. - Már hajnaltól azon gondolkodtam, mit is tegyek, hogy az ünnep méltóságteljes és dicsőséges legyen. De ím, látoim ám, hogy valaki közületek, bár ünnepre indult, tiszta vízzel megmosakodni mégis rest volt. Ejnye-ejnye! Mit tehettem hát? Az ilyen mihaszna tönkre tenné az ünnepet. Ezért úgy döntöttem, hogy előbb mindenkit megfürdetek, majd elterelem a felhőket, hogy a Napnak sugarai cirógatva szárítsák meg a víz megtisztította emberi testeket.

- Hát, ha így van, akkor, rendben van... - hagyta jóvá a férfi, s titokban letörölgette az ételmaradékokat a bajszáráról, majd tisztogatni kezdte fia szája körül a borókabogyó után maradt kék színű foltot.

- Mondd meg nekem, Istenem - kérdezte Istentől egy férfi, éltebb, elmélkedő filozófus - fölöttünk annyi a csillag, mit jelent a különös kép, amit kirajzolnak? Ha megunom a földi életet, kiválasztok egy lelkenek tetsző csillagot, vajon családommal elköltözhetnék e csillagra?

- A sötétben ragyogó égitestek képe az egész Világegyetem életéről ad híreket. Ha a lélek ellazul és összpontosul, feltárja s olvassa az Ég Könyvét. De az Ég Könyve a kíváncsiság vagy mihasznaság előtt meg nem nyílik, a tiszta és komoly szándék előtt csak. Letelepedsz egy csillagon. Bárki választhat magának az égen egy bolygót. Feltételt kell azonban közben teljesíteni, egyetlen csupán. Arra kell képesnek válnod, hogy teremtményeket, jobbakat, mint a Földön, az általad kiválasztott csillagon te hozol létre magad.

- A füről egy leányka pattant fel, fiatalka, oly zsenge még, hátravetette aranyló copfját, pisze orrú arcát föl az égre emelte, szemtelenül csípőre rakta kezét, majd bejelentette Istennek:

- Kérésem van hozzád, Isten! Két éve várok már türelmetlenül, hogy elmondjam. Most viszont elmondom. El én! Valamiféle rendetlenség, nem normális dolog történik a Földön. Az emberek élnek mind úgy, mint emberek, szerelmesek lesznek, megházasodnak, örvendeznek. De én? Mi rosszat tettem én? Mihelyt itt a tavasz, arcomra szeplők ülnek. Sem lemosni, sem befesteni nem lehet semmivel. Ugyan mire, tán szórakozásodra találtad őket ki, Isten? Követelem, hogy orcámon a következő tavasszal már szeplő ne tűnjön föl egyetlen sem!

- Ó, drága leányom! Nem szeplő az, mi kívül a te gyönyörű orcádra, hanem a tavasz pöttöm pöttyei. De majd úgy nevezem őket, ahogy te óhajtod. Haa szeplőidet rossznak véled, a következő tavaszra eltüntettem őket - válaszolta Isten a leánynak.

De ekkor szólásra emelkedett a tisztás túlsó végén egy deli legény, s csendesen, fejét leszegve mondta, Istenhez fordulva:

- Nem kevés dolgot kell tavaszkor elvégeznünk. Te, Isten, minden egyes művünkben részt vállalni igyekszel. Ugyan minek vesztegetnéd idődet akármilyen szeplőkre. Különb is, olyan szépek, hogy szebbet, mint szeplőkkel telehintett orcájú fiatal szüzet én képzelni el sem tudok.

- Akkor hát mit tegyek? - kérdezte Isten elgondolkodva.
- E szűzleány kért rá, s én pedig neki ígéretet adtam...

- Ejnye, mit jelent az, hogy „akkor hát mit tegyek?” - szakította félbe a beszélgetést a leány, hiszen a nép azt mondja: „Nem a szeplőkkel, hanem egyéb fontosabb dolgokkal kell foglalkozni”... De ha már a tavasz pöttyeinél tartunk, akkor még annyit szeretnék hozzátenni, hogy azért adhatsz még két pöttyöt ide, e, a jobb orcámra, már azért is, hogy tükrös legyen.

Isten elmosolyodott, amit abból lehetett látni, hogy az emberek is mosolyogtak. Tudta már itt mindenki, hogy Szeretemben máris születendőben egy szép új család településükön.

Így éltek hát az emberek Istennel ezen a csodálatraméltó településen. Mígnem egyszer száz bölcs érkezett hozzájuk. A vendégszerető lakók a vendégeket mindig mindenféle jóval fogadták. Ízlelgették a kerteknek remek termékeit a bölcsek és a rendkívüli ízek teljesen elkápráztatták őket. Majd az egyikük így szólt:

- Ó, emberek, milyen gyönyörűen, boldogan is éltek! Minden házban bőség és kellem. De kultúrája Istennel való kapcsolatotoknak bezzeg nincs. Istent nem dicsőítitek, nem imádjátok.

- De hát miért kellene? - vetettek ellent aggodalmaskodva a lakók. - Mi úgy beszélünk Istennel, mit társunkkal, barátunkkal. Háromévente egyszer. De Ő minden nap együtt kél a Nappal. Tavasztól, mint méhecske dolgozik mindenki háza körül. Télen a földet borítja be hóval. Számunkra minden tette világos, és mi minden évszaknak örülünk.

- Nincs ez jól nálatok elrendezve - mondták a bölcsek. - Mi azért jöttünk, hogy társalogni megtanítsunk benneteket Istennel. A Földön mindenhol az Ő dicsőségére templomok, szentélyek állnak. Bennük az emberek vele minden nap kapcsolatba léphetnek. Erre benneteket majd megtanítsunk mi.

Az emberek három évig hallgatták a bölcseket. A száz bölcs mindegyike saját elméletét tanította: hogyan kell Istennek a legjobb templomot építeni, hogyan kell Istennel minden nap kapcsolatot tartani. Minden egyes bölcsnek megvolt a saját elmélete, s így bizony a település lakói nem tudták, a száz közül kit is válasszanak. Ráadásul mit is tegyenek, nehogy a száz bölcs valamelyikét megsértsék. Végül úgy döntöttek - mindegyiket meghallgatva -, hogy mindenki templomot épít. Egyet családonként. De a településen bizony csak kilencvenkilenc család volt, holott a bölcsek együtt százan. Midőn meghallgatták az egész település döntését, nemtetszésüknek adtak hangot a bölcsek. Lesz, kinek nem jut szentély, vagyis elegendő megélhetőség és adományok híján marad. Ezért hát a bölcsek egymás között kezdtek perelni arról, hogy Isten

imádásának elméletei közül melyik a hatékonyabb. A település lakóit is kezdték a civakodásba belevonni. A perpatvar egyre bonyolultabbá vált, és a hosszú évek során először történt meg, hogy megfélemlítettek a falu lakói az Istennel való kapcsolatuk idejéről. Nem kerekedtek fel, mint korábban, nem indultak el a tisztásra a meghatározott napon.

Újabb három év múltott így el. A település körül kilencvenkilenc csodálatos, pompázatos templom állt, csak a házak nem ragyogtak már a tisztaságtól, a szépségtől úgy, mint korábban. A termés egy részét be sem takarították. Sőt, a kertek termését férgek kezdték enni.

- Mindez azért történhetett meg -, mondták a különböző templomokban a bölcsek -, mert hitetek nem teljes. Több adományt hoztatok a templomba, szorgalmasabban, gyakrabban hódoljatok Isten előtt.

Csak az egyik bölc, az, mely templom nélkül maradt, titokban mondogatta hol ennek, hol annak:

- Semmit sem csináltok jól, emberek! Nem jó a templomok szerkezete. De Istent a templomokban is helytelenül imádjátok, sem az imákban nem használjátok a megfelelő szavakat. Csak én egyedül tudlak benneteket megtanítani, hogyan kell Istennel kapcsolatban lennetek nap, mint nap.

Mihelyt sikerült valakit meggyőznie, új templom épült, miközben a már meglévő templomok egyike azonnal pusztulásnak indult. Majd újfent a bölcsek valamelyike, amelyiknek nem jutott elég adomány, titokban ismét mások előtt a többi bölcset gyaláznia igyekezett. Nem kevés év telt így el. Egyszer az emberek emlékezetében felderengett a tisztáson tartott réges-régi összejövetelek emléke, ahol Isten hangját hallották. Ismét a tisztásra gyűltek össze, és kérdéseket kezdtek feltenni Istennek abban reménykedve, hogy Isten úgy, mint korábban, válaszolni fog rájuk:

- Válaszolj nekünk, miért történt, hogy kertjeink férges termést adnak? És miért nem minden éven terem veteményesünk? Miért veszekednek, harcolnak, perlekednek egy-

más között az emberek, de kiválasztani a legjobb hitet mindenki számára mégsem tudják? Mondd meg nekünk, a sok dicsőségedre felépített templom közül melyikben lakozol te?

Isten sokáig nem válaszolt kérdéseikre. Amikor azonban a térben felhangzott hangja, nem vidám volt, hanem fáradt. Isten így válaszolt az összeseregletteknek:

- Fiaim és leányaim, házaitek s körülöttük a kertek ma azért elhagyatottak, mert bennük a munkát én egyedül nem győzöm. A Vágy mindent úgy alakított még a kezdet kezdetén, hogy teremteni szépet, jót én csak veletek együtt tudok. De hát ti részben elfordultatok saját kertetekről, házatoktól. Egyedül bizony nem győzők teremteni, s a teremtésnek együttesnek kell lennie. Még azt is el akarom nektek, mindnyájatoknak mondani, hogy a szeretet s a választás szabadsága bennetek él, de igyekezetetekben vágyammal benneteket követni készen állok. Ti azonban, kedves fiaim és leányaim, arra válaszoljatok nekem, hogy a templomok melyikébe kellene költöznöm? Elöttem ti mind egyformák vagytok, hol kellene nekem tartózkodnom, hogy közületek senkit meg ne sértsek? Ha majd megtaláljátok a választ a kérdésre, hogy melyik templomba költözzek, akkor majd a ti együttes óhajotokat követve, én oda beköltözöm.

Ekképpen válaszolt Isten mindnyájuknak, majd elhallgatott. De az emberek a településen, amely egykor oly gyönyörű volt, tovább, egyre tovább perlekedtek, s pörölnek mind a mai napig. Házaik máladoznak, pusztulásnak indultak. Körben egyre magasabbak a templomok - a civakodás egyre erősebb.

- De hát, te, Anasztázia, valamiféle irreális, mesészerű példabeszédet mondtál. Ebben a faluban valahogy nagyon buták voltak az emberek. Hát tényleg nem értették meg, hogy mindenkivel együtt akar Isten a kerttel törődni? Ezen kívül, te még azt is mondtad, hogy ezek a buta emberek abban a faluban máig veszekednek. Hol van ez a falu, melyik országban? Meg tudnád nekem mondani?

- Meg.

- Akkor mondd meg!

- Vlagyimir, te és a különböző országokban élő emberek ma éppen ebben a faluban éltek.

- Tényleg?... De hát persze, éppen mi! Természetesen, mi! Egyre csak veszekszünk úgy, mint korábban, ki hitevallása a jobb. S a kertekben - férges a termés!

A legjobb hely a Paradicsomban (Anasztázia második példabeszéde)

Négy fivér érkezett egy sírhoz, hogy sok évvel ezelőtt elhunyt apjuk emléke előtt tiszteljen. A fivérek szerették volna megtudni, hol lakozik édesapjuk: a Paradicsomban, avagy a Pokolban. Mindanyiukban egyszerre ébredt annak a vágya, hogy édesapjuk lelke megjelenjék előttük s elmondja, hogyan is él a másvilágon. S meg is jelent a fivérek előtt csodálatos ragyogásban apjuk képe. Elcsodálkoztak a fivérek, elképedtek a csodálatos látomáson, majd amikor magukhoz tértek, megkérdezték: „Mondd meg nekünk, édesapánk, a lelked a Paradicsomban lakozik?”

„Igen, fiaim - válaszolta apjuk -, egy csodálatosan szép kertben élvezi az életet az én lelkem.”

„Mondd, édesapánk - kérdezgették tovább apjukat a fivérek, - hová jut majd a lelkünk, miután testünk meghal?”

Apjuk a fivérek mindegyikének e kérdést tette föl: „Mondjátok meg nekem, fiaim, földi tetteiteket ti magatok, hogyan értékelitek?”

A fivérek egymás után válaszoltak apjuknak. A legidősebb fiú így:

„Én nagy hadvezér lettem, édesapám. Szülőföldemet védelmeztem a gyilkosok elől, ezért nem is lépett rá gyilkosnak lába,

a szegényeknek és gyengéknek sosem ártottam, katonáimat oltalmazni igyekeztem, Istent mindig tiszteltem, ezért remélem, hogy a Paradicsomba jutok.”

A második fiú apjának így válaszolt: „Én híres prédikátor lettem. A jóságról prédikáltam az embereknek, tanítottam Istent tisztelni őket. A hozzám hasonlók között szert is tettem magas elismerésre, ezért remélem, hogy a Paradicsomba jutok.”

A harmadik fiú pedig ezt mondta apjának: „Belőlem híres tudós lett. Számptalan berendezést találtam föl, melyek megkönnyítik az ember életét. Sok-sok hasznos épületet építettem az emberek számára. Minden alkalommal, amikor építkezéshez fogok, Istennek hálát adok, az Ő nevét tudom és tiszteltem, ezért remélem, hogy a Paradicsomba jutok”.

A legkisebb fiú apjának ezt válaszolta: „Én, édesapám, a kertet ápolom, a veteményessel törődöm. A gyönyörű kertből fivéreimnek zöldséget, gyümölcsöt küldök. Igyekezem, hogy ne tegyek semmi rosszat, Istennek nem tetszöt, ezért remélem, hogy a Paradicsomba jutok”.

Az apa fiainak imígyen válaszol: „A lelketek, fiaim, a test halála után a Paradicsomban lakozik majd.”

Apjuk képe eltűnt. Téltek, múltak az évek, meghaltak a fivérek és lelkük a Paradicsomkertben találkozott. Közülük csak a legfiatalabbik fiú lelke hiányzott. Ekkor hívni kezdték a fivérek apjukat, s majd amikor az csodálatos fényesség közepette megjelent előttük, megkérdezték tőle: „Mondd, édesapánk, miért nincs a Paradicsomkertben velünk együtt a legkisebb fivérünk lelke? Hiszen földi időszámítás szerint száz év is elszállt már azóta, hogy sírodnál mi beszélünk veled.”

„Ne aggódjatok, fiaim, mert ő is paradicsomi szépségű kertben lakozik, de azért nincs most itt veletek, mert beszélget legifjabb fivéretek Istennel e pillanatban” - válaszolta fiainak édesapjuk.

Újabb száz év szállt tova s ismét találkoztak a fivérek a Paradicsomkertben. De ezúttal sem volt közöttük a legifjabb fivér. A fivérek ekkor ismét édesapjukat hívták segítségül.

Midőn az megjelent, megkérdezték tőle: „Hát ismét eltelt száz év, de legifjabb öcsénk ezúttal sem jött el a találkozóra velünk, senki sem látta őt a Paradicsomkertben. Mondd meg nekünk, édesapánk, hol van a legifjabb fivérünk?”

Az édesapa ekképpen válaszolt három fiának: „Istennel társalog a legifjabb öcsétek, ezért nincs közöttetek”.

Kérlelte a három fivér édesapját, hogy mutassa meg nekik, hol és hogyan társalog legifjabb öccsük Istennel.

„Tessék, nézzétek!” – válaszolta a fivéreknek apjuk. Megpillantották a fivérek a Földet, a Földön egy csudálatosan szép kertet, amelyet öccsük még életében művelt. E csudálatosan szép kertben legifjabb öccsük megfiatalodva, gyermekének magyaráz valamit. Mellette sürgölődik szépséges felesége. Nagyon elcsodálóztak ezen a fivérek, s ezért megkérdezték apjukat: „Öcsénk úgy, mint korábban, továbbra is földi kertjében van és nem a Paradicsomkertben, mint mi, mivel vétett hát Isten ellen? Miért nem hal meg öcsénk teste? Nem egy földi évszázad múlt már tova, ő mégis fiatalnak tűnik! Isten megváltoztatta volna a Világegyetem rendjét?”. Az apa így válaszolt három fiának: „Nem, Isten nem változtatta meg a Világegyetem rendjét, mert már a kezdet kezdetétől fogva minden nagy harmóniában és lelkesült Szeretetben lett megteremtve. Meg is halt bizony öcsétek teste, nem is egyszer már. De a léleknek abban a paradicsomi kertben a legjobb, amelyet saját két kezével és lelkével hozott létre. Éppen úgy, ahogy az édesanya és édesapa számára a legszebb mindig az általuk teremtetett gyermek. Öcsétek lelkének – az Isteni rendnek megfelelően – Paradicsomkertben a helye, de ha ez a kert éppen a Földön van, akkor bizony új testet e földi, lelkének kedves kertben ölt ismét.”

„Mondd meg nekünk, édesapánk – folytatták a fivérek –, te azt mondtad nekünk, hogy legifjabb öcsénk Istennel társalog, de Istent ott, az ő kertjében, sehol sem látjuk.”

Erre apjuk három fiának így válaszolt: „Legfiatalabb öcsétek, fiaim, Isten teremtményeivel törődik – a fákkal, növényekkel – ezek mind a Teremtő anyaggá testesült gondolatai. S mivel

szeretettel és tudatosan érinti őket, legifjabb öcsétek éppen általuk társalog Istennel.”

„Mondd meg nekünk, édesapánk, visszatérünk-e mi valaha a Földre földi testet öltve?” – kérdezték a fiúk apjukat, amire ilyen választ kaptak: „Lelketek, fiaim, most a Paradicsomkertben lakozik, s földi testet csak akkor kaphat majd, amikor valaki a Földön lelketek számára oly kertet hoz létre, mely a Paradicsom kertjéhez hasonlatos.”

Felkiáltottak erre a fivérek: „Idegen léleknek szeretettel kerestetek nem létesítenek. Mi magunk, ha testet öltünk, a Földön Paradicsomba illő kertet hozunk majd létre.”

„Ilyen lehetőséget, fiaim, ti már kaptatok!” – mondta az apa és csenden távozni készült. De a három fiú ismét felkiáltott és kérdezte apját: „Édes, jó szülő apánk, mutasd meg nekünk a Paradicsomkertben azt a helyet, ahol te lakozol, miért hagysz bennünket itt?”

Megállt erre az apa és így szólt fiaihoz:

„Ím, nézzétek, s lássátok! A kertben, öcsétek mellett egy te-rebélyes almafa virágozik. Az almafa alatt egy pici bölcső ring, s benne egy gyönyörű gyermek teste. Éppen megmozdította pici kacsóját, ébredezik a kised s benne, e testben, az én lelkem lakozik. Hiszen egykor ezt a gyönyörű kertet én magam alapítottam...”

A leggazdagabb kérő

(Anasztázia harmadik példabeszéde)

Ezt a példabeszédet egy picit megváltoztatom, hogy jelenkorunkban játszódjék.

Egy faluban két szomszéd élt. Barátkoztak egymással a családok, földjüket örömmel művelték. Tavasszal két birtok

öltözött virágdíszbe, zöldült ki mindkét szomszéd kis erdeje. Mindkét családban fiú született. Amikor mindkét szomszéd-barát fia felcseperedett, megnőtt, mindkét család ünnepi asztal mellett ülve szigorú határozatot hozott: az irányítást mindenben a fiúknak kell átadni.

- Hogy mit és mikor kell ültetni, döntsék most már el fiaink. Én se, te se, barátom, még pillantással, de még célzással sem fogunk fiainknak ellentmondani - mondta az egyikük.

- Egyetérték - válaszolta a másik -, tegyék immár fiaink azt, ami nekik tetszik, építsék át akár az egész házat is. Maguk válasszák meg ruházatukat, maguk döntsenek, milyen állatokat tenyészessenek, növényeket termesszenek.

- Rendben - válaszolta a másik -, legyenek a fiaink önállóak. Maguk válasszanak magukhoz méltó menyasszonyt. Fiainknak, barátom, mi majd együtt megyünk menyasszonykérőbe.

Ilyen szigorú döntést hozott a két szomszéd, barát. Felelőségeik döntésüket mindenben jóváhagyandónak találták, és a családok a már felnőtté vált fiaik irányítása alatt kezdtek élni. De bizony e pillanattól fogva különböző módon kezdett alakulni a családok élete.

Az egyik családban a fiú aktív, tette kész emberré vált, mindenkit tisztelt, a faluban ezért Elsőnek kezdték nevezni. A másik család fia - környezetében mindenkinek így tűnt - elmélázó, lassúbbacska, ezt a fiút ennek okán Másodiknak nevezték. Az Első kivágta az apja ültette kis erdőt, piacra vitte a fát, eladta. Az árán gépkocsit vett, majd mellé még lovat és egy kis traktort is. Az első szomszéd fiát vállalkozó szelleműnek tartották. A vállalkozó úgy találta, hogy a következő éven a fokhagyma ára magasba szökik, s bizony ebben nem is tévedett. A földből ki is szedett mindent, mit beléje elültettek már, s az egész földet fokhagymával ültette tele. Apja és anyja, hiszen szavukat adták, igyekeztek fiuknak mindenben segíteni. El is adta a fokhagymát a család nagy haszonnal. Korszerű anyagok felhasználásával hatalmas házat kezdtek építeni, építészeket fogadtak fel. A vállalkozó fiú nem lustálkodott, meghányta-vetette a lehetőségét, hogy vetésre

tavaszkor mi a legkifizetődőbb. A tél végeztével rá is jött, hogy a legjobb lesz, ha az egész földet hagymával veti be. S a termést ismét haszonnal adta el. Érte szép, előkelőnek számító kocsit vásárolt magának.

Egyszer a mezei úton találkoztak a két szomszéd fiai. Az egyik gépkocsijában ült, míg a másik szekéren, amely elé fűrgelábú lovacska volt befogva. Megállította kocsiját a sikeres vállalkozó. A két szomszéd között e beszélgetés folyt:

- Nézd, szomszéd, luxuskocsiban járok, te pedig, mint régen, a szekér bakján üldögélsz. Nagy házat építetek, de te - a régiben, apaiban laksz még mindig. Apáink, anyáink mindig barátkoztak, én is, mint jó szomszédod, segíteni készen állok neked. Ha akarod, neked én megsúgom, most egész földedet, hogy a legnagyobb hasznot hozza, bevetned mivel kellene.

- Köszönöm, hogy segíteni akarsz - válaszolta a szekér bakjáról a másik szomszéd - de gondolataim szabadságát többre tartom én.

- Hát nem is akarom én a te gondolataid szabadságát elvenni. Neked én őszintén segíteni akarok csak.

- Hálás köszönet az őszinteségedért is, drága szomszéd. A gondolat szabadságát az, mi élettelen, mint például a kocsid is, amelyben éppen ülsz, elveszi.

- Ugyan már, hogy venné el egy gépkocsi? Könnyűszerrel elhagyja a te szekeredet, dolgaimat pedig, amíg te a városba beérsz, én már el is intéztem, végeztem. S mindezt a kocsimnak hála.

- Hát a te kocsid az én szekeremet persze leahagyni, leahagya, de te közben minduntalan a volán mögött ülsz, egész úton szüntelenül a volánt kell tartanod, valamit menet közben állandóan kapcsolgatnod, a műszereket a műszerfalon, az utat figyelned. Az én lovacska lassabban jár, hozzá képest a te kocsid száguld, de nekem bezzeg közben semmit sem kell tennem, gondolataimat nem kell a szekér haladására irányítanom. Akár el is bóbiskolhatok, de a lovacska biztosan hazavisz. Azt is mondtad, hogy gondok vannak a benzinnel, de

az én lovacsikám a legelőn mindig talál magának harapnivalót. Na, és mondd, most hová, merre sietsz kocsiddal?

- Alkatrészekért, hogy legyenek tartalékban. Tudom, hogy mi romolhat el a kocsimban.

- Vagyis ez azt jelenti, hogy jól ismered a technikát, mert minden bekövetkező hibát pontosan feltételezni tudsz?

- Igen, jól! Három évig szaktanfolyamokon tanultam. Téged is hívtalak, emlékszel?

- Te három évre e technikának adtad át gondolataidat, elmédet. Olyannak, ami eltörik, elromlik, öregedik.

- Egyszer a te lovacsikád is megöregszik, elpusztul.

- Hát persze, megöregszik. De még előtte szül nekem egy kiscsikót. A kiscsikó felnő, én pedig e felnőtt csikót, immár lovat fogom a szekér elé. Az, mi élő, az embert szolgálja örökké, de az, mi holt, rövidíti csak életét.

- Kinevet az egész falu hóbortjaid miatt! Engem sikeresnek, gazdagnak tartanak, de rólad azt mondják, hogy csak az a tiéd, mit apád teremtett. Te még az apai földön sem változtattál semmit, sem a fákat, sem a bokrokat.

- De hát, ha megszerettem őket. Igyekeztem megérteni feladatukat, rendeltetésüket és egymás közötti kapcsolatukat. Azokat pedig, amelyek gyengülni kezdtek, pillantásommal, érintéssel igyekeztem megtámogatni. Mára már tavasszal együttes harmóniában minden virágba borul, magától, nekem már hozzá sem kell érnem semmihez. Csak várom a nyarat, hogy beérjen minden és ősszel a termést gyűjtőgetem be.

- Hát, barátocskám, tényleg csodabogár vagy te - sóhajtott fel a vállalkozó -, egyre jársz-kelsz a kertedben, örvendezel a birtokodnak, kertednek, beszélgetsz még a virágaiddal is. Mindezzel, mondod te, szabadságot adsz gondolataidnak.

- Igen.

- Na és ugyan mire neked a gondolat szabadsága? Mire jó?

- Arra, hogy az összes nagy teremtményt megismerjem. Hogy boldogabb legyek, neked segítsek.

- Nekem?! Ugyan már, mit beszélsz itt össze-vissza! Én elvehetem a falu legszebb, legjobb lányát, bármelyik szívesen feleségül jön hozzám. Mindegyik gazdag akar lenni: tágas házban élni, kocsimmal járn.

- Gazdagnak lenni - nem jelenti: boldognak lenni.

- És szegénynek?

- Szegénynek lenni sem jó.

- Se gazdagnak, se szegénynek? Akkor hát milyennek?

- Bőség kell mindenkinek. Nem rossz még önellátónak sem lenni. Jó tudatosan tudni, befogadni mindazt, mi körülöttünk zajlik. Hiszen a szerencse, boldogság az emberhez nem ront ajtóستól a házba.

A vállalkozó lenézően elmosolyodott és gyorsan elviharzott. Egy évre rá összeültek az apák, szomszédok. Úgy döntöttek, hogy eljött az idő fiaik számára menyasszonykérőbe indulni. Amikor megkérdezték fiaikat, hogy a falu leányai közül feleségül szívesen kit vennének, apjának a vállalkozó így válaszolt:

- A polgármester lánya volna nékem kedvemre való, az ő lányát venném feleségül!

- Látom, drága fiam, derék legény vagy! A polgármester lányánál jobb, szebb nincs széles e határban. Bárki a környező falvakból, de távolabbi helyekről is, ki vendégségbe falunkba jó, mind el vannak ragadtatva, midőn megpillantják. De azért makrancos is az eszemadta. Olyan esze van ennek a leánynak, mint a beretva, még a szülei sem tudják megérteni. Azé' különösnek is lehetne mondani, hisz' hozzá, e fiatal lányhoz tanácsért, gyógyulásért mindenféle betegségekben felépülést keresve, gyermekkel is, számtalan faluból egyre több nő jár.

- Na és, akkor mi van? De azért legénynek én se vagyok ám az utolsó: az enyémnél tágasabb porta a faluban biz' nincs is, de jobb kocsi se! Különben is, kétszer is láttam már, milyen hosszan, elmerengve nézett rám.

A másik fiú apja kérdésére: „Ki lenne a faluból a legkedvedrevalóbb, fiam?”, így válaszolt:

- A falu polgármesterének a leányát szeretem, édesapám.

- És a leány, hogy fogad téged, fiam? Láttad szerelmes tekintetét?

- Nem, édesapám. Amikor véletlenül találkoztam vele, szemét szemérmesen sütötte le.

A két szomszéd egyszerre indult leánykérőbe. Megérkeztek a polgármesterhez és méltóságteljesen helyet foglaltak. A falu polgármestere behívta leányát és így szólt hozzá:

- Figyelj, leányom, kérők érkeztek hozzánk. Egyszerre két legénytől is, kik téged feleségnek kérnek. Eldöntöttük hát együtt, hogy a kettő közül választanod néked kell. Meg tudod-e már most mondani, hogyan döntöttél, vagy esetleg meggondolási időt kérsz hajnalig?

- Míg vágyakozva-álmodozva merengtem, nem egy hajnal köszöntött rám, édesapám - válaszolta csendesen a fiatal leány -, ezért választ azonnal adhatok.

- Akkor mondd, hát, válaszod várjuk, türelmetlenül.

A gyönyörű leány a kérőknek imígyen válaszolt:

- Köszönöm szépen a figyelmet édesapák. A kérők fiainak hálás köszönetem, hogy életüket az enyémmel összekötni készen állnak. Oly szép szál, derék legényeket neveltek fel az édesapák, hogy nehéz lenne a választás, sorsom a kettő közül kihez kössem. De gyermekeket akarok szülni én, és hogy a gyermekek boldogok legyenek, bőségben éljenek, szabadságban, szeretetben, ezért szerettem én már bele abba, ki mindenkinél gazdagabb.

A vállalkozó fiú apja büszkén felállt. A másik apa lehorgasztott fejjel tovább ült helyén. De a leány e másik apához lépett, letérdelt elé, s lesütött szemmel így szólott:

- Én az Ön fiával akarok élni.

Ekkor felpattan helyéről a falu polgármestere is, hiszen ama házban szerette volna látni élni leányát, amely a faluban a leggazdagabbnak számított, s ezért szigorúan így szólt:

- Amit szóltál, leányom helyesen szóltál, apai szívem örvendezett, mily bölcs döntést hoztál. De te mégsem a falu

leggazdagabb emberéhez léptél, nem előtte térdeltél le. A leggazdagabb, íme, itt áll, e másik az. Ő az.

A polgármester ujjal mutatott a vállalkozó fiú apjára, majd hozzátette:

- Az ő fia épített tágas házat. Van kocsija, traktorja, pénze temérdek.

A leány atyjához ment s a szigorú, megfontolatlan szavakra így válaszolt:

- Hát, persze, igazad van, édes, drága, jó apám. De én a gyermekekről beszéltem. Ugyan, mi hasznuk lesz nekik mindabból, mit említettél? A traktor elromlik, amíg felnőnek. A kocsit megrozsdásodik, elenyészik a ház.

- Igen, elismerem, igazad van. De a gyerekeknek lesz sok pénzük, új traktort, új kocsit, de ruhákat is szereznek rajta újakat.

- Na és mennyi az a „sok”, ezt szeretném én tudni?

A vállalkozó apja büszkén simogatta bajszát, szakállát, méltóságteljesen és nyomatékosan így válaszolt:

- A fiamnak annyi a pénze, hogy most azonnal akár három olyan gazdaságot vehetne rajta, amilyen most a miénk. Lovakat pedig, olyanokat, amilyenek a szomszédnak vannak, nem kettőt, de egy egész ménest is tudnánk szerezni.

Alázatosan lehuntya szemét a leány s így válaszolt:

- Boldogságot kívánok Önnek is, fiának is. De nincs az a pénz a Földön, amiért apai kertet lehetne vásárolni, ahol minden egyes ágacska szeretettel csak elültetőjéhez vonzódná. S pénzért sem lehet megvásárolni annak a lónak a húségét, amely a gyermekkel még mint kiscsikó játszadozott egykor. A maguk birtoka pénzt termel, az én szerelmesem birtoka - Bőséget, Szeretetet.

A pap megváltoztatta taktikáját

Az ezeréves háborúban a pap nem egyszer változtatta meg taktikáját, ám mindhiába. Oroszország az okkult taktikákat, mint korábban, kinevette, csak a nép szerencsétlennek nevezte a prédikátorokat. Akkoriban szerencsétlenségnek nem a testi fogyatékoságot tartották, hanem az okkultizmust. Sajnálták Oroszországban a szerencsétlen prédikátorokat, etették őket, szállást is adtak nekik, de beszédüket bizony komolyan nem fogadták.

Négyszáz év múlva a pap megértette, hogy a védikus ország fölött nem áll módjában győzni. Hogy miben áll a védizmus rendkívüli ereje, meg is határozta pontosan.

A védizmus szilárdan állt az Isteni Kultúra alapjain. De isteni volt mindenkinek az életmódja is. S minden család a Szeretet Terét saját birtokán hozta létre, érezte a természet teljességét, vagyis mindent, mit Isten teremtett.

A védizmusban az emberek a természet által Istennel beszélgettek. Nem imádták Őt, hanem úgy próbálták megérteni, szeretni Őt, ahogy jószágos szüleit a fiú vagy leány szereti.

S a pap ezért olyan tervet szőtt, mely képes az emberek Istennel folytatott párbeszédét megszakítani. Ehhez el kellett választania az embereket birtokaiktól, az isteni kertektől, azok Istennel együttesen folytatott teremtésétől. Az egész területet, ahol a védák éltek, országokra felosztani és kultúrájukat megsemmisíteni.

Ezúttal másféle hittérítők indultak útnak Oroszországba. Ezeknek másféle cselekedeteik voltak. Most olyan emberek után kezdtek kutatni, akikben a gőg, büszkeség – legalább egy icit-picit túltengett az érzések többi energiái fölött. Midőn ilyen emberre találtak, tovább igyekeztek büszkeségét fejleszteni. S tették ezt a következő módon:

Képzeld el, hogy kellemes megjelenésű öregek csoportja toppan a házba, ahol boldogan él a család. De a jövevények nem azon vannak, mint korábban, hogy megtérítsék, tanítsák az embereket, hogyan éljenek. Éppen ellenkezőleg, egyszerre csak a családfő előtt kezdenek hajlongani, hódolni, messziről hozott ajándékokkal kedveskedni és így szólnak: „Egy messze, távoli országban egy magas hegyre mentünk föl. Nincs ennél magasabb sehol az egész földkerekségen. Amikor a legretején álltunk, magasan, túl mindenben, már a felhők fölött, az Égből ekkor egy hang szólott hozzánk, mely rólad adott hírt nekünk. Arról, hogy hol a bölcsök bölcse. Te vagy az! Te, a kiválasztott, neked hódolni, ajándékokat lábaid elé helyezni, bölcs szavadat hallani nagy megtiszteltetés számunkra.”

S amikor látták, hogy az adott ember már belépett a kelepcebe – hízlgő beszédüket így folytatták: „Minden embert boldoggá kell tenned – ezt mondta a hang ama hegyen nekünk. Drága idődet más tettekre immár ne pazarold! Neked az embereket kell irányítanod, döntened mindnyájuk helyett, mert ez csak néked adatott meg. Ennek jeléül, íme, ez Égi Fejdísz!”

S közben, mint legféltettebb kincset, egy ékkövekkel díszített fejdísz adtak át neki.

Aki elhitte, hogy ő a legnagyobb, a kiválasztott, fejére fejdísz került. S a jövevények a nagy megtiszteltetéstől azonnal arcra borultak előtte. Majd az Egeket kezdték dicsőíteni, hogy abban a megbecsülésben lett részük, hogy éppen ők hódolhatnak előtte. Ezután az idegenek külön házat építettek neki, szentélyre hasonlatosat.

Így tűntek föl az első hercegek a védikus Oroszországban.

A szomszédai az ilyen emberre, aki a templomban trónon ült, úgy jártak nézni, mint valami csodabogárra. Nézték, hogyan hajlonganak előtte az idegenek, teljesítik minden szeszélyét, és különböző kérdéseket tesznek neki fel.

A szomszédok eleinte az egészet valamiféle tengerentúli hóbortnak vették, s voltak, akik kíváncsiságból, mások sajnálatból döntöttek úgy, hogy az idegenek és a szomszédjuk

előtt megjátsszák magukat. De belekeveredtek az emberek fokozatosan mégis e játékba. S fokozatosan szolgasorsra jutottak, s lassan, anélkül, hogy észrevették volna, gondolataikat elfordították az Istennel való együttes teremtetéstől.

Nem kis erőfeszítésébe került a pap küldötteinek, hogy létrejöjjenek a fejedelemségek. Eleinte több mint száz évig sikertelenek voltak a próbálkozások, de végül mégis megtörtént, s a védikus Oroszország fejedelemségekre szakadt szét.

Majd ezután lezajlott egy természetes folyamat: a hercegek az elsőbbségért kezdtek egymás között harcolni bevonva a testvérgyilkos háborúkba szomszédaikat is.

Később a történészek pedig azt írták, hogy akadtak olyan nagy fejedelmek, akik Oroszországban az egyes fejedelemségeket egyetlen hatalmas országgá egyesítették. Gondolkozz magad, Vlagyimir, vajon így van-e? S ugyan milyen egyesítésről beszélnek a történészek? Hiszen lényegében minden olyan egyszerű. Az egyik fejedelem csak megölhette, vagy leigázhatta a másikat, de egyesíteni az embereket csak a kultúra, az élet módja tudja.

A határok megvonása mindig megosztottságról tanúskodik. Amikor alakult egy olyan állam, mely nem az élet módjának a kultúrájára épült, hanem egy vagy több ember mesterségesen létrehozott nagyságára és hadseregeik erejére, akkor egyszerre rengeteg probléma merült fel. Az, hogy miként lehet megőrizni a határokat és esetleg bővíteni is azokat, azonban magával hozta egy nagy hadsereg létrehozásának az elkerülhetetlenségét.

Egyetlen ember nem tud egy hatalmas országot irányítani – felbukkantak s elszaporodtak a helytartók, az írnokok, s számuk mind a mai napig egyre növekszik. A hercegek, helytartók, kereskedők és a szolgáltatásokat kínáló hada olyan kategóriájú emberek, akik el vannak szakítva Isten teremtményeitől. Az ő rendeltetésük ma – a mesterséges világ megteremtése. Elvesztették képességüket arra, hogy befogadják az igaz valóságot, s éppen ők alkotják az okkultizmus táptalaját.

Még alig egy évezreddel ezelőtt Oroszországot pogánynak tartották. A pogányság még úgy-ahogy megőrizte az isteni

védikus kultúra értelmét. A fejedelemségek – előbb a kisebb hűbéri, majd később a nagyobbak – felbukkanásával az uralkodónak a hadseregnél hatalmasabb erőre volt szüksége. Olyan erőre, amely létre tudott volna hozni egy olyan típusú embert, aki alkalmas arra, hogy a hatalomnak szótlanul alárendelje magát.

A pap küldöttei itt is a fejedelmek-uralkodók segítségére siettek és előterjesztettek egy ennek megfelelő vallást.

Az új vallás lényege a fejedelmek tetszését elnyerte, bár kevés volt benne az új. Mindenben olyan volt, mint Egyiptomban ötezer évvel ezelőtt.

A fejedelem, éppen úgy, ahogy a fáraó is, Isten védence volt. Az új vallás okkult kiszolgálói – az ő tanácsadói – ugyanolyanok voltak itt is, mint Egyiptomban. Az összes többi – rabszolga. Hasonló valamit betáplálni az olyan szabadszellelű emberekbe, akik emlékezete még megőrizte a védikus kultúra ünnepeit, nem volt könnyű feladat. S a pap ismét a fejedelmek segítségére sietett. Azt a hazugságot kezdték terjeszteni katonái, hogy a pogányok egyre gyakrabban hoznak Istennek emberáldozatokat.

Azt híresztelték, hogy a pogányok nem csak különböző állatokat, hanem hol szép leányokat, hol délceg ifjakat, sőt pici gyermekeket is hoznak áldozatul istenségeiknek. Így maradt fel ez a hazug mendemonda mind a mai napig. Egyre jobban haragította ez az álhír a pogányságot. S a népnek ráadásul egy új hitvallást ajánlottak, amely az áldozathozatalt szigorúan tiltja. Az egyenlőségről, a testvériségről beszéltek, természetesen a hercegek kivételt képeztek. S így az új vallás fokozatosan befészkelte magát a pogány Oroszországba. Majd az uralkodó hercegek közül az egyik elrendelte, hogy a kereszténység lesz az egyedüli és igaz vallás, Oroszországot kereszténynek kell nevezni, s a többi vallást, mind, betiltotta.

Most pedig tegye fel magának a kérdést mindenki, akinek ősei – apái, anyái – csak egyetlen évezreddel ezelőtt még pogányok voltak. Vajon valóban hoztak-e a pogányok állati vagy emberi áldozatokat isteneiknek? Mindenki előtt megmutatkozik a le-

játszódó folyamatok igazsága, aki logikájával képes legalább kilenc percig gondolkodni.

S te is, Vlagyimir, te magad is megpillanthatod az igazságot, mihelyt segítségül az igazság felderítéséhez saját logikádat hívod. Ebben egy picit segítek neked.

Előbb azonban tégy fel magadnak egy logikus kérdést. Kérdezd meg saját magadtól, hogy ha a pogányok, ahogy vádolják őket, bárkit is valóban Istennek áldoztak volna fel, akkor miért háborította fel lelküket és érzéseiket még az áldozathozatalokról terjesztett hír is? Logikusabb lett volna inkább üdvözölniük azt, és a híresztelt tetteket nagy buzgalommal megismételniük. Nem pedig felháborodniuk, az új vallást nem elfogadniuk. De a nép fel volt háborodva! S vajon miért? Nos, természetesen azért, mert a pogányok nemhogy az emberek, de még az állatok feláldozásának a gondolatát sem fogadták el.

Hát ezért nem tud mind a mai napig senki egyetlen olyan bizonyítékot sem bemutatni, amely azt tanúsítaná, hogy a pogány Oroszországban az emberek között végeztek áldozathozatalokat. Csak a keresztény történetírók beszélnek róla. De hiszen ők a pogány Oroszországban nem is éltek! De hiszen még a pogány Oroszország nyelvét sem ismerték! S ugyan hol vannak írásos forrásai, emlékei – e pogány Oroszországnak? Részben elrejtve, részben hamuvá égtek a máglyák lángjaiban, mint Rómában. Vajon mi volt olyannyira lázító ezeken a tekercseken? Miről szóltak? Bárki sejtetheti anélkül is, hogy olvasná őket. E tekercsek felfednék a pogányság megvédésének hazugságát. Sőt, a védizmus tudását is átörökíthetnék. Az egésznek a nyitja abban van, hogy a pogány Oroszországban mindenhol az emberek nemcsak, hogy nem ismerték a véres áldozathozatalokat, de még húst sem ettek soha. A húsevésre még gondolni sem tudtak volna. A pogányok az állatokkal barátkoztak. Mindennapi étkezési szokásaik változatosak voltak, de ételeik kizárólag növényi eredetűek. Ki ismer akár csak egyetlen olyan ősi orosz ételreceptet, amelyben hús is szerepelne? Senki!

Még a mesékben is arról van szó, hogy Oroszországban répát termeltek, mézből készült sört fogyasztottak. Próbáljanak csak ma az emberek, az olyanok is, akik húsevők, kiinni egy meleg mézből, virágpör és gyógynövények hozzáadásával készült italt, s érezni fogják, hogy utána nemhogy húst enni nem lesz kedvük, de egyáltalán bármi mást sem. Sőt, ha erőnek erejével mégis megtennék, a hús fogyasztása után sokuknak a gyomra is felfordulna.

De ítéld meg te magad, Vlagyimir, hogy ugyan minek is kellett volna húst enniük, amikor körülöttük amúgy is rengeteg, könnyen hozzáférhető, kalóriadús élelem volt.

A méh télen csakis mézzel és virágpörrel táplálkozik, de a kaptárban egész télen még sincs egyáltalán ürüléke.

A méh szervezete a terméket teljes egészében, maradéktalanul feldolgozza. Az emberek is, ha vendégek érkeztek, a vendégeknek tüstént mézből készült italt szolgáltak fel. S vajon ki kezdene édes után húst enni? A húsos ételeket a világba a vándor népek vezették be. A sivatagokban és sztyeppéken nem tudtak sok mindent élelelként találni. S éppen ezért a nomád népek le is ölték az állatokat. Megették azoknak az állatoknak a húsát, amelyek velük együtt viselték a nomád élet viszontagságait, amelyek vitték, húzták számukra holmijaikat, tejükkel táplálták őket, ruházatukra szőrzetüket, bőrüket áldozták.

Így semmisült meg ősszüleink kultúrája és Oroszország a vallásba süllyedt le. Ha az ténylegesen csak Krisztusé maradt volna, akkor lehet, hogy az élet egészen másmilyen lett volna. De a pap Krisztus vallásába saját fortélyait ültette be. Különféle módon kezdték magyarázni ugyanazt a vallást, s így kezdett a keresztény világ saját magában különböző felekezetre osztódni és közben egymással rivalizálni, konfliktusokba keveredni. A főpap nem kevés erőt pazarolt Oroszországra. Más helyeken a Földön az emberek átláttak cselekedetein s prédikátorait a határaikon be sem engedték. Japán, Kína és India nem váltak keresztényekké. Őket a főpap másképpen igazta le. Az okkultizmus évezrede ezer évvel ezelőtt honosodott meg. Benne éltek az emberek az egész Földön. S élnek is mind a mai napig...

OKKULTIZMUS

Egy évezrede tart csak.
Az okkultizmus időszakában az emberiség egy
irreális világba merül.

Az emberiség óriási mennyiségű energiát kezd irányítani kitalált képekbe és absztrakt világokba, melyek a reális élet határain túl találhatóak. A reális világ minden sokrétűségével egyre kevesebb életet teremtő emberi meleget kap. Folytatja létezését a korábban felhalmozottak és a kezdeti Isteni töltés kárára.

Az emberiség megszűnik teljesíteni fő rendeltetését. Veszélyessé válik a Világegyetem számára, és platenáris nagyságrendű katasztrófák mennek végbe.

Az egész emberiség még ma is egy okkult világban él. De ez kettőezerben befejeződött. Az évszám természetesen nem pontosan 2000.

Te magad is tudod, hogy az évszámítást nem is olyan rég változtatták meg. Az utolsó időbeni határ volt a földi civilizáció milliomodik jubileuma.

S miként mindig, planetáris nagyságrendű katasztrófának kellett volna történnie. Pontosabban mondván, az emberiségnek ismét meg kellett volna próbálnia felkészülni a Világegyetem meghódítására úgy, hogy elérje saját tökéletességét.

De katasztrófa nem történt egyetlen okkult évben sem.

Csupán hárman az ébren élő védák közül voltak képesek arra, hogy a mai embereket feloldják az okkult álom varázslatának egy része alól. Csak gondoldj vissza az olvasókra, akik könyveidet olvasták, hogyan kezdett remegni szívük,

amikor visszaemlékeztek a Föld iránti szeretetükre. Még mindig alszanak, de Isten védikus kultúrájának az ereje már visszatérőben van hozzájuk. S Istenhez is tér vissza a remény. Szeretetükkel, noha még nem teljesen ébredtek fel, mégis elhárították a katasztrófát. Most a mi bolygónkon be sem fog soha következni már.

A hipnotikus okkult álomból hamarosan minden ember fel fog ébredni. A valóságba kezdenek majd visszatérni.

Csodálkozol azon, hogy az emberiség manapság hipnózis alatt alszik vagy irreális világban él? Azt gondolod: „Hogyan történhet ilyesmi? Hiszen itt vagyok, élek, de a kisebb, nagyobb városokban is rengeteg ember él. Az utcákon kocsik járnak.”

Ne siess csodálkozni szavaimon, Vlagyimir! Te magad gondolkozz csak, fontold meg, hogy a mai emberek a reális világ milyen idejében, napján vagy órájában élnek! Például, idézd föl magadban, hány különböző vallás létezik a világban. Ezek különböző módon értelmezik az ember lényegét, a Világegyetem felépítését és mindegyiknek megvan a maga rítus-rendszere, mely különbözik a többitől.

Tételezzük föl, hogy van egy vallás, amely a leghelyesebb. De akkor ez azt jelenti, hogy az összes többi egy nem reális világot épít. Ám ezekben is mind emberek hisznek. Ha viszont hisznek bennük, akkor egy nem reális világ törvényei szerint élnek, e törvények alá rendelik magukat.

Az egész világon egyre nagyobb mennyiségű ember igyekszik egyre több pénzre szert tenni. De voltaképpen mi a pénz? Hiszen a pénz csak szimbólum. Az emberek azt hiszik, hogy pénzért mindent meg lehet vásárolni. Illúzió! Pénzért még soha senki sem vásárolta meg a valódi Szeretet energiáját, sem az édesanya érzéseit, a Hazát, a gyümölcs ízét, mely csak annak rendeltetett, aki tudatosan kinevelte azt.

A pénz szimbolikus, és érte vásárolni csak szimbolikus szeretetet lehet. Rengeteg lélektelen dologgal vehetjük magunkat körbe, de pénzért lelkünket közben elítéljük – magányra.

Az okkult évezredben az emberiség teljes mértékben deorientálódott az Isten által létrehozott térhez való viszonyában. S ezért az emberi lelkek hánykolódnak, vergődnek, mintha sötétségben volnának.

Csak nézd meg figyelmesen, Vlagyimir! Csak az utolsó évszázadban mily gyorsan változtatta orientáltságát a társadalom még abban az országban is, ahol most te élsz.

Az országnak volt cárja, világi törvényei s a tiszteletreméltó embereket kitüntették különböző érmékkel, érdemrendekkel, szalagokkal ékesített medálokkal. Hímzett egyenruhákat hordtak. Kolostorokat, szentélyeket hoztak létre az egész országban, ahol most te élsz. S egyszerre csak mindezt esztelenségnek kiáltották ki. Az egyenruhákat, a szalagokkal ellátott érdemrendeket bohócruháknak kezdték tekinteni. A szentélyeket – maradiságnak. A benne szolgálókat – szélhámosoknak.

Ezért hát az emberek lelkesedéssel döntöttek romba a szentélyeket, a dühtől tombolva verték agyon az okkult szolgálókat. Majd mindenkinek kinyilatkoztatott, hogy mindezért csak a szovjethatalom a bűnös. Igen, a hatalom felszólítással fordult a nép felé. De a nép nem ellenkezett, válaszolt a vezetők, a példaképek felszólítására.

Hiszen te az eddig létező dokumentumokból tudod, hogyan verték agyon Kubányban különös kegyetlenséggel negyvenkét keresztény szerzetest. Nem csak egyszerűen meggyilkolták őket, hanem állati módon meg is kínozták. Testüket a szemétdombra dobták. Mindezeket nem a vezérek tették, a nép akart ilyen tetteket maga. A vezérek ezeket a tetteket csak megengedték. Az egyház szolgálóinak ezreit verték agyon az ország különböző helyein. Aki elfutni nem tudott, vallásáról lemondott. Kevesen akadnak akkoriban olyanok, akik életüket, hitüket meg tudták menteni.

Az országban az emberek zöme őszinte ateistává vált. Megváltoztak a ruhák, a jelvények és a szalagok formája és színe. A szovjet időszakról nem egy analitikus, történész írt

könyvet, de... Amikor majd az emberiség később Leninről és Sztálinról hallani fog, az utódok ajkán csak ez lesz: „Először volt az emberiségnek nyilvánvalóan megmutatva, hogy az okkultizmus idejét múlta. Az okkult vallásokat, az emberek még álmukban sem fogadják el, mesterségesen, erőszakkal vannak fönntartva.” Hiszen nem is az Istenben való hit volt megsemmisítve. Csak az okkultizmus, amely behatolt a hitbe.

Az utolsó évezredben csak Oroszországban sikerült ilyen gyorsan megváltoztatni a népből a filozófiát. A vallás hatását jelentősen csökkenteni, s a kommunizmusba vetett hitre változtatni azt, bár ez is hit.

Nem is olyan régen – ennek te magad is tanúja vagy – a nép az országban, amelyben élsz, irányt változtatott, gyorsan. Az utat, amelyen az emberek az egész országban lelkesedéssel haladtak, helytelennek kiáltották ki. S ismét változtatják a prioritásokat.

Új utat választott volna a nép? Egyáltalán nem! A nép számára az út egyáltalán nem világos. Az okkult, irreális világban az útjukat a népek nem maguk választják. Mindig megmutatja nekik valaki. Ki? A főpap, aki még ma is irányítja a világot.

Hogyan irányítja az embereket a jelenkor világában? S miért nem tudja az ő hatalmát senki sem megdönteni? Hol tartózkodik? Nézd! Meg tudom őt neked mutatni.

A pap, aki még ma is irányítja a világot

Most egy idősebb embert látsz. Ne csodálkozz egyszerű kinézetén. Nem különbözik az emberek többségétől sem ruházatával, sem viselkedésével, és ahogy látod, körülötte, a lakásában közönséges dolgok vannak. Még a háza sem annyira nagy – az egész személyzet mindössze két ember. Van

családja, felesége, két fia. Ám még a családja sem tudja, ki is ő voltaképpen. De azért mégis van egy megkülönböztető jellegzetessége. Ha figyelmesebben megnézzük, láthatjuk, hogy egész napját egyedül tölti. Az arcán is látni a gondolkodás mélységét. Amikor eszik, a feleségével beszélget – ami ritkán esik meg –, szemeit mintha könnyed ködfátyol lengené be. De még akkor is, amikor tévét néz, szempillái egy picit eltakarják szemét, sosem csodálkozik és sosem nevet. A tévét voltaképpen egyáltalán nem is nézi. Csak úgy tesz, mintha nézné, ám közben intenzíven saját dolgain gondolkodik. Grandiózus terveket sző és irányítja egész országok történéseit. Ő a főpap, a papok dinasztijának tagja, aki az utódlás jogán, elődeitől örökölte az okkult tudást. S ezt a tudást ő szintén átadhatja a fiai egyikének. Egyetlen év alatt képes szóban mindent elmondani utódjának, akit titokban máris készít a feladatra s bizonyos meghatározott képességeket régóta fejleszt is már benne.

A világ minden pénze e főpapé. A világ minden pénze neki dolgozik. Még az is, amely most a te pénztárcádban van. Ne csodálkozz! Megmutatom neked, hogy történik mindez, minek a segítségével, és miért nem kastélyban, nagy testőrséggel körülvéve kell élnie a főpapnak, a pompával szemben miért a közpszerűség látszatát részesíti előnyben.

Azért nincs a főpapnak testőrsége, mert nagyon jól tudja, hogy minél láthatóbb hatalommal rendelkezik az ember, annál nagyobb védelemre van szüksége. De semmilyen ember alkotta védelemmel, legyen az akár több ezer ember is együttesen, egyetlen földi vezető sem képes magát megvédeni. Voltak már olyan esetek is, amikor a vezetőt saját testőrei árulták el, vagy gyilkolták meg. Ráadásul a testőrökkel annyi a gond. Bizonyos pillanatokban éppen a védencnek vagy vezetőnek kell a testőrség feltételeinek engedelmessé válnia. De el kell testőreinek mondania még szándékait is, például értesítenie őket mozgása pontos útvonaláról.

Testőrökkel az ember állandóan megfigyelés alatt van, ezért

még gondolkodnia is körülményesebb.

Biztonságosabb és egyszerűbb is, ha eltitkolja kilétét. Így ki lehet iktatni a hatalomra törő ellenfelek, vetélytársak vagy fanatikusok ellene irányuló kirohanásait.

Most azt gondold: „De hát, hogy lehet hatalmas embertömegeket irányítani anélkül, hogy segédei, helytartói, helyettesei volnának, hogy törvényeket hozna, megbüntetné azokat, akik nem teljesítik a parancsait?”

Minden nagyon egyszerű. Az emberek zöme már régen az okkultizmusba sülyedt.

A főpap ismeri az okkultizmus módszereit. Vannak segédei, helytartói, törvényhozói, kivégzőosztagai és börtönei. Vannak hadseregei és ezredesei, akik teljesítik akarát, anélkül, hogy egyáltalán sejtjenék, ki irányítja őket láthatatlanul, és milyen módon adja ki a parancsokat.

Közben egyszerű azonban az irányítás láthatatlan és kontaktus nélküli rendszere.

Minden országban, kisebb és nagyobb városokban élnek olyan emberek, akik egyszerre csak hangokat kezdenek hallani, amelyek nem tudni honnan érkeznek. A hasonló ismeretlen eredetű hang parancsot adhat az embernek, hogy ilyen vagy olyan tettet kövessen el, és ez az ember engedelmessé válik a parancsra.

Megesik, hogy a hangot tisztán lehet hallani, máskor az adott embernek sem világos, mi is történik vele: valamilyen furcsa óhaja támad – és végrehajtja az ember az adott tettet parancsra.

A hasonló jelenséget a mai tudomány ismeri. A pszichiáter-orvosok, de más tudományok képviselői is már régóta próbálkoznak megismerni természetét, de mindhiába.

A mai tudomány a hasonló jelenséget pszichikai betegségeként tartja számon. Az olyan embereket, akik orvoshoz fordulnak, és arról számolnak be, hogy nem tudni honnan, hangokat hallanak, amelyek parancsolnak nekik, az orvosok azonnal igyekeznek kórházba utalni. Milyen kórházba? Ezt a kórházat pszichiátriai

gyógykezelő-klinikáknak nevezik. Sok országban a börtönhöz hasonló. Rengeteg ilyen kórház van a mai Amerikában, Európában és Oroszországban. Az embereket itt tablettákkal, injekciókkal gyógyítják, hogy megnyugodjon pszichikai állapotuk. A használt gyógyszerektől sokat alszanak, az ember bágyadttá válik, és sok érzés eltompul benne. Vannak, akik valóban nem hallanak többé hangokat. Mások az orvosoknak viszont hazudnak, hogy minél hamarabb kikerüljenek a börtön-kórházból.

De nem minden hangokat halló ember fordul orvoshoz. Most képzelj el, hogy az ember, aki hangoknak engedelmessé válik, atomrakétákat irányít, vagy a hadsereg parancsnoka, vagy halálos baktériumokkal teli edényt kell őriznie. S a hang különös parancsot ad neki...

A tudomány nem volt képes meghatározni e különös jelenségek természetét. Manapság bizonyíthatóan létezik, csak fél azt megfejtetni. Micsoda kár! Közben azonban már régóta ezen az egyszerű dolgon kellene elgondolkodnunk: ha van fogadóállomás, amely fogja a jeleket, akkor valahol lennie kell egy adóállomásnak is.

A főpap, az ő segítői, ismerik a hangok, parancsok átadásának módját. Még azt is tudják, milyen típusú embereket képesek az egyes vallások kialakítani. Éppen a papok, a vallások – az okkultizmus alapítói. Szükségük van rá, hogy irányíthassák az embereket. Az irreális világban hívő fanatikus biorobotra hasonló, mindig készen áll arra, hogy meghallja a parancsokat osztogató hangokat, és teljesítsen is, szemrebbenés nélkül, bármilyen parancsot.

A főpap is, az ő segítői is tudják, hogyan kell megmérgezni, rávenni, hogy egymás ellen harcoljanak a különböző felekezetek mögé felsorakozó emberek.

A háborúk okai mindig eltérnek, de bármelyik háborúban éppen a hitvallásokban fellelhető eltérések alkották az alapfegyvereket.

A műszaki eszközöket, mindent, ami mesterséges úton terjeszti az információt, az emberek által szintén a papok uralnak. Ehhez

azonban nem kell maguknak irányítaniuk minden televíziós közvetítést, vagy annak sem kell a kezét vezetniük, aki a papírra ír. Elég, ha olyan általános feltételeket szabnak, hogy minden információs eszköz pénzért dolgozzon. Például a különböző áruk reklámja a televízióban egyre kifinomultabb, egyre tolaodóbb és agresszívebbé válik. Bármelyik pszichológus megmondja neked, hogy a reklám nem más, mint az emberre irányított agresszív szuggesztió. Gyakran nem az emberek javát szolgálja, hanem éppen ellenkezőleg, kárakat. Az embereket arról győzködik, minden szépitgetés nélkül, hogy reklám nélkül nem megy, a reklám hozza a televízióhoz a pénzt. S közben minden reklámot a televízió nézők fizetik meg azzal, hogy a reklámok hatására megvásárolják a termékeket. Az áru árában már eleve benne van a reklámra fordított pénz is. Mi lehet ennél még szomorúbb?

S a pénz a pap befolyásának óriási, hatalmas emelőkarjaként működik.

Már mondtam neked, hogy még az a pénz is, amely a pénztárcádban van, a főpapot szolgálja. Hát így működik az egész.

A túlon túl bonyolult bankrendszerben van egy egyszerű törvényszerűség. A pénz, amelyet valaki kivész a bankból, a bank tőkéjét növeli. Például Oroszország hitelt vesz fel a nemzetközi bankban. Visszafizetnie azonban magas százalékokkal tetézve sokkal többet kell, mint amennyit felvett. Miből adódik a különbség? Adót te fogsz fizetni, de még az az öregember is, aki már nem dolgozik, de esetleg egyetlen negyed kenyeret vesz: hiszen a kenyér árában is benne foglaltatik még az adó százaléka is. S ez a százalék, legyen akár egy töredéke is csak, a Nemzetközi Banknak lesz átadva. Így virágzik a tőke! De kié? A főpapé! Anélkül, hogy a tőkéhez nyúlna, képes a pénzek folyamait háborúkra, okkult művekre vagy halálos gyógyszerekre irányítani.

Pedig a célja olyan egyszerű! Túlteng benne a büszkeség, s ez a büszkeség igyekszik egy olyan világot létrehozni, mely különbözik az Isten által megteremtett világtól, és hatalma alatt tartani azt. Az óhajtott célt elérni a papoknak részben si-

került is. Ebben segíti őket az emberekben élő félelem, hajsza a mindennapi megélhetésért. A papok pedig az emberek között ezt a mindennapi megélhetésért indított hajszt teremtik meg.

Fordítsd figyelmedet arra, hogy e rohanásban az emberek nem veszik észre, hogy egyre kevesebb információt kapnak. Egyre jobban tiltott e kérdésre adandó válasz: helyes az út, amelyen manapság az emberiség igyekszik haladni?

A hajsztától, a mindennapok félelmeitől megszabaduló emberek képesek volnának világosan látni: látnák, hogy évente egyre több ember szenved betegségekben, nem szűnnek meg a háborúk és nap, mint nap sokasodnak a katasztrófák, s mindez kétségbe vonja az út helyes voltát, amelyen haladunk. De a rohanás! E rohanás nem engedi, hogy gondolkodjunk. Ám a pap minden percben gondolkodik, terveket sző és valósít meg temérdek ember keze által...

Hosszú ideig hallgattam Anasztázia izgatott beszédét anélkül, hogy félbeszakítottam volna, támadó kérdéseket tettem volna neki föl. Ezúttal sokkal tovább időztem a tajgában, mint máskor. Amikor a tajgából hazaindultam, megértettem, csordultig vagyok információval, és nehéz lesz mindent besűríteni a könyvbe. Ráadásul oly rendkívülit a vallásokat, a hatalmat érintő dolgokat mondott. A vallási felekezetekben nagyon sok a mindenféle fanatikus. Az ilyenek készen állnak rávetni magukat bárkire, aki vallásukra kezét emeli! Ugyan minek nekem ilyen gondokat a nyakamba vennem?!

GONDOLKODNI KELL

Már otthon voltam és kiadás alá készítettem a könyvet, de egészen az utolsó pillanatig nem tudtam eldönteni, hogy érdemes-e belefoglalni a kéziratba Anasztázia minden kijelentését.

Amikor Anasztázia Oroszország csodálatos jövőjéről beszélt, melyet a családi birtokok létrehozatala által lehet megvalósítani, szavaiban minden érthető volt számomra. Gondolatát az olvasók felkarolták. Az emberek cselekedni kezdtek.

Amikor Anasztázia a „Kik is vagyunk?” című könyvben szintén felindultan válaszolva egy kérdésre, Jézus Krisztust idősebb fivérének nevezte és ezt a könyvben megírtam, egyes olvasók – zömmel hívő keresztények – elégedetlenségüknek adtak hangot.

Az előző könyvben azt írtam, a kérdésre, hogy vajon az egyházi emberek közül van-e valaki, aki meg tudja őt érteni, Anasztázia azt válaszolta, hogy a római pápa, II. János Pál fog neki segíteni. Akkor ebben a katolikus olvasók kételkedtek.

A hasonló kijelentések miatt nem oldódtak kételyeim: van értelme írni a könyvekben Anasztázia különös cselekedeteiről, magatartásáról és nyilvánosságra hozni szavait? Hasznat vagy kárt okoznak? Vajon nem fognak-e kételkedni bizonyos olvasók a nyilvánvalóan praktikus eszmékben, vagyis, hogy a társadalom transzformációja az egyes családok életszínvonalának és életmódjának a javítása által történik meg?

Ráadásul még én magam is kételkedtem szavaiban: mit csináljak az olyan kijelentésekkel, mint „Jézus Krisztus húga”, „segít II. János Pál pápa?!”

Ha végiglapozzuk az egész Bibliát, akkor sehol, egyetlen helyen sem találunk utalást arra, hogy Jézus Krisztusnak lettek volna fivérei vagy húgai, esetleg nővérei.

De egyszerre csak történt egy esemény, amelyet szuperszenzációnak is lehet nevezni és ennek fényében Anasztázia különös kijelentései egyre arra készítettek, hogy elgondolkodjam az ember igaz lehetőségeinek nagyságrendjéről. A következő történt:

Egyszer csak információt kaptam arról, hogy a Vatikán egy olyan hírt tett közzé, amelyben Jézus Krisztus két leánytestvéréről van szó. Nem értettem, hogy vérszerinti vagy mostoha leánytestvéreiről... Ezt a rövid tájékoztatást akkor hallottam, amikor egyedül voltam lakásomban, s valamilyen házi munkával foglalatostkodtam.

A rádió és a televízió is egyszerre szólt, ezért nem tudom pontosan megmondani, honnan is hallottam. Szerintem a tévéhíradóból.

Ezután minden alkalommal, amikor íróasztalom mögé ültem, valamiért kezembe fogtam jegyzeteimet Anasztázia különös kijelentéseivel, amelyekről úgy döntöttem, hogy nem helyezem el az új könyvben. Akkor elgondolkodtam döntésem helytállóságáról. Az efféle kijelentések között ilyen is volt:

„Az USA elnöke, George Bush, egy rendhagyó tettevel – anélkül, hogy tudná, mit tesz – megmenti országát egy szörnyű katasztrófától és megvédi a világot egy olyan háborútól, mely az egész Földre kiterjedő pusztító hatását tekintve példa nélküli lett volna a történelemben.”

Anasztázia ezen kijelentése az USA-ban szeptember 11. után történt pusztító terrortámadások és katonai operációk után, továbbá az Afganisztánban az USA részvételével zajló valós háború után – úgy tűnt –, teljes mértékben ellentmond annak, ami ténylegesen történt. Ennek ellenére, amikor elemeztem az információkat, amelyeket a sajtó és a televízió tett közzé, egyre jobban megbizonyosodtam abban a meggyőződésemben, hogy az eseményeknek, amelyek szeptember 11. történtek Amerikában, egy komoly titkot kell az emberek előtt felfedniük.

Nagyobb méretű és globálisabb terrorista cselekedeteket kellett különböző országokban elhárítaniuk. S ezek csak abban az esetben lesznek elhárítva, ha ez a titok fel lesz fedve. Egyre újra és újra átolvastam Anasztázia nem mindennapi kijelentéseit. És mi történt?

2001. szeptember 11. Az Egyesült Államokban egy sor nagyméretű terrorcselekedet hajtottak végre. Valaki által irányított utasszállító repülőgépek, utasokkal a fedélzetükön felszálltak a new-yorki repülőtérre és azonnal megváltoztatták megadott irányvonalukat. A repülőgépek egyik a másik után nekirepültek az üzletközpontok felhőkarcolóinak és más stratégiaileg fontos objektumoknak.

Minderről az emberek a különböző országokban értesültek. A televízióban nem egyszer mutatták a pusztítás szörnyű képeit. Röviddel az események megtörténte után meg is nevezték a fő bűnöst – Oszama Bin Ladent és szervezetét. Egy kicsit később az USA elnöke és kormánya egy sor európai ország és Oroszország egyetértésével és részvételével bombázni kezdte Afganisztánt, ahol – a birtokukban lévő információk szerint – a fő terrorista és szervezetének tagjai tartózkodtak.

De miről is szól a titok? Hiszen a felvételeket a terrorista cselekmények következményeiről és az antiterrorista katonai operációkról máig naponta néhányszor felhasználják a riportokban.

A titok abban keresendő, hogy teljesen hiányzik a végrehajtott terrorista tettek okainak az ismerete, ezekre fény nem derült, s abban is, hogy nem csupán maguknak a terrorista támadás végrehajtóinak a cselekedetei, hanem szervezőik gondolkodása is teljesen nélküli a logikát.

Titok az is, hogy a sajtó még úgy-ahogy sem próbálja elemezni a megtörténtek okait, mintha a tömegtájékoztatási eszközöknek megtiltották volna e kérdés megvilágítását. Minden nap csak a megtörtént tényt mutatják, arról beszélnek. Az ugyanannak az állandó ismételtetése a rendkívüli eseményből köznapit, közönségeset hoz létre, a közutakon történő balesetekről beszámoló mindennapi riportok szintjére degradálja azt.

A tömegtájékoztatási eszközökben közzétett információk alapján az alábbi kép állt össze: Valamilyen nagyon gazdag terrorista, az általánosan elfogadott verzió alapján – Osama Bin Laden – egy sor bombasztikus terrorakciót készített elő és azok teljesítői által meg is valósított, amelyeket rengeteg áldozat kísért, soha korábban nem tapasztalt hatást gyakorolva az emberekre világszerte.

Végeredményben mit is ért el a terrorista tettek szervezője? A világ társadalmának része az államok vezetőinek szintjén összefogott ellene. Elfogatására és megsemmisítésére a legmodernebb technikai eszközöket és jól kiképzett katonai alakulatokat használják fel.

A létező változat szerint az első számú terrorista Afganisztán hegyi barlangjaiban bujkál. A hegyeket, ugyanakkor az első számú terrorista segítőit is – a tálibok hadseregét – repülők bombázzák.

A legfejlettebb országok, az USA-val az élén, egyöntetűen arra készültek föl, hogy végezzenek az összes terrorista szervezet táborával, legyen az bármelyik országban is.

Az az ember, aki a terrorista akciók szervezője volt, nem látta volna előre az események hasonló fejleményét? Teljes képzelenség! Természetesen tudta, hogy éppen ez fog történni. Számára, aki képes volt a speciális alakulatok elől hosszú ideig bujkálni, a komoly analízist és számításokat igénylő terrorcselekményeket előkészíteni és megvalósítani, nem volt nehéz kiszámítani az események hasonló fejleményét sem.

Így hát, az egész úgy néz ki, hogy ez az ember az egyik oldalon kiváló stratégia és taktikai szakértő, kitűnő analitikus, a másik oldalon viszont tiszta örült. Hiszen cselekedeteivel a halált hozza magára, saját szervezetére és az összes terrorista szervezetre, még azokra is, akik nincsenek vele kapcsolatban.

A helyzet nem logikus, és ennek következményeképpen a világ társadalmának tettei a terrorizmus elleni harcban hatástalanok lehetnek, és voltaképpen veszélyesek is. A logika azt mondja, hogy a terrortámadás fő szervezője gyanúnál fölül áll.

Bárhogy is van, egy dolog világos: a tömegtájékoztatási eszközök által bemutatott tényekből a végbement események alábbi „illogikus” képe alakul ki:

Erre eleinte én sem, úgy, mint természetesen sok más ember sem, nem fordítottam figyelmet, de... Az USA-ban történt események azonnal Anasztázia néhány kijelentését idézték fel emlékezetemben, amelyeket – ismét rendkívüli jellegük és furcsaságuk miatt – nem akartam közzétenni. Most azonban, az amerikai események után, éppen e kijelentések magyaráztak meg sok mindent. Igaz, távolról sem azonnal. Tessék, itt az egyikük:

„A kis és nagy országok vezetői már az egyiptomi fáraók idejétől kezdve a földkerekség legkevésbé szabad emberei. Idejük javát mesterséges információs térben töltik, s arra kényszerülnek, hogy alávéssék magukat a viselkedés általánosan elfogadott rítusainak. Állandóan hatalmas mennyiségű megszokott, egysíkú információ árad hozzájuk, de az idő tényezője meg sem engedi, hogy ezeket analizálják. Az ország vezetőjének kijutása a mesterséges információs térből a természetesbe – akár három napra is – a különböző szintek papjai számára veszélyes. Ugyanakkor a vezető világi versenytársaira is. A veszély abban van, hogy a vezető önállóan kezdhet elemezni sok folyamatot, megszabadíthatja magát az okkult hatalom hatása alól és mentheti tőle népét is.

Természetes információs tér maga a természet, annak kinézete, illatai és hangjai. Teljes egészében elhatárolni az okkult hatásoktól az embert a saját birtokán található természettel képes – az a hely, ahol a növényzet és az állatok szeretettel viszonyulnak hozzá.”

Akkor, amikor cédrusfából készült íróasztalom mögött ültem, amelyet Anasztázia ajándékozott nekem, és e kijelentésére visszaemlékeztem, már nem tűnt olyan különösnek, mint korábban.

De nézzék csak meg, mi is történik akár a mi államelnökünkkel. Állandóan, hol a külföldi államok vezetőit, hol hazánk

igazgatási rendszerének hivatalnokait fogadja. Ezek az emberek mind nem teázni érkeznek hozzá, hanem mindenféle gondokat hoznak magukkal, s e gondokra, ráadásul azonnal, megoldást is akarnak. És a sajtó? Mihelyt az országban valamilyen rendkívüli esemény történik, a sajtóban azonnal megjelenik: „Mi erről az elnök véleménye?” Vagy még gyakrabban: „Miért nem utazott az esemény helyszínére az elnök?”. S megdicsérik, ha elutazik oda, ahol árvíz történt vagy valami más. Jól van-e ez így?

De akkor vajon mikor tudja nyugodtan átgondolni, elemezni a hozzá érkező információt? „Az elnököt akarjuk!” – kiáltozza a nép, mihelyt valami történik. Így alakult ki! Így van bevezetve! De mi lenne, ha másképpen lenne bevezetve? Az elnöknek nem kell mindenhová kivonulnia, mintha tűzoltó volna. Nem kell hivatalnokokat fogadnia, nem kell minden idejét ülésekre vesztegetnie.

Lehetőséget kell neki adni, hogy elüldögéljen saját kertjében, és innen figyelje, mi történik az országban, itt elemezgesse a hozzá beérkező információkat. Olykor-olykor hozhat valamilyen döntést. Lehet, hogy a nép is csak ezután kezdene jobban élni. „Micsoda badarság ez?” – gondolják majd minden bizonnyal sokan, ahogy kezdetben én is gondoltam. Badarság? De az, hogy az embernek nem adnak lehetőséget arra, hogy gondolkodjon, az normális? Valakinek nagyon is kell, hogy a különböző országok elnökei egyre kevesebbet gondolkodjanak. Mi történne országunkkal, ha az elnökünknek időt adnánk arra, hogy nyugodtan gondolkodjék, nem nyaggatnánk őt? Ha lehetőséget adnánk neki legalább arra, hogy olykor-olykor kilépjen a mesterséges információs térből?

S ekkor hirtelen! E gondolatnál a testemen váratlanul mintha egy hullám futott volna végig, és az íróasztal meleg lett. Egy hihetetlen sejtelem hasított belém... a felindultságtól, ki tudja miért, megragadtam a telefonkagylót és anélkül, hogy számot tárcsáztam volna – hiszen telefonja nincs is – belekiáltottam a kagylóba: „Anasztázia!”

A kagylóban nem hallatszott a szokványos kijelzést, de egy pillanat múlva világosan meghallottam Anasztázia már

ismerős, a világ minden hangjától oly eltérő, tiszta és nyugodt hangját: „Szervusz, Vlagyimir! Máskor igyekezz kevésbé izgulni. Magad is láthatod, milyen természetellenes cselekedeteket vált ki a túl erős izgalom. Nem fogok veled beszélni telefonon! Kérlek, nyugodj meg! Állj fel az asztaltól, menj ki a friss levegőre a házad melletti erdőbe!”

A telefonkagylóban megszólalt a kijelzés. Visszatettem a vilóra.

„Micsoda dolgok! – gondoltam magamban. – Hát ennyire felizgultam volna? Érdekes! Valóban Anasztáziával beszéltem volna, vagy tisztára bediliztem? Tényleg ki kell mennem a friss levegőre és meg kell nyugodnom.”

Gyorsan felöltözököttem és a házam melletti erdőbe indultam. Beléptem az erdőbe, s ott... ott állt Anasztázia a fenyőfa alatt, kissé oldalra a gyalogúttól és mosolygott. Azonnal fel sem fogtam különös felbukkanását, rögtön beszélni kezdtem.

Ki mentette meg Amerikát?

– Anasztázia, megértettem... Elemezgettem, összehasonlítottam kijelentéseidet és az eseményeket, amelyek Amerikában zajlottak és minden megvilágosodott... Hallgasd meg, mire jöttem rá, és ha tévedek, javíts ki! A terrorista támadások sorozata, amely Amerikában szeptember 11-én történt, nem volt teljes. A szervezők sokkal jelentősebb valamit készítettek elő. Így van? Igen?...

Persze, hogy így. Csak nem tudom elképzelni a részleteket. Úgy nagy általánosságban... azért úgy érzem, megtanultam. De részleteiben... El tudnád mondani részletesebben? – kérdeztem Anasztáziától.

– Igen, el.

- Akkor mondd el!

- A fő szervező hat terrorista csoportot tervezett fokozatosan bevetni. A hat közül mindegyik csoportnak önállóan a számára megadott időben kellett volna cselekednie. Egymásról semmit sem tudtak. Vezetőik sem tudták, ki a feje az egésznek és mi a végső cél. Minden csoportba vallási fanatikusok léptek, akik készen álltak a halálba menni.

Csak egyetlen csoportban voltak olyan emberek, akik a gaztetteket pénzért voltak hajlandóak elvégezni.

Az első csoportnak el kellett volna foglalnia az összes utasszállító repülőgépet, amelyek ugyanabban az időben az ország fölötti légtérben tartózkodnak, a repülőterekről éppen felszállnak vagy az országba érkeznek. Az összes elfoglalt repülőgépet az ország számára fontos objektumok megsemmisítésére kellett volna irányítaniuk.

Az e támadást követő hat napon belül a második csoportnak a húszt legnagyobbn szállodában kellett volna megfertőznie a vízvezetékrendszerben a vizet. Egy olyan módszert találtak ki, amelynél voltaképpen majdnem lehetetlen megállapítani, hol található a fertőzés forrása és annak rossz szándékú végrehajtója. A végrehajtónak egy hatalmas szállodában kellett volna szobát bérelnie. A hidegvízcsapra egy bizonyos készüléket kellett szerelnie és a csapot kinyitnia. Ennek hatására a víz nem folyt volna a csapból, hanem éppen ellenkezőleg - a levegő nyomásának a hatására - a vízvezetékrendszerbe halálos hatású por került volna. Ezután a vízcsapot elzárva másnap reggel a bűntényt elkövetőnek egy másik város szállodájába kellett volna költöznie.

A vízvezetékrendszerbe került baktériumok, miután a vízbe jutottak, azonnal a csövek falára tapadtak volna, ott növekedtek, szaporodtak, és innen csurogtak volna le. Tizenkét nap alatt nagyon sok lett volna belőlük. Közönséges, természetes vízben nem tudnának szaporodni. Más baktériumok megsemmisítenék őket. A vízvezetékben azonban ilyen kiegyenlítődésk nem létezik. A vizet az ember sok természetes sajátosságától fosztotta meg.

Nagy vízfogyasztás idejében, amikor az emberek reggel mosakodnak, a vízfolyam a baktériumok egy részét magával ragadja és a vízcsapból már szennyezett víz fog folyni. A vízben mosakodó ember ekkor még semmit sem érez. De a nyolcadik és tizenkettediknapközöttkezdenekmegjelenia testéna fekélyek. Egyre több és több. Nagyságukat tekintve egyre nagyobbak és gennyeznek. A betegség fertőző és gyógyítása körülményes. A terroristatámadás szervezőinek meg van a betegség ellenszere. Sok országban bukkannak föl a betegek. Hamarosan fény derül arra, hogy a betegek bizonyos szállodákban voltak elszállásolva. Ennek már csak a repülőgépek lezuhanása után kellett volna kiderülnie.

Kellemetlen számomra arról mesélni, hogy milyen másféle bűntényeket kellett volna más rossz szándékú embereknek végrehajtaniuk. Az összes terrorakció együttes végeredményének a rémület, a pánik keltésének kellett volna lennie.

Sokan családotul kezdtek volna az országból menekülni, igyekeznén tőkéjüket kimenekíteni külföldi - nézetük szerint az élet számára biztonságosabb - bankokba. De nem minden ország lett volna hajlandó befogadni az USA-ból érkező menekülteket. Az iszonyat, a félelem kerítette volna hatalmába az országok többségének lakosságát, ha a legerősebbnek számító ország nem tudja magát megvédeni...

- Állj meg, Anasztázia! Megpróbálom én magam! E tettek után megjelentek volna a fő szervezők. Arra gondolok, hogy valamilyen közvetítők által előterjesztették volna követeléseiket.

- Igen.

- De nem sikerült végrehajtaniuk az összes eltervezett terrortámadást. Nem sikerült az amerikaiakat teljesen elretenteniük. Azért nem sikerült végrehajtaniuk az összes eltervezett támadást, mert arra kényszerültek, hogy sokkal korábban kezdjenek cselekedni, mint ahogy mindent teljesen előkészítettek volna. Ezért nem sikerültek a dolgok logikusan. Terrortámadások ugyan vannak, de nincsenek követelések.

A terv megvalósítása meghiúsult! És én már sejtem is miért. Azért, mert a főszervezők, a legfőbbek, a ma is élő papok között keresendőek. A papok azonban megrettentek attól, amit Bush tett, és arra kényszerültek, hogy korábban kezdjenek. Így van?

- Igen. Ők...

- Várj, Anasztázia! Nekem, magamnak kell mindent megértenem. Meg kell tanulnom megérteni. Ez nagyon fontos. Ha képes leszek, akkor mások, olyanok, mint én, szintén képesek lesznek látni a valóságot, amelyben élünk. Vagyis mindenki megérti, mit kell feltétlenül tennünk az élet jobbítása érdekében.

- Igen, Vlagyimir, ha te képes voltál, mások is képesek lesznek rá. Lesz, aki korábban, lesz, aki később, de az emberek a gyönyörűséges valóságban kezdik el építeni az életet. Csak beszélj nyugodtabban, nem szabad ily nagyon izgulnod!

- Már alig vagyok izgatott. Szinte egyáltalán nem. De azért ezt nehéz izgalom nélkül végigélni. Hát ez tényleg hihetetlen! Bush, az amerikai elnök ilyen zűrzavart okozott az okosoknak. Megértettem: a papok elszörnyedtek, amikor Bush... Amikor az amerikai elnök csak úgy fogta magát és texasi rancsjára utazott. Alig fél évre rá, hogy államelnök lett! Szabadságot vesz ki és majdnem egy egész hónapra elutazik! És hová? Nem egy reprezentatív fürdőhelyre! Nem valamilyen egzotikus kastélyba! A rancsjára utazott, ahol egy kicsi ház van. Még az elnöki kapcsolatot tartó összeköttetés is hiányzott. Csak egyetlen közönséges telefon van. Nincs sok tévécsatorna, mert nincs szatelitantenna sem. Az újságíró-analitikusok beszéltek is ezekről a tényekről, de hogy mi is áll mögöttük, azt senki sem értette meg. Az interneten olvastam mindarról, ami Bush rancsjára való elutazását illeti. Csak magát a tényt említették. Igen, csodálkoztak is rajta, hogy miért ilyen korán vett ki szabadságot. Miért ilyen hosszú időre? Huszonhat napot töltött a rancsján. Nem engedte be az újságírókat, sőt a különböző tisztviselőket sem hívta meg.

- És senki, senki sem értette meg! George Bush, az Amerikai Egyesült Államok elnöke hatalmas tettet vitt véghez, olyat,

amilyet egyetlen államelnök sem az ország fennállása óta még soha. De az is lehet, hogy az utolsó öt- vagy tízezer évben egyetlen vezetőben sem ötlött fel, hogy ilyet tegyen.

- Igen, nem tett meg.

- E tett nagyszerűsége abban rejlik, hogy egy hatalmas, a világ legfontosabb országának a vezetője - az összes rendű és rangú pap megrökönyödésére - csak úgy, kitepi magát a mesterséges információs térből. Fogta magát, és nyugodtan otthagya azt. S ennek eredményeképpen kibújt az okkultisták ellenőrzése alól. Most értem már! A vezetőket mindig ellenőrzés alatt tartják. Szigorúan figyelik mindennapi kijelentéseiket, még hangjuk tónusát, de arcuk kifejezését is. Cselekedeteiket korigálják azzal, hogy mindenféle információt raknak eléjük. De Bush fogta magát és kilépett ebből az információs térből. A papok elszörnyedtek. Okkult módon próbálták meg visszarángatni. Pontosan, ahogy te mondtad, hangokkal távolból hatni rá. De ugyan, ugyan! Nem tudták megkaparintani! Te magad is mondtad, emlékszel? Mondtad, Anasztázia, hogy a természet, a növényzet, az állatvilág - a természetes világ - meg sem engedi, hogy az emberhez kóros, okkult hatások jussanak. Védelmezi az embert, ha az ember kapcsolatba lép a természet világával. Az ember maga hozza létre a kapcsolatot.

- Igen. Ez valóban így van.

- George Bush nyilvánvalóan nem maga ültette ki a növényzetet rancsján. De a helyet ő maga választotta. Szeretettel viszonyult hozzá, a természethez, amely ott található, ezt több tényből is látni. A természet válaszolt szeretetére. Szeretetére szeretettel válaszolt. Úgy védelmezte, ahogy védelmezi az embert a családi birtoka növényzete. Lehetséges az, Anasztázia, hogy a természet reagál akkor is, ha nem maga az adott ember ülteti ki a növényzetet?

- Lehetséges. Akkor reagál így, amikor környezetéhez maga az ember is őszintén és szeretettel viszonyul. Ebben az esetben ilyesmi történt George Bushsal.

- Hát igen. Én is megértettem. Az elnök a rancsján tartózkodott. Mindenki azt gondolta, hogy nincs semmi információja. De voltaképpen azt történt, hogy jelentősen csökkent feléje a mesterséges világ mesterséges információ áradata. De közben a természetes információ áradata az őt körülvevő természetes világból jelentősen megnőtt. Az elnök ezeket az információkat a levelek suttogásából, a víz csobogásából, a madarak énekéből és a szellő fuvallataiból fogadta és gondolkodott. Elemzett! Gondolkodott! Ezt a tényt megpróbálják „eltussolni”, elfeledkezni róla, egyáltalán még meg sem említeni. Elterelni róla a figyelmet. De nem sikerül! Bush ennek ellenére bevonul az évezredek történelmébe. Megértettem, Anasztázia! Sok bölcs beszédet lehet mondani. Sok dalt és verset lehet írni úgy, mint Salamon, a bibliai király. De lehet tisztábban és meggyőzőbben is cselekedni, ahogy Bush tette, és e cselekedete által elmondani az egész világnak: „Nézzétek, emberek, gazdag vagyok, enyém a világ legerősebb országa fölötti hatalom. De az emberi létezés számára nem ez a legfontosabb. Az emberi lélek számára, az ő Isteni lényege számára más a tetsző: nem a mesterségesen megalkotott világ, hanem a természetes, amelyet Isten teremtett. Az én rancsom közelebb áll lelkemhez, mint az arany és a technokrata vívmányok. Ezért én a rancsomra megyek. Gondolkodjatok el, emberek, ti is az életetek célja fölött!” Az amerikai államelnök az általa leírt családi birtokok legjobb, leghatásosabb és legmeggyőzőbb reklámját hozta létre. A jövőben az orosz családi birtokok reklámját. Az egész világ családi birtokai reklámját. És ha az emberek ezt még ezután sem értik meg, akkor az emberiség tényleg alszik. Vagy az emberek – majdnem mind – valaki által létrehozott hipnózis alatt vannak. Ezért gyötrik magukat, betegeskednek, használnak kábítószerket, ezért harcolnak, öldöklük egymást. Ha az emberiség nem ébred fel ebből a hipnózisból szavaid hallatán, Bush tettei után, akkor elkerülhetetlen a katasztrófa. Bush – államelnök. Ő a leginformáltabb ember a mi technokrata világunkban, mert hozzáférése van a speciális információs szolgálatok

eredményeihez, az analitikai intézetek neki szolgáltatják az információikat. És ő ismeri a természetes világ információit is. Összehasonlíthatja, elemezheti azokat. Összehasonlította őket és tetteivel be is bizonyította... Állj! Ismét egy hihetetlen véletlen. Nem, a véletlenek egész láncolata, ha egyáltalán véletlenekről van szó. Azt mondtad... Te elmondod, de amit mondasz, az be is teljesül... Az orosz államelnök az új évezred kezdetén földtörvényt hoz a földről: kapjon minden orosz család térítésmentesen egy hektár földet.

2001. február 21-én a tévéhíradóban az összes csatornán V.V.Putyin, az orosz államelnök elnöklésével az Államtanács üléséről közvetítettek egy riportot. Az ülésen a földkérdés került terítékre, a föld magántulajdonlása a földművelő szövetkezetek által megművelt földeket is beleértve. A tanácsban összegyűlt gubernátorok nézete különbözött. A régiók vezetőinek – az Államtanács tagjainak – a többsége hajlott arra, hogy az oroszoknak a földet magántulajdonba kell adni.

Az elnök – megjegyzéseiből, fellépéséből ítélve, és abból, hogy éppen ő terjesztette az Államtanács elé a földkérdést – szintén a föld magántulajdonba adása mellett, és annak tulajdonjogának az utódokra való öröklése mellett volt.

Az ülés eredménye: az Államtanács utasította a kormányt, hogy 2002 májusáig készítse elő az új földtörvénytervezetet és az Állami Dumában való megvitatásra azt terjessze elő.

Természetesen nem a családi birtokok kialakítására szolgáló térítés nélküli kiutalásról van szó, hanem a föld eladásáról, és nem a szövetkezi földekről, de ennek ellenére egy nyilvánvaló, előre mutató haladásról lehet beszélni.

Anasztázia, ez a véletlenek láncolata, vagy te hatsz valahogy az emberekre? Igen? Te is tudsz hanggal távolra parancsot adni? Hát persze, hogy igen! Tudsz! S meg is teszed! Beszélsz velük?

- Vlagyimir, rajtad kívül, azt is csak ma telefonon, távolra egyetlen emberrel sem beszéltem úgy, ahogy azt most te elképzeled. Soha sem használok fel az erőszakos ráhatás lehetőségét.

- De egyszer, amikor Moszkvában voltam, hallottam, Anasztázia, a hangodat. Te nem voltál mellettem, de a hangodat mégis hallottam.

- A nagypapa, volt akkor melletted, Vlagyimir. Sok ember képes felfogni a gondolatokat, amelyek a térben vannak. Ez az ember természetes képessége. Korábban erre mindenki képes volt és nincs is ebben semmi rossz. Mert hiányzik belőle az erőszak. Távolra az egyik ember saját sugarával-gondolatával megérintheti a másik embert - fel tudja melengetni és így meg tudja gyorsítani a gondolati folyamatot. A sugár-gondolat minden emberben jelen van, csak annak ereje különbözik.

- De a te sugarad nagyon erős, megpróbáltad már megérinteni vele az embereket?

- Igen, megpróbáltam. De nem mondom meg a nevüket.

- Miért?

- A sugár érintése ezen emberek számára nem az, ami fontos. Ami fontos, az a képességeikben rejlik, amellyel a valóságot befogadják.

- Rendben, ne mondj neveket. Csak... Igen, ez az! Tudod, mire gondoltam? Ez fantasztikus! Hiszen, ha te a távolra sugaraddal melengetni tudsz, akkor tudsz égetni is. Még a követ is porrá változtatni. Ezt egyszer meg is mutattad. Tehát, égesd fel azokat, akik terrorista merényleteket szerveznek! Égesd fel a papokat, igen, és általában mindent, ami nem tiszta! Magad mondtad! Emlékszem rá és le is írtam: „*Sugarammal egyetlen pillanat alatt felégetem az idők posztulátumait. Ne álljatok Isten és az emberek között...*” És így tovább. Emlékszel ezekre a szavaidra?

- Igen, emlékszem.

- Akkor mire vársz, miért habozol? Miért nem égetsz? Hiszen, te magad mondtad.

- Én posztulátumokról beszéltem. De sosem engedném meg magamnak, hogy embereket égessek.

- Még a terroristatámadások fő szervezőit sem?

- Még őket sem!

- Miért?

- Csak gondolkodj el azon, amit mondasz, Vlagyimir!

- Mit kell itt gondolkodni? Mindenki előtt világos, hogy a terroristatámadások szervezőit és a támadások végrehajtóit haladéktalanul meg kell semmisíteni. Erre már fel is készültek a különböző országok hadseregei. A különleges szolgálatok. Emberek halnak meg.

- Igyekezetük hiábavaló. A valódi szervezőket nem találják meg és nem semmisítik meg. A terroristatámadásokat így nem tudják megszüntetni.

- Akkor viszont, annál inkább. Ha meg tudod határozni és egyetlen pillanatban fel tudod égetni a fő szervezőket is és azok csatlósait is, akkor tedd meg! Égesd fel őket!

- Vlagyimir, és te tudnál még tovább gondolkodni és meg is tudnád nevezni a fő szervezők csatlósait és megmondani, hogy hányan vannak?

- Hát, gondolkodni, persze, lehet. De megnevezni vagy meghatározni, hogy hányan vannak, nehezen tudnám. Ha te igen, akkor nevezd meg őket!

- Jó. A terroristák csatlósai között vagy te is, Vlagyimir, a szomszédaid, barátaid, de ismerőseid is.

- Mi? Hogy mondhatsz ilyet, Anasztázia? Magamról is, de saját barátaimról is teljes mértékben abszolút meg vagyok győződve, hogy nem vagyunk az ő csatlósai.

- Az emberek többségének az életmódja, Vlagyimir, melegágya a növekvő terrornak, betegségeknek, mindenféle kataklizmáknak. Vajon az, aki gyárban dolgozik, ahol automata fegyvereket és hozzájuk történeteket gyártanak, nem a gyilkolások csatlósa-e?

- Azok, akik fegyvereket gyártanak, közvetve esetleg lehetnek csatlósok. De te ezt rólam mondtad, és én nem dolgozom ott, ahol fegyvereket gyártanak.

- De te dohányzol, Vlagyimir!

- Na és!? Hogy jön ez ide?

- A dohányzás káros, következésképpen te terrorizálsd a testedet.

- A testedet?... Az enyém, nem? De itt másról van szó...

- Ugyan, miért rögtön másról beszélni! Csak elemezze mindenki figyelmesen saját életmódját! Mindenekelőtt azok, akik a városokban laknak. Talán azok, akik kocsival közlekednek, nem tudják-e, hogy gépkocsijuk milyen halálos gázzal fertőzi a levegőt? Talán azok, akik nagy háztömbökben élnek, amelyek számtalan kicsi lakásra oszlanak, nem tudják-e, hogy az ilyen lakásokban káros és veszélyes lakniuk? Az élet elrendezésének a módja a nagyvárosokban az ember megsemmisítésére irányul, a természetes térhez való viszonya dezorientálására. Az emberek többsége, akik ilyen módon élnek, éppen a terrorizmus segítői.

- Tegyük fel, hogy így van. De manapság ezt már sokan kezdik érteni, arra készülődnek, hogy megváltoztatják életmódjukat. Akkor hát, segíts az embereknek, égesd fel sugaraddal a terror főszervezőjét!

- Vlagyimir, ahhoz, hogy teljesítsem kérésedet, irányítanom kell sugaram által sok rosszindulatú energiát, amely képes megsemmisíteni az embert.

- Na és!? Akkor rajta! Mire vársz? Hiszen ez az ember a terroristatámadások fő szervezője.

- Értem! De még mielőtt másra irányítanám a rosszindulat energiáját, ilyen energiát nekem magamnak kell összpontosítanom és létrehoznom saját magamban hatalmas mennyiségben. Majd ez az energia később ismét belém költözhet, vagy részben másokban tud összpontosulni. Ugyan megsemmisíthetem a főpapot, de a programja tovább folytatja működését. A rossz pedig talál egy másik papot, és ez még erősebb lehet a már megsemmisítetténél. Értsd meg, Vlagyimir, a terrorizmus, a gyilkosságok és rablások több ezer évesek. Egyiptomban a papok azért mérgezték meg a fáraót, mert megpróbált tetteiknek ellenszegülni. Amikor a tudósok a múlt században felfedezték sírját, megállapították, hogy Tutánhamon csak tizenhét éves volt. A Bibliából tudsz a papok háborújáról. Emlékezz csak vissza, az Ószövetség mit mond erről. Még mielőtt a zsidók eltávozhattak volna Egyiptomból,

a papok egymással versengtek. Mózes, a pap, teljhatalmat kért a zsidók fölött, de más papok kérését nem akarták jóváhagyni, és ekkor a vetést Egyiptomban ellepték a sáskák. Majd az összes gyermeket pestis ragadta el. Az embereket és az állatokat is számtalan betegség támadta meg. Ekkor bocsátotta el a fáraó a zsidókat. Félelmükben Egyiptom lakói odaadták nekik állataikat, fegyverüket, aranyukat, ezüstjüket.

Az Ószövetségben az áll, hogy e tetteket Egyiptomban Isten vitte véghez.

Származhatnak ilyen tettek Istentől? Természetesen nem! Isten boldog életet teremt mindenki számára. Terroristatámadásokat Egyiptomban is a papok végeztek, amikor maguk között a hatalmat felosztották. Ám vádolni Istent vádolták meg gaztetteikért. Emlékezz vissza, Vlagyimir, még arra is, Jézust hogyan feszítették keresztre. Ki volt mellette a szomszédos keresztre feszítve? Rablók! Ezt az Újszövetség mondja. S történt ez több mint kétezer évvel ezelőtt. Nos, már akkor is történtek rablások az emberek között. A rablókat megbüntették. S az eredmény? Rablások továbbra is, ma is történnek. Minden nap egyre több. Miért? Az emberek évezredek óta rohanásban, hajszában élnek, s ezért nem tudatosították, hogy a rossz ellen rosszal nem lehet harcolni. Csak egyre nagyobb méreteket ölt az ilyen harcban a rossz. Hát ezért, Vlagyimir, rosszal a rosszra nem válaszolhatok én.

- Nem válaszolhatsz, vagy nem akarsz válaszolni, mindegy, nem fontos. Amikor beszélsz, Anasztázia, érveid komolyak. Tényleg nem tudta legyőzni a bűnözést az emberiség az évezredek alatt. Lehet, hogy ellene nem is a megfelelő módon harcolt. Csak amikor az ember a világ mai helyzetét nézi, semmi más nem jut eszébe, mint katonai hatalommal legyőzni a terroristákat. Egyre gyakrabban hallani e kifejezést: „vallási szélsőségesség”. Hallottál róla?

- Igen.

- S még azt is mondják: „iszlám vallási szélsőségesség”. Ez az összes vallási szélsőségességek közül a legerősebb, így mondják.

- Igen, így mondják.

- Akkor mit lehet itt tenni? Hiszen az iszlám vallás - így hallottam - terjed a leggyorsabban mind közül. Ismerőseim között vannak muzulmánok és nem is rossz emberek, de a másik oldalon, szélsőségesek is vannak az iszlámisták között. Nagyszabású terrorista merényleteket visznek véghez. De hogyan másképpen lehet velük harcolni, ha nem katonai erők bevetésével?

- Mindenekelőtt nem szabad hazudni.

- Kinek?

- Saját magadnak.

- Hogyhogy?

- Tudod, Vlagyimir, te hallottál a muzulmánok vallási szélsőségeségéről. Neveztek már terroristának sok embert. Ezt nemcsak te tudod, e hírt szorgalmasan terjesztik a világban. Nem nehéz egy ilyen gondolatot sok emberrel elhitetni, amikor a valóságban is terrortámadások történnek, és ezekben muzulmánok vesznek részt. De amikor a muzulmán terrorizmusról beszélnek, elhallgatnak egy másik komoly érvet.

- Melyiket?

- Azok, akiket szélsőségeseknek és terroristáknak neveznek, azt gondolják, hogy éppen ők igyekeznek megállítani a terrort, ők mentik meg népüket a támadástól. S az érveik komolyak. Azt gondolják, hogy az egész világot megmentik a pestistől, amelyet magában hordoz a nyugati, nem muzulmán világ.

- Azt mondtad, hogy az érveik komolyak. De én az érveikről egyáltalán nem hallottam semmit. Ha te tudsz valamit róluk, akkor mondd el nekem!

- Rendben. Te pedig próbálj saját véleményed alkotni és mondd meg, melyiknek van igaza a két harcoló oldal közül. Nagyjából, értelemszerűen a következőket mondják a muzulmán egyházi vezetők híveiknek: „Nézzétek, emberek, nézzétek, mit hoznak nekünk a hitetlenek! A Nyugat világa elmerült a paráznaságban, a tékozlásban. Iszonyú betegségeiket még a mi gyermekeinkbe is be akarják oltani. Meg kell állítaniuk a hitetlenek beözönlését Allah katonáinak!”

- Állj meg, Anasztázia! Hiszen ezek csak egyszerű szavak, miben rejlenek az érveik?

- Olyan tényeket hoznak fel, amelyek arról szólnak, hogy a Nyugat országaiban, illetve a nem muzulmán országokban tobzódik a paráznaság, a prostitúció, virágzik a homoszexualitás. Rablások történnek. S napról napra egyre több ember kábítószeret fogyaszt. Az olyan iszonyú betegségeket, mint az AIDS és az alkoholizmus, nem tudják megállítani.

- Na és náluk, hát, ott, a muzulmán országokban mindez egyáltalán nincs?

- Vlagyimir, a muzulmán világban, a muzulmán országokban sokkal kevesebb az alkoholista és a dohányos. Jelentősen kevesebben kapták el az AIDS-t. Náluk nem csökken a születési arány és más országokkal összehasonlítva sokkal kevesebb a házassági hűtlenség.

- Tehát, akkor voltaképpen mindkét oldal meg van róla győződve, hogy igaz dologért harcol?

- Igen.

- Na és a jövő?

- A papok úgy vélik, hogy mindent megtettek annak érdekében, hogy beinduljon egy hatalmas méretű háború. A nyugati országok összefogtak, a keresztények egységesen fordultak a muzulmán világ ellen. Ennek okán a harc érdekében összefog a muzulmán világ is. Az erők azonban nem lesznek egyformák: a muzulmánoknak nincsenek modern fegyvereik. Akkor majd, amikor látják, hogyan halnak meg az igazhitűek, kezdik felkészíteni a terroristákat, ezret, hogy megállásra bírják a nyugati világot. A háború elkezdődik, de megállítják, nem engedik továbbfejlődni.

- Kik?

- A te olvasóid. Kialakulóban bennük egy új világnézet, eltérő attól, ami a múlt évezredekben volt. Vágyaikban ők már teremtenek. Amikor majd a vágyak a valóságban kezdenek testet ölteni, minden háború és betegség meghátrál.

- Arra gondolsz, hogy ez akkor fog megtörténni, amikor megkezdődik a családi birtokok építése? De miféle kapcsolat van a családi birtokok, a konfliktusok megállítása és a vallási ellenségeskedések között az egész világon?

- Az „Örömhír” elterjed róluk az egész világon. Megszabadulnak az emberek az egész Földön hipnotikus fogságukból, évezredek óra tartó álmukból feleszmélnek. Megváltoztatják életmódjukat, és rajongva fogják építeni az Isteni világot az egész Földön.

- Természetesen, ha ilyesvalami kezd majd megvalósulni, ráadásul, ha mindenhol megtörténik, a világ valóban meg fog változni. Tudom, Anasztázia, hogy te ezt megálmodtad. Hiszel álmodban, és soha sem adod fel. Sok-sok ember megértette eszmédet, amely a családi birtokokhoz kötődik. Ezek az emberek valóban kezdenek cselekedni. De te, Anasztázia, nem tudsz mindent. Menjünk! Gyere be a házba, a dolgozószobámbal! Most rögtön megmutatok neked valamit, s akkor majd meglátod, megérted, mibe ütköztek az emberek.

- Menjünk, Vlagyimir, megmutatod nekem, ami annyira felizgatott téged.

Ki van mellette és ki ellene?

Amikor beléptünk a lakásomba, Anasztázia levetette vattával bélelt mellényét, kendőjét és vállára szétterült aranyszőke haja. Finoman megrázta fejét és a lakás megtelt a tajga csodálatos illataival.

Fogtam egy széket és az íróasztalom előtt álló karosszékem mellé helyeztem, bekapcsoltam a számítógépet és beindítottam az internetre való csatlakozás programját.

Oroszországban nem mindenki tudja, mi az internet. Ezért röviden elmagyarázom. Az internet egy információs

hálózat, a világ sok országában nagyon nagy ütemben indult fejlődésnek. A számítógép segítségével be lehet e hálózatba lépni, s telefonvonal segítségével csatlakozni a szerverhez. A szerver egy speciális, hatalmas számítógép, amely rengeteg különféle információs közleményt tartalmaz. A szerverek többségére saját információinkat is el tudjuk helyezni.

Az „Anasztáziért” Vlagyimiri Kultúrát és Alkotást Támogató Alap együttesen az „Orosz Express” moszkvai céggel szintén létrehozta szerverét és honlapját, amely az „Anastasia.ru” elnevezést kapta.

Így az az olvasó, akinek számítógépe van, a billentyűzeten beütheti az adott szót és így eljuthat a honlapunkra, itt elmondhatja nézetét az olvasottakról, elküldheti szöveges üzenetét, megismerkedhet más olvasók nézetével, kifejtheti véleményét vagy eszmecesterét folytathat valamilyen kérdést illetően.

Akinek nincs saját számítógépe, megteheti ugyanezt úgy, hogy ellátogat az internetklubok egyikébe, amelyek manapság már minden területi és körzeti központokban, sőt valószínűleg Oroszország legtöbb városában is működnek.

Időről időre számítógépem segítségével én is ellátogattam az internetre és megismerkedtem az olvasók kijelentéseivel. Ezt túl gyakran nem tudtam megtenni, mivel nem győztem válaszolni a hozzám személyesen, hagyományos, postai úton érkező levelekre. Az Anastasia.ru honlapra a múlt évben több mint tizennégyezer üzenet érkezett. Az emberek konkrét kérdéseket vitattak meg, amelyek Anasztázia gondolataival és a családi birtokokkal állnak kapcsolatban. Az alkotmány módosítására tettek javaslatokat, a kérdésről népszavazásra készülődtek.

Leveleikben, amelyeket az államelnökhöz intéztek, pontosabban és több érveléssel alátámasztva szóltak Anasztázia gondolatainak lényegéről – mint azt én tettem saját levelemben, amelyet a „Kik is vagyunk” című könyvben jelentettem meg – és arról, hogy minden földet óhajtó család kapjon egy hektár földet. Különböztetve ezt el Önök, maguk. Azon olvasók

számára, akiknek nincs lehetőségük eljutni az internetre, az egyik ilyen levélből mutatok be részletet.

Nyílt levél az Orosz Államszövetség Elnökének Vlagyimir Vlagyimirovics Dutyinnak

Tisztelt Vlagyimir Vlagyimirovics!

A szovjethatalom évei alatt, amelyekre még manapság is sokan úgy emlékeznek, mint életük legszebb éveire, sajnos, a lehető legszonyosabb dolog történt. Mi, egy olyan nagy ország állampolgárai, mint amilyen Oroszország – amely történelmileg óriási hatalommá vált, az iszonyatos második világháborúból győztesként került ki, s fantasztikusan rövid idő alatt képes volt a háború által lerombolt gazdaságát talpra állítani – anélkül, hogy észrevettük volna, saját akarat nélküli parazitákká, élősködőkké változtunk át.

Figyelje meg, kérem: mindnyájan munkába jártunk, egyáltalán nem aggódtunk a munkahelyek miatt, állandó fizetést kaptunk, amelyből tisztességesen meg lehetett élni. Gyermekeinket iskolába járattuk, és meg voltunk róla győződve, hogy van jövőjük. Tudtuk, hogy a nyugdíjkorhatár elérése után biztos nyugdíjat kapunk és nyugodt öregkorunk lesz... S ez a biztonság, ez a hatalmas totalitárius rendszer ízetlen tréfát űzött velünk. Most, amikor már hozzászoktunk a szociális passzivitáshoz, szociális apátiához, közömbösséghez, s mivel már nem kapunk állandó anyagi alapokat az élethez, háborogni kezdtünk. Figyelje meg, kérem, nem cselekedni és jobbítani kezdtük az életünket, hanem egyszerűen szitkozódni és panaszkodni a mindenkori kormányra, államigazgatásra, minden további államelnökre és a sorban következő kormányra, mert őket és csak őket tartjuk vétkeseknek azért, ami éppen

van. Hiszen azt gondoljuk, hogy ők kötelesek nekünk állandó fizetést adni, jelenünkkel és jövőnkkel törődni. Mi majd csak egyszerűen élünk és élvezzük az életet... e biztonság és jólét fenntartása érdekében semmit sem kell tennünk. Minden bizonnyal egyetért velem, hogy amikor a mozgás csak egyetlen irányban zajlik, az élősködés. Ha kapni akarunk, de közben cserébe semmit sem adunk, akkor ez az álláspont az élősködőké.

S lám egyszerre csak CSODA történt: az oroszok ezreiből, tízezreiből feltört a lelkesedés, hogy ÉPÍTSEN, TEREMTSÉN!

Hogy MEGTEREMTSE Hazája – OROSZORSZÁG gyönyörű, virágzó szegletét;

Hogy MEGTEREMTSE saját maga és gyermekei számára a gyönyörű Jelent és Jövőt;

Hogy MEGTEREMTSE saját anyagi és szellemi jólétét;

Hogy MEGTEREMTSE a leggazdagabb és legvirágzóbb országot – Oroszországot!

Az ilyen embereknek ehhez csupán és csakis egy kis földterületre van szükségük, amelynek mérete 1 hektár. S a biztonságra, hogy nem veszik el tőlük e földet, Hazájukat, ahol létrehozzák saját maguk és gyermekeik számára a Szeretet Terét. Azt a SZERETETTERET, amely a határtalan Oroszország minden virágzó szegletéből olvad eggyé és adja hírül az egész világnak a nagy csodát – a Nagy Oroszország Újjászületését.

Úgy tűnik nekem, hogy éppen most alakult ki Oroszországban egy olyan helyzet, amelyről mindegyik uralkodó – nevezzük államelnöknek – álmodozik. Egy olyan helyzet, amikor az emberek maguk akarnak dolgozni, és maguk akarják létrehozni saját maguk részére az anyagi és szellemi jólétet anélkül, hogy az államtól a földön kívül és a biztonságnak a törvénybe iktatott szimbólumán kívül bármit is kérnének.

Vajon nem mindegyik ország vágya-e az, hogy saját magában fedezze fel a gazdagság és a bőség KIAPADHATATLAN FORRÁSÁT, a BIZTONSÁGOT és a függetlenséget a külső tényezőktől!

Tisztelt Vlagyimir Vlagyimirovics! Én is, mint Oroszország állampolgárainak ezrei, ismét megerősítem elhatározásomat, hogy létrehozom saját Hazám, Oroszország piciny szegletét, s azt virágzó kertté változtatom utódaim, nemzedékeim számára.

Mint Oroszország állampolgárainak ezrei, megerősítem elhatározásomat, hogy mindent megteszek családom és Hazám javáért.

Mint Oroszország állampolgárainak ezrei, többé nem fogom sem Önt, sem a kormányt megfontolatlanul és féktelenül kritizálni, mert értem az Ön munkája sokrétűségét és felelősségét.

Mint Oroszország állampolgárainak ezrei, hiszek az Ön bölcsességében és távolbalátásában, abban, hogy Ön felelősége teljes tudatában felméri a kialakult helyzetet.

Elérkezett végre az idő arra, hogy kialakítsunk Önnel együtt egy baráti kört – a hasonlóan gondolkodók körét –, amikor úgy fogjuk Önt ÉRTENI és FOGADNI, mint egy közeli barátot, s Ön érezni fogja szeretetünket és támogatásunkat, ezért Ön is szeretettel fog velünk törődni, mint az Önhöz hűséges néppel.

S ÍGY MAJD EGYÜTT HOZZUK LÉTRE GYERMEKEINK, OROSZHONUNK JELENÉT ÉS GYÖNYÖRŰSÉGES JÖVŐJÉT!

Vagyim Ponomarjov, Oroszország állampolgára
Kelt.: 2001. július 20-án.

Ők is ócsárolták ősszüleinket

Egyszer bekapcsoltam a keresőrendszert, amely kulcsszavak szerint megadja azon honlapok címét, ahol az adott szavakat meg lehet találni. A kulcsszó, amelyet beírtam: „Anasztázia”.

A monitoron nagyon nagy szám tűnt föl: 246 orosznyelvű szervert és megjelentek a címek is. Mivel nem hittem, hogy mindegyik a szibériai Anasztáziával kapcsolatos, egyik címet nyitottam meg a másik után és beleolvastam a tartalmukba. Megmutatkozott, hogy a feltüntetettek többsége – ilyen vagy olyan mértékben – valóban személyesen a szibériai Anasztáziával foglalkozott. Sok szerveren pozitív módon fogadták gondolatait. Kezdetben ez a tény nagyon megörvendeztetett, de amikor jobban elmélyedtem az internet által szolgáltatott információkban, egy még hihetlenebb ténybe ütköztem. Egy sereg honlapra a sajtóban megjelent cikkekből ollózott részletek és névtelen kijelentések kerültek arról, hogy az Anasztáziával kapcsolatos mozgalom szekta. A könyvek olvasói, mind – szektások. Az egyik honlapon lakonikusan csupán az Oroszországban tevékenykedő szekták neve volt feltüntetve, és közöttük szerepelt Anasztázia és támogatói is. Hogy minek az alapján került ide és ki terjeszti az ilyen híreket, nem derült ki, a honlap ezt egyszerűen úgy közölte, mint egy régen mindenki számára létező és ismert tény.

A cikkek és a különböző központi és regionális kiadványokból származó rövid utalások, amelyek az egyes honlapokon voltak elhelyezve, nagyon hasonlítottak egymásra, s mindig egyetlen következtetésre jutottak – az „Oroszország Zengő Cédrusai” nevű mozgalom – szekta vagy üzlet. Az „Anasztázia” mozgalom olyan szektás szervezetekhez volt hasonlítva, mint a japán „Om Shinrikyo” terrorszervezet, amely Japánban gázzal követett el merényleteket a metróban. Az írások arról szóltak, hogy az olvasók – egy totalitárius szekta tagjai. Olyan kifejezéseket is használtak, mint a „maradiság”, „destruktívizmus”. Nem határoztak meg pontosabban semmilyen konkrét tény, csak következtetést. Ez volt minden.

Mivel nem tudtam, mit is takar pontosan a „totalitarizmus” szó, fellapoztam a Nagy Értelmező Szótárat és a következőket olvastam benne: „Totalitarizmus – az uralkodás egyik formája, melyet a társadalom életének szférái fölötti teljes ellenőrzés

jellemez, az alkotmányos jogok és szabadságok tényleges felszámolása, az ellenzék és a másképpen gondolkodók elnyomása (például a totalitarizmus különböző megnyilvánulási formái a fasiszta Németországban, Olaszországban, a kommunista rendszer a Szovjetunióban)”.
Elképesztő! Úgy tűnt, mintha én vagy Anasztázia egy totalitárius szektát vezetnénk, amely készen áll megdönteni a hatalmat, felszámolni az alkotmányos szabadságokat és létrehozni egy fasiszta rendszert. De én semmilyen szervezetet nem irányítok. Anasztázia még kevésbé. Az utóbbi hat évben csak könyvek írásával foglalkozom, évente egyszer-kétszer nyilvánosan fellépek a mindenki számára nyitott olvasókonferenciákon. Fellépéseimet rögzítik és mindenki, aki azt óhajtja, megismerkedhet tartalmukkal.

De vajon miért, milyen céllal és ki terjeszti ezt a nyilvánvaló hazugságot? Például az egyik cikkben, amely a „Komszomszjkaja Pravda” vlagyimiri mellékletében jelent meg, a cikk írója azt állítja, hogy Anasztázia a könyvekben arra buzdítja az embereket, hogy hagyják el lakásaikat és menjenek az erdőbe élni.

„Hát hogy létezhet ilyesmi? – gondolkodtam. – Hiszen Anasztázia ennek éppen az ellenkezőjét mondja. Ezeket a szavakat személyesen ő mondta: „Nem kell az erdőbe menned, ott tégy előbb rendet, ahol szemeteltél!” Arra buzdítja az embereket, hogy családi birtokaikat a városok mellett hozzák létre, fokozatosan változtassák meg életmódjukat egy civilizáltabbra, a fizikai egészségre és a lélek számára megfelelőbbre.

Mivel nem volt lehetőségem arra, hogy egyedül ismerkedjem meg a hatalmas információtömeaggel és arra még kevésbé, hogy elemezzem is azt, néhány közismert szakértő politológushoz fordultam, hogy ezek – függetlenül egymástól – elemezzék a helyzetet és vonják le saját személyes következtetéseiket. Munkájukért nem kevés tiszteletdíjat kértek, hiszen mind-egyiküknek el kellett olvasniuk mind az öt könyvet, de még azokat a további információkat is, amelyek az interneten

vannak elhelyezve és a könyvekkel kapcsolatosak. Nem volt más lehetőségem, csak beleegyezni.

Három hónap múlva megkaptam az első szakértői jelentést és egy bizonyos idő után a többit is. A szakértők ugyan másféle szavakkal ecsetelték következtetéseiket, de – függetlenül egymástól, hiszen nem ismerték egymást – nagyjából ugyanarra az eredményre jutottak. Itt most az egyik jellemző jelentésből idézek:

„...Az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozatban megjelentetett gondolatok ellen tudatos, célirányos, hatványozottan megnyilvánuló kampány van jelen azzal a céllal, hogy a terjedésük a társadalomban megakadályoztasson...

A könyvek alap gondolatai az ország megszilárdítása, a lehető legnagyobb összhang elérése a társadalom különböző szociális rétegei között minden egyes család saját jólétének megteremtése által. A jólét azáltal teremődik meg, hogy minden egyes ezt óhajtó család kap nem kevesebb, mint egy hektár földet, hogy azt élete végéig használja. A könyvek szövegkörnyezetében ez az eszme teljesen meggyőzően hangzik és dominál minden más fölött. Ennek következtében a bírálók bármilyen érveket hoznának is föl, voltaképpen éppen ezen eszme ellen volnának.

A következő kérdés, amelyet az „Oroszországi Zengő Cédrusai” könyvsorozat taglal – az ember isteni eredete, az ember szellemi eredete, több vallási felekezet ellenszenvét válthatja ki. A könyv hősnője azt állítja, hogy a paradicsomi életet az embernek a Földön, saját magának kell megteremtenie. Az ember örök életű, az időközön át haladva csupán testét változtatja. A teljes természetet, amely az embert körülveszi, Isten teremtette és az Ő élő gondolatai alkotják azt. Csak ha kapcsolatban áll a természettel, akkor tudja az ember megérteni Isten programját, saját rendeltetését, feladatát a Földön...

Az adott alapeszme, annak érvrendszere és meggyőző ereje képtelen ellenszenvet és ellenállást nem kelteni mindenekelőtt a vallási fanatikusok körében, akik a világ vé-

gének elkerülhetetlenségét, bizonyos emberek egy túlvilági paradicsomba és mások a pokolba való jutását hirdetik. Az ilyen alapeszmerendszer sok embernek megfelel, olyanoknak minden bizonnyal, akik boldog életüket képtelenek már itt, a földi létezés feltételei között létrehozni.

Az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat hősnője eszméi elleni ellenállás abban nyilvánul meg, hogy a tömegtájékoztató eszközökben olyan információkat, híreket terjesztenek azokról az olvasókról – akik kinyilvánították szándékukat a könyvben bemutatott tervezeteket megvalósítani –, hogy valamilyen totalitárius szektához tartoznak.

Az adott eljárás nem véletlen, hiszen képes arra, hogy elhatárolja a kormányt attól, hogy kapcsolatba lépjen a kezdeményező olvasókkal, attól, hogy áttanulmányozza az általuk benyújtott konkrét tervezeteket, de még attól is, hogy a könyvben felvetett kérdéseket a tömegtájékoztató eszközökben meg lehessen vitatni, s képes arra is, hogy meggátolja a könyvek és a bennük kifejtett eszmék terjesztését. Feltétlenül meg kell említeni azt a tényt, hogy az ellenoldal elérte célját. A rendelkezésre álló bizonyítékok mutatják, hogy sok igazgatási szervben elterjesztették azt az információt, hogy az olvasók egy szektához tartoznak.

Az ellenfél célja nem világos és teljesen titokzatos.

Ha a hatalomért küzdő jelöltek rivalizáló harcában piszkos módszerek kerülnek felhasználásra, a megrendelőt rendszerint könnyű meghatározni. A gazdasági szférában, amelyre jellemző az egyes cégek között folyó rivalizáló harc, szintén nem okoz gondot meghatározni a lejárattatás megrendelőjét és még egyszerűbb magát a célt. A lejárattatás mindig világos: kiiktatni, vagy meggyengíteni az ellenfelet.

Anasztázia az ember új tudatáról beszél, az élet új módjáról, a társadalom rendjének a megváltoztatásáról, jobb, egészséges alapokra állítva azt.

Ki állhat az adott igyekezet útjában? Csak olyan erők, melyek érdekeltek az egyes családok, országok és a teljes társadalom

tönkretételében. Az ilyen erők létezésének ténye világosan kirajzolódó ellenállásukban mutatkozik meg, mely az adott esetben olyan tettek szervezésében nyilvánul meg, amelyek egyrészt Anasztázia ellen, másrészt az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvek ellen irányulnak. Tevékenységüket minden valószínűség szerint a közvetve vagy közvetlenül hatáskörük alá eső struktúrák és magánszemélyek által fejtik ki.

Megmutattam Anasztáziának az internetes honlapokon taglalt témák részleteit, s annak reményében olvastam fel neki a szakemberek következtetéseit, hogy a kialakult helyzet majd megérinti, és valahogy hozzálát annak rendbehozatalához.

De Anasztázia nyugodtan ült mellettem a széken, kezeit térdére helyezte és arca semmilyen izgalomról nem árulkodott, éppen ellenkezőleg, még finoman mosolygott is.

– Miért mosolyogsz, Anasztázia? – kérdeztem. Hát téged egyáltalán nem izgat, hogy így rágalmazzák az olvasóidat? Hogy igyekeznek megakadályozni, hogy földet kapjanak a családi birtokok létrehozatalához?

– Engem örömmel tölt el, Vlagyimir, a sok-sok ember lelkes fellángolása, az, hogy értik az éppen végbemenő folyamatok lényegét és jelentőségét. Nézd meg, milyen tudatosan magyarázzák gondolataikat, és milyen terveket szőnek a jövőre! Még az államelnökhöz intézett leveleiket is jobban megfogalmazták, mint te a sajátodat a könyvedben. A konferenciának is, amelyet terveznek, nagyszerű nevet választottak: „Válassz magadnak jövőt!” Az igazán nagyszerű, amikor az emberek a jövőről kezdenek gondolkodni.

– Igen, kezdenek. De hát, nem látod, milyen akadályokat gördítenek eléjük? Milyen cseles húzást agyalak ki? Mindenkit szektásnak neveztek, és már ezzel a ténnyel is ijesztgetik a népet, az igazgatási szervek máris elhatárolódtak. Hát te ezt egyáltalán nem veszed észre?

– De igen, észrevettem. Az ilyen ellenállásban azonban nincs semmi csel, semmi új. Éppen ilyen módon semmisítették meg őseink életmódjának kultúráját és tudását is. A Sötét Erők ma

is a régi módszereket használják. Sőt, még provokációkat is ki fognak találni, és utána félelmet keltő híreket terjeszteni. Ilyen már volt, Vlagyimir!

- Igen, volt! És győztek. Te magad mondod, hogy megsemmisítették őseink kultúráját. Kiforgatták a történelmet. Ez azt jelenti, hogy most is, mivel a már kipróbált módon cselekednek, győzni fognak. Ha nem győztek máris. Ez szinte hihetetlen, az egy hektár föld kiutalását minden egyes családnak már egy éve nem lehet megoldani. Még megérteném, ha valami akármilyen fölösleges dologra kérnék ezt a hektárt. Nem lehet földet kapni arra, hogy az ember létrehozza rajta saját családi birtokát, lakhatása normális körülményeit, megélhetését! A menekültek már több mint három éve sátorvárosokban élnek. De ha adnának nekik - azoknak, akik akarnak - egy hektár földet, akkor a három év alatt már emberi módon élhetnének. Sokat gondolkodtam, Anasztázia azon, hogy micsoda kolosszális változások mehetnének végbe az országunkban. Ha nem akadályoznák, hanem segítenék azokat az embereket, akik létre akarják hozni saját birtokukat. De a föld kiutalásának ennyire egyszerű kérdése nem oldódik meg.

Az Örömhír

- Ez a kérdés egyáltalán nem olyan egyszerű, Vlagyimir. Éppen ez hoz magával globális változásokat a bolygónkon is, de a Világegyetemben is. Amikor majd a boldog, földi családok milliói kezdik a bolygót tudatosan egy virágzó kertté változtatni, a harmónia, amely uralkodni fog a Földön, kinyilvánítja hatását más bolygókra is és az egész világegyetemi térségre. Jelenleg Földünkben az univerzumba füstölő bűz terjed. A Föld kozmikus pályáján egyre több szemét gyülemlik

föl. A gonoszság energiája árad a Föld irányából, de másmilyen energia fog belőle sugározni, amikor lakóinak tudatossága megváltozik. S akkor majd az áldás, amely a Földről fog sugározni, más bolygóknak is virágzó kerteket ajándékoz.

- Hát ez lenyűgöző! Na, de az emberiség történelme folyamán korábban nem volt még soha ilyen lehetőség? Hiszen Oroszországban még a forradalom előtt a birtokosoknak saját birtokaik voltak. Manapság is sok olyan ország van, ahol magántulajdonban van a föld. Nálunk is vannak farmerek, akiknek hosszú lejáratra bérbe adnak földet. De semmi jó nem származik belőle. Miért?

- Nem volt olyan tudatosság, mint amilyen manapság isteni csíráként az emberi lelkekben és elmékben növekszik. Az, amit te, Vlagyimir, egyszerű kérdésnek nevezted, voltaképpen a legnagyobb titok volt, amit a papok őriztek az okkult évezredek alatt. Minden idők számtalan vallása Istenről beszél, de egyetlen egy sem beszél arról, ami nyilvánvaló. Arról, hogy ha az ember a természettel tudatos kapcsolatot tart fenn, akkor az Isteni Gondolattal tart fenn kapcsolatot. Megérteni a teret, azt jelenti - megérteni Istent. De még a családi birtokról szóló gondolat is, a birtok utáni vágy, ahol minden harmóniában áll veled, nagyobb Isten felé való közeledést rejt magában, mint a számtalan bonyolult rítus. A világegyetem összes titka megnyílik az ember előtt. Képességeket fog majd az ember magában felfedezni hirtelen olyanokat, amelyeket el sem tud képzelni ma még. S akkor majd tényleg hasonlóvá válik Istenhez az ember, aki isteni lényegűt kezd maga körül teremteni.

Gondolkodj el azon, hogy erre vajon miért nem figyelmeztetnek soha a bölcsek! Csakis azért, mert az ember, aki megérti saját földi lényegét és képességeit, megszabadul az okkult varázslatoktól. Szertefoszlik a papok hatalma. Senki és semmi nem uralkodhat az olyan ember fölött, ki maga köré a Szeretet Terét teremtette meg. Az ilyen embernek a Teremtő nem rettenetes és szigorú bírāja lesz, hanem Atyja és Társa. Hát

éppen ezért hoztak létre számtalan akadályt az idők folyamán, hogy az embert eltérítsék az ő fő rendeltetésétől. A Föld! Olyan egyszerű kérdés, mondd, Vlagyimir. De csak gondolkozz el azon, hogy évszázadok tűnnek tova, de az embernek még sincs családi birtoka! Farmereket, földbirtokosokat említettél. Hiszen ők, jóllehet volt családi földjük, mégis más embereket, idegeneket dolgoztattak rajta. Alehető legtöbb hasznot igyekeztek kihozni saját földjükből. Azok, akik nem a saját földjükön dolgoztak, nem tudtak hozzá szeretettel viszonyulni. Még a magvakat is gyakran haraggal vetették a földbe és belőlük harag nőtt ki. Az emberek elől évezredek át titkolták az egyszerű igazságokat. A családi birtok földjéhez erőszakos úton idegen kezeknek, gondolatoknak nem szabad érniük. A különböző korok uralkodói ugyan adományoztak földeket az embereknek, de olyan darabokban, hogy a földi cselekedeteknek az értelme az emberek számára érthetetlen legyen.

Ha az embernek egy kis földterületet adnak, például, egy negyed hektárt, az ilyenek egy család képtelen létrehozni azt az oázist, amely a családot anélkül fogja szolgálni, hogy nagy erőbefektetésre volna szüksége. A hektárnál nagyobb kiutalt területet az ember képtelen önállóan, gondolatával irányítani, ezért segítőt看 hív, akik idegen gondolatokat hoznak magukkal. Az embereket furfanggal, akadályokkal így mindig eltérítették a legfontosabbtól.

- De hát, akkor az évezredek át egyetlen vallás sem szólította fel az embereket arra, hogy Isteni oázisokat hozzanak létre a Földön? Ellenkezőleg, minduntalan eltéríteni igyekeztek az embereket a Földtől? Akkor tehát...

- Vlagyimir, ne használj becsmérlő szavakat a vallásokra! A te lelkiatyád, Feodorit Atya, vezetett el téged oda, ahol ma vagy. Főként neki köszönhetően találkoztunk egykor mi is. Ma elérkezett az a nap, amikor a különböző felekezetekhez tartozóknak el kell gondolkodniuk azon, hogyan lehetne a szellemi vezetőket megmenteni a nyomorúságtól.

- Milyen nyomorúságtól?

- Attól, amely a múlt században történt. Amikor az emberek a szentélyeket, templomokat rombolták és a különböző vallás szolgáloít küldték a halálba.

- A szovjethatalomra gondolsz? Hiszen ma már demokrácia van, vallásszabadság és a kormányok lojálisan viszonyulnak mindegyik valláshoz - ha nem is mindegyikhez, de legalább a főbb vallásokhoz igen. Miért ismétlődnének meg hirtelen az elmúlt évek eseményei?

- Figyeld csak meg jobban, Vlagyimir, a mai eseményeket! Ismeretes számodra, hogy több ország fogott össze a terror elleni harcban.

- Igen.

- Ezek az országok máris megnevezték azokat az országokat, amelyek szülik a terrorizmust. Megnevezték a felbujtókat. Többek között megvádolták a szellemi vezetőket, a vallási vezetőket. Különleges osztagokkal vadásznak rájuk. De ez csak a kezdet. Nem egy jelentés készült el máris a nagy és kisebb országok vezetői számára, amelyekben feltárják több vallás lényegét. E jelentésekben számtalan példával ecsetelik azt, hogy a Földön a háborúkat, a terrort éppen ezek okozták - a vallások. A jelentések elkészültek. Bennük az analitikusok pontosan és meggyőzően magyaráztak el mindent. A továbbiakban fokozatosan sok gáztett ténye kerül napvilágra, amelyek emlékeztetik az embereket a keresztes hadjáratok végtelen sorozatára, az okkult vallások szolgálói között burjánzó ármánykodásokra és fajtalankodásokra. Amikor sok-sok emberben megéri a felháborodás, a harag, akkor általánosan mindenhol megkezdődhetnek a pogromok és a templomok rombolása. Most még sok vallás szolgálói igyekeznek megállítani a vallási szélsőségességet, és kijelentik, hogy egyáltalán semmi közük a szélsőségekhez, és azokat nyilvánosan ítélik el. Kijelentéseiket ez idáig még elfogadják. Pontosabban mondva a vezetők úgy tesznek, mintha nem értenék...és a kijelentések kielégítik őket. Pedig közben a titkos jelentésekben máris meg van szabva: a vallások kódolják az

embereket, lényegtelen, milyen ürüggyel. Az ürüggyek lehetnek jótékonyak is, és a „jónak” a teremtésére szólíthatnak föl. De a hit abban, amit az ember nem lát, s közben a prédikátortól engedelmesen úgy fogad, mint igazságot, mindig azzal fenyeget, hogy lehetőséget ad a kódolt hívó manipulálására. A prédikátor akarata szerint – bármikor, szabadon – a hívó emberekből mindig lehet öngyilkos terroristát csinálni. S az ilyen következtetés alátámasztására a titkos jelentésben számtalan különböző bizonyíték van felsorolva a múltból, de a jelenből is. A vezetők hamarosan megegyeznek abban a nézetben, hogy választani kell egy vallást és azt teljesen ellenőrzés alá vonni. Minden mást destruktívnak kell nyilvánítani és meg kell semmisíteni. Később, ha nem sikerül az összes nemzetet egyetlen vallásba tömöríteni, akkor minden vallást meg kell semmisíteni, legalább az adott országok saját határain belül. A hasonló megoldás szakadatlan háborúskodáshoz fog vezetni. Az ilyen háborúnak a kezdete már ténylegesen is meg van alapozva, hiszen ez a háború már folyik. Meg kell állítani! S ezt egyetlen egy módon lehet elérni – a szellemi vezetőkbe tudatosságot kell táplálni. Csak az „Örömhír” tudja a békét az egész Földön felújítani. Azok, akik ezt az Örömhírt befogadják és kisebb-nagyobb templomokban bejelentik azt, rengeteg emberrel fogják megtölteni a templomokat. Azok, akik nem, omladozó és üres templomokban fogják magukat találni.

– Milyen örömhírré gondolsz, Anasztázia? Mondd el ezt az egészet valahogy egyszerűbben, érthetőbben!

– Azoknak, akik magukat szellemi tanítóknak nevezik, Istenről beszélnek és a mai iskolákban tanítják a gyermekeket, Istennek tetsző cselekedetnek kell elismerniük a Szeretet Terének a létrehozatalát minden család saját birtokán, amely a Földön él. El kell ismerniük és a templomokban együtt a hívőkkel kell kidolgozniuk a jövő birtokok tervét. Együtt az emberekkel kell igyekezniük visszaszerezni az Eredeti Források tudását. Vágyakozniuk, megbeszélniük, tökéletesíteniük a tervet annak minden részletében. Időben nem egyetlen évet vesz igénybe

a vágy általi teremtésnek a folyamata. Azután, amikor majd minden testet kezd öltetni a Földön, harmóniában, valóságos és Isteni térben fognak az emberek élni.

– Megértettem, Anasztázia. Azt akarod, hogy minden templomban, sőt, minden egyes vallási irányzatban, az iskolákban, magasabb oktatási intézményekben kezdjék el tanítani a természetet. A családi birtokok létrehozatalának tudományát külön tanterv szerint. Tétélezzük fel, hogy ez nem a szavak szintjén, hanem a tettek szintjén valóban összekapcsolhatja a különböző vallási felekezetű embereket.

Tétélezzük fel, hogy ez ténylegesen fel tudja rázni az embereket a hipnotikus álomból, megállítani a terrorizmust, a kábítószerfogyasztást és más negatív folyamatot a társadalomban.

Tétélezzük fel, de... Hogyan tudod meggyőzni az összes pátriárkát, a teljes papságot, méghozzá az egymástól eltérő szellemi felekezet papságát? Hogyan tudod meggyőzni az összes világi oktatási intézményt? Sok mindent sikerül elérned, Anasztázia, de amiről most beszélsz, az teljesen irreális.

– Reális. Már nincs más út!

– Gondolod te! Csakis te! Ezek csak a te és csakis a te egyszerű szavaid.

– De Az, aki megengedi nekem, hogy kimondjam ezeket az egyszerű szavakat – miként te mondd –, legyőzhetetlen erővel bír. Csak emlékezz vissza! Több, mint hét évvel ezelőtt, előtted – akkor még vállalkozó előtt – egy pálcikával betűket rajzoltam a homokba a tajgai tó mellett.

– Igen, emlékszem, na és?

– És te minden előzmény nélkül könyveket kezdted írni, s rengeteg ember már olvassa is őket. Mit gondolsz, kinek az érdeme ez? A homoké a tajgai tó partján vagy a pálcikáé, amellyel a betűket rajzoltam, vagy a szavaké, amelyeket elmondtam, vagy a te kezéd maga teremtette meg az összes könyvet? Majd ennek eredményeképpen a költészet az emberek szívében szent forrásként tört elő. Ezeknek, mindnek ki a fő Teremtője?

- Nem tudom, lehet, hogy minden tényező együttesen jelent meg.

- Higgy nekem, Vlagyimir! Kérlek, értsd meg! Mindenben, ami megteremtődött, az Ő energiája volt jelen. Az Ő energiája lobbantotta lelkes tűzre az emberi szíveket. S fogja lelkesíteni továbbra is.

- Lehet, de valahogy mégis oly nehéz elhinni, hogy éppen a papság kezd úgy cselekedni, ahogy te mondd.

- Hinned kell benne! Önmagadban modellezni a boldog helyzetet, s akkor majd meg is fog valósulni. Annál is inkább, mert ezt most nem is oly nehéz megtenned. Emlékezz csak arra, hogy egy pravoszláv pap jött el hozzád egy falusi templomból, hogy megroggyant lelkednek támaszt hozzon. Egy másik pap pedig pénzért vásárolta meg könyveidet, és maga hordozta azokat szét a börtönökben. De lelkiatyád, Feodorit Atya is sok mindenről beszélt neked... Emlékszel?

- Igen.

- Akkor még azt is értsd meg, hogy az egyházak szolgálói sem mind egyforma világnézetet képviselnek. Majd akadnak olyanok, akik az Öröm Hírét viszik tovább.

- Igen, gondolom, akadnak. De lesznek másmilyenek is. Olyanok, akik gátolni fogják. Ráadásul a főpap, amelyikről te meséltél, s az ő okkult segítői mindig valamilyen aljas fogást vetnek be.

- Persze, bevetnek, de a Sötét Erők minden próbálkozása hiábavaló lesz. A beindult folyamat visszafordíthatatlan. Az emberek megismerik a Földi Paradicsomkertet. Egyszerű szavakat mondok, úgy véled. Nézd, most ismét egyszerű szavakat mondok, kettőt - és a Sötétség egy része Fénnel telítődik meg. A fönmaradó pedig csak reszkessen, titkolva nevét, elveszítve annak a lehetőségét, hogy a megnyilvánuló világban öltön testet. Pedig e szavak annyira egyszerűek: „A CSALÁD KÖNYVE”.

A CSALÁD KÖNYVE

Tényleg! A szavak egyszerűek! Nem is értem, miért kellene hallatukra a Sötétség minden erőinek megrettenniük - mondtam.

- Attól rettegnek, ami a szavak mögött van. Tudod, ki fogja írni ezt a könyvet? És hány oldal lesz benne?

- Hány? Ki?

- Csupán néhány nap múlik tova s létre fogják hozni A Család Könyvét, saját kezükkel írják majd, róják tele oldalait az édesanyák és az édesapák milliói a Föld különböző tájain! Hatalmas mennyiségben születnek meg - a családkönyvek! S mindegyikben igazság, őszinteség, a szívből sugárzó, gyermekeik felé. Fondorlatnak e könyvekben helye nem lesz! Előttük a történelmi hazugság megdőlé!

Csak képzeld el, Vlagyimir, mi játszódna le, ha ma kezébe vehetnéd azt a könyvet, amelyet személyesen neked kezdett volna írni egy távoli ősöd. Majd egy másik folytatta volna, utána a nagypapád, a te édesapád és édesanyád.

Manapság az ember könyvet olvas, s közöttük számtalan az olyan, amely egy bizonyos meghatározott céllal íródott: elferdítik a történelmet, az élet lényegét. Kimondottan dezorientálja az embert a térben a sok hazug alaptétel. Nem lehet bennük rögtön eligazodni. De azonnal felderül a Fény, amikor a fiú elolvassa dédszülei könyvét, amelyet édesapja és édesanyja személyesen az ő számára írt tovább.

- Állj meg, Anasztázia! De hát nem mindenki tud könyveket írni.

- Mindenki képes lesz rá, mihelyt megérzi annak szükségét. Ha el akarja határolni saját gyermekeit és a jövőben magát is

a hazug posztulátumoktól. A védikus időkben minden édesapa és édesanya írta a Család Könyvét jövődő gyermekei és unokái számára. Ez a könyv nem szavakból állt, hanem tettekből. A megalkotott teret a gyermekek úgy tudták olvasni, mint egy könyvet, meg tudták érteni szülei tetteit és szándékait, és boldogok voltak, mert boldog teret vettek tőlük át. Ebből a könyvből csupán egy dolog hiányzott – nem volt benne figyelmeztetés az okkult világról.

A mindent tudó védák az okkult világot nem tudták. Most azonban, amikor az egész emberiség saját magán ismerhette meg a kóros okkult posztulátumok megnyilvánulásait, a szülők meg fogják tudni védelmezni tőlük saját gyermekeiket.

S bár még nincsenek családi birtokok, amelyek tavasszal virágba borulnának, de a róluk szőtt gondolatok már sok-sok emberi lélekben élnek. Éppen szándékainkról kell gyermekeiknek elkezdenünk írni a könyvet.

– De, hát ugyan minek kellene minden szülőnek írnia? Én könyvet írok a birtokokról, a Medvedkovo településről való építész az egész település tervezetén dolgozik, az interneten a birtokok viharos viták témája, hát nem elég ez?

– Nem elég, Vlagyimir! Csak vizsgálj meg figyelmesebben a kialakult helyzetet! Könyveket írsz, de mások, a teid ellensúlyaként szintén írnak. Annyi a könyv, hogy az ember még a felét sem képes egész élete alatt elolvasni. Sőt, az ember felé minden nap nem csak a könyvekből hömpölyögnek információáradatok. Úgy tűnik, hogy ezek az információk különbözőek, pedig minden információ csak egyetlen egyről szól – az okkult, irreális világot igazolja, ünnepli. S annak, aki újonnan érkezik e világra, hogyan segíthet a sok könyv abban eligazodnia, hogy hol az Igazság és hol a Gázság? A család fő szentélye fog neki segíteni – a Család Könyve. Az édesapa és édesanya megírják benne fiuknak és leányuknak, mi a legfontosabb, amit az életben a boldogságért meg kell teremteniük. Majd folytatják a Család Könyvét a gyermekek. Bölcsőbb és igazabb forrás az egész földkerekségen e könyvnél

a család számára nem lesz. Az Ősforrások minden tudása e könyvbe fog belefolyani.

– Anasztázia, de hát hogyan tudna az Ősforrások tudása feltűnni a könyvben, amelyet ma, a ma élő emberek írnak? Honnan vegyék ezt a tudást? Hiszen te magad mondtad, hogy az őseink kultúrája, könyveik, minden meg lett semmisítve.

– Azok, akik kezdik megírni, magukban hordozzák ezt a tudást. Megőrződik minden egyes emberben. Amikor az emberek elgondolkodnak és írni kezdenek, de nem akárciknek, hanem saját gyermekeiknek, ráeszmélnek az Ősforrások teljes tudására.

– Vagyis ez azt jelenti, hogy még mielőtt hozzálátnánk írni, előbb gondolkodnunk kell, hogy a könyvben azonnal, már az első oldalaktól fogva bölcs, okos gondolatok legyenek kifejtve?

– Az első oldalak lehetnek külsőleg egyszerűek.

– Például milyenek?

– Hogy mikor született az ember, aki írni kezdte a Család Könyvét; hogy hívják; miért és milyen gondolatokkal ragadott tollat és látott hozzá teleróni a könyv fő oldalait; mit készül a jövőben megvalósítani.

– Annak könnyű egy ilyen könyvet elkezdenie írni, aki például kiváló művész, vagy gubernátor, vagy tudós, jól menő vállalkozó. De hogyan tegyék ugyanezt azok, akik egyszerűen éltek? Az olyan ember, aki egész életében csak robotolt, mégis alig győzte cérnával, hogy legyen elég kenyérre, sőt még ruhára is. Mit tudjon egy ilyen ember gyermekeinek írni, milyen tanácsokat adjon nekik?

– A mostani vezetőknek, de azoknak is, akik a hírnév sugaraiban tündököltek, vagy akik sok pénzt kerestek, nehezebb lesz a jövőben gyermekeik előtt helytállniuk s felelniük tetteikért. Azokról a cselekedeteikről, amelyek már megtörténtek, az emberek gyorsan megfeledkeznek. De azt, amit az ember a jövőbe vitt bele, a következő nemzedékek értékelni fogják. Vajon te, vagy mások valóban gyakran emlékeztek a volt gubernátorokra, jeles művészekre vagy vállalkozókra?

- Nem nagyon. Az igazat megvallva, egyáltalán nem. Még az apai nevüket sem tudom. De az ő gyermekeik büszkén fogják emlegetni a szüleik tetteit.

- A gyerekeik is igyekeznek majd minél hamarább elfelejteni őket, mert saját szüleik neve hallatán szégyenkezni fognak.

- Ugyan, miért kellene a gyermekeknek szégyenkezniük?

- Nagy lehetőségeket nyújtott a szülőknek a sors, de nem voltak képesek megérteni: a lehetőségek mindig azért adatnak, hogy az ember a jövőt teremthesse. Az embernek egyik életében egy másikat kell igyekeznie építeni, s akkor majd ismét testet ölt és örökké élni fog.

A birtokát és saját Szeretetterét minden ember meg tudja gondolataiban teremteni már ma, meg tudja teremteni tervét és intézkedhet földvételetéről. Néhány facsemetét vagy családi fának a magvát e földön el tudja ültetni és nevelni. Nem baj, ha a liget, a zöld élő sövény, a csodás kert nem is tud felnőni. Nem baj az sem, ha a szegény idős ember még a ház alapjait sem tudja lerakni, de a Család Könyvében unokáinak, gyermekeinek le tudja írni: „Szegény voltam, csak későn, idős koromra kezdtem gondolkodni az élet értelméről, a fölött, hogy mit is adtam voltaképpen gyermekeimnek. Ezért hoztam létre Családunk Terének tervét, nektek gyermekeim, s itt, a mi Családunk Könyvében leírtam. Magam kilenc gyümölcsfát tudtam ültetni a kertbe, de csak egyetlenegy oda, ahol a ligetet övező fáknak kell állniuk.”

Szállnak az évek, s egyszer majd valamikor az unoka beolvas a könyvbe, visszaemlékezik a nagypapára, s elmegy a hatalmas, fenséges cédrushoz vagy tölgyhöz, amely temérdek más fa között a családi birtok földjén nő.

S ekkor majd az unoka gondolata színültig telve szeretettel és hálával föl, a térbe száll, egybe, összeolvad a nagypapa gondolatával és a létezés új szintje megszületik - mindkettejük számára. Az élet az öröklétben az ember számára teljes mértékben adott. A Földnek, a Világegyetem égitesteinek birtokbavétele nem más, mint minden ember saját benső átváltozása.

Segít majd az Örömhírt az utódoknak átadni a Család Könyve, s a léleknek, aki megkezdte írni azt, segít ismét a Földre születni.

- Te, Anasztázia, oly nagy jelentőséget tulajdonítasz e könyvnek, hogy szintén kedvem támadt írni ilyet az utódaimnak. Ösztönösen érzem, hogy e könyvről szóló elképzelésedben valami lenyűgöző és különleges rejlik. Ó, micsoda név - „A Család Könyve”, „A Családi Könyv”, A Család Legszentebb Könyve”. De hát mire lehet azt írni? Ha egyszerű papírra írja az ember, gyorsan elhasználódik, kifakul. De ha füzetenként, vagy tömbökbe fűznénk őket össze, túl közönségesnek nézne ki. Hiszen, ha ez olyan könyv, amely az utódok számára készül, s ha e könyvnek olyan jelentősége van, amelyet tulajdonítás neki, akkor a papírnak is, a kötésnek is hozzá méltónak kell lennie. Te mit gondolsz, milyen legyen?

- Például, ilyen - mutatott tekintetével egy könyvre, amely az asztalomon feküdt. Követtem pillantása irányát és egy szempillantás múlva valami kivételeset tartottam a kezemben.

Nem is olyan régen küldött nekem egy „Anasztázia” könyvet Szergej Novoszibirszkából. A könyv borítóját levágta, de az oldalait egy fedélbe helyezte... azt akartam ugyan mondani: könyvborítóba, de azt, amibe a könyv oldalait fogta, már nem lehetett könyvborítónak nevezni. A szibériai mester a könyvművészet különleges művét alkotta meg. A borító, a könyv hátát is beleértve értékes fafajokból készült. Az oldalaira bükk került, belülre pedig cédrus. Minden részletet díszes faragás ékesített: díszítmény, szöveg és képábrázolás. Mindezt nehéz lenne ilyen egyszerű szóval illetni: „borító”. A pontosabb megnevezés valószínűleg a „foglat” lenne. A foglat első oldalát és a hátoldalt a könyvgerinc tartotta, míg elöl az egészet egy kapocs fogta össze. Minden egyes rész nagyon pontosan illett a másikhoz. Amikor a könyv össze volt zárva, az oldalak ideálisan, egyenesen illeszkedtek egymáshoz - úgy a felső, mint az alsó sarokban -, anélkül, hogy a papír a levegő magasabb vagy alacsonyabb páratartalmánál elferdült volna. Nem fer-

dültek, torzultak el – más könyvektől eltérően –, amelyeket összehasonlításképpen mellé raktam, még a huzatban sem. Sokan, akik ezt a terméket látták, sokáig csak tartogatták kezükben, nézegették és ámuldoztak.

Anasztázia tekintete irányát figyeltem, kezembe vettem a faborítású könyvet, megéreztem a belőle áradó melegséget és megértettem. Megértettem – lehet, e rendkívüli műnek hála – a Család Könyvének különleges jelentőségét, amelyről Anasztázia beszélt.

Anasztázia szerényen ült mellettem a széken, kezeit alázatosan térdére helyezte. Mégis olyan érzésem volt, hogy bölcsebb minden papnál, akik dinasztiájukat egészen a nagyon távoli ókortól fönntartották, bölcsebb a modern analitikusoknál. Bölcsességével, szándékai tisztaságával képes legyőzni minden negatív megnyilvánulást az emberi társadalomban. Honnan vannak benne ezek a képességek? Milyen iskola, milyen nevelési rendszer képes az embert hasonló képességekkel felruházni?

Hát ez igen, ilyen rendkívüli, hihetetlen lépést kitalálni, mint amilyen a Család Könyve! Akaratlanul is, gyorsan gondolkodni kezdtem és... csak ítélek meg önök maguk, hogy Anasztázia mit is gondolt ki.

Senki sem tudott ellenállni a rengeteg, sokféle befolyásolás áramlatának, amely folyamatosan, minden percben szóródik az emberekre a különböző országokban, mindenekelőtt gyermekeinkre.

Befolyásolás! A televíziós csatornákon szünet nélkül sugározzák az akciófilmeket, úgymond a nagyérdemű közönség szórakoztatására, de voltaképpen csak azt mutatják, hogy a jólétet milyen nagyszerűen lehet biztosítani erőszakkal.

Befolyásolás! Milyen fantasztikus híres énekesnőnek lenni, tündökölni a rivalda fényeiben, élvezni a tapsot, pompás kocsikban fogadásokra járni. Befolyásolás! Ha nem így volna, ugyanakkor feltétlenül mást is meg kellene mutatni: időben sokkal jelentősebb időszakokat az ilyen emberek életéből. A nagyon nehéz mindennapi munkát, a showbizniszben fel-

bukkanó ellenfelek szünni nem akaró intrikáit, az irigykedők és a hírességeken a szabad sajtóban keresni akarók szintén szünni nem akaró különböző támadásait.

Iszonyatot keltő befolyásolás – agresszív, rafinált reklám, amely képes bármit reklámozni, ami akad, csak fizessenek érte.

Befolyásolás! Szüntelenül szóló hírek a számtalan különfélébnél különfélébb nemzetközi, jótékony célú alapítványokról, csodapolitikusokról – s az embernek máris az a benyomása, hogy csak és csupán nekik köszönhetően lehet meleg az otthonunkban, étel az asztalon és kellemes közérzetünk. Ámde, amikor valamelyik panelházban leállítják a fűtőtesteket, az emberek nem azon kezdenek gondolkodni, hogyan változtassák meg az életüket, hogyan váljanak függetlenné a központi fűtéstől, a vízvezetékrendszertől, az áramszolgáltatástól. Mint az eszeveszettek, az „Adjatok!” jelszóval vonulnak azonnal az utcára. Az emberrel elhitetik, hogy tehetetlen! Hazug posztulátumokat hitetnek el felnőttekkel, gyermekekkel.

Gyermekek! Vajon a gyermekek milyen neveléséről lehet itt egyáltalán beszélni, ha mi mindnyájan, szülők, az ilyen nevelés oldalán állunk? Megengedjük valakinek, valamilyen intézményekben, hogy gyermekeinket születésükkor fogadja. Majd később megengedjük valakinek, hogy tanítsa gyermekünket az óvodában, az iskolában. Megengedjük, hogy pultok tömkelegére nyílt vagy burkolt formában kirakják eléjük a pornografikus irodalmat.

Megengedjük, hogy valaki olvasásra könyveket, tankönyveket javasoljon nekik. Megengedjük valakinek, hogy tévéprogramokat állítson számukra össze.

Kinek? Kinek felel meg kezében tartania gyermekeink nevelését? Lehet, hogy nem fontos, kinek engedjük meg. Lehet, hogy az a fontos, hogy érezzük saját teljes tehetetlenségünket és értéktelenségünket? Érezzük, hogy lehetetlen megállítani ezt a bakkhanáliát? De ez nem igaz! Minden szülő megteheti! Ha kedvet kap rá, ha erre ráérez, és akarja. Ha elgondolkodik rajta.

A Család Könyve! De jól ki is lett gondolva! Vége a merkantilis befolyásolás tobzódásának! Csak tornásson még egy picit, mutogassa magát ez a bakkhanália! De az ember hamarosan kezébe veszi a Család Könyvét s ebben a nagypapa, nagymama, az édesapa, édesanya kezével lesz megírva az ember rendeltetése. Mi, mai szülők, minden kétséget kizáróan képesek leszünk felfedni, hogy „miben” is rejlik az. Minden kétséget kizáróan! Tapasztaltak vagyunk, sok mindent láttunk, hallottunk és saját magunkon éreztünk meg. Elég egy picit lelassulnunk, megállnunk, elfordulnunk a befolyásolás folyamatától és nekünk, saját magunknak, saját fejünkkel kell elgondolkodnunk. Feltétlenül szükséges minden szülőnek elgondolkodnia. Neki egyedül csak! Önállóan! Az élet értelméről feltett kérdésekre válaszokat keresni fölösleges az elmúlt évszázad okosító könyveiben. Bármennyire is dicsérik és reklámozzák is azokat. Fölösleges keresni a válaszokat az évezredek folyamán elismert bölcsek munkáiban is.

Ők – a bölcsek – nagy prédikátorok és messiások voltak. Arra törekedtek, hogy a jövőendő nemzedékeinek hirdessék az ígét, nekik írjanak. Ám e művek egyikét sem, egyetlen egyet sem fogjuk soha látni. Mesteri módon meg lettek semmisítve. Ezt könnyen meg lehet érteni, ha megállunk és elgondolkodunk rajta.

Tessék, ítéljék meg saját maguk, úgy hogy egy rövidke mondatban csupán a vessző helyét változtatjuk meg s e parányi változtatással megváltozik az elmondottak teljes értelme! Emlekezzenek e kitűnő példára: „Felakasztani nem lehet, megkegyelmezni!” – „Felakasztani, nem lehet megkegyelmezni!” S hány hasonló változtatást végeztek el az ókori gondolkodók műveiben? Szándékosan és nem szándékosan: a kéziratmásolók, fordítók, kiadók és történészek. S itt nem csak a másolásakor áthelyezett írásjelekről van szó, hanem fejezeteket, oldalakat tüntettek el, saját értelmezéseket írtak a művekbe. Ennek eredményeképpen valamiféle illuzórikus világban élünk. Az emberiség folyamatosan háborúzik. Az emberek bőszen irtják

egymást, és nem tudják megérteni, miért nem szűnnek meg a háborúk. De hát, hogyan tudnának megszűnni, amikor az emberiség még egyetlen egyszer sem volt képes meghatározni a háborúk okozóját?! Azért nem volt rá képes, mert – mivel nem gondolkodik önállóan –, úgy fogadja a beléje szuggeráltakat, mint az igazságot.

Ki kezdte a második világháborút? Ki, ki ellen harcolt? Ki győzött? Az egész világtársadalom számára világos: a háborút a hitleri Németország kezdte Hitlerrel az élen. A győzelmet a Szovjetunió aratta Sztálinnal az élen. S ezt a féligazságot, pontosabban agyrémet, a többség úgy fogadja, mint abszolút, mindenki számára világos történelmi tény.

S csupán alig néhány történész-kutató említi meg néha Hitler szellemi tanítóit, például, Gurdjieff orosz lámát – aki Karl Haushoffer által tevékenykedett – s Hitler egy további spirituális tanítóját, Dietrich Eckhartot. A történészek tudják, hogy e szellemi tanítók kapcsolatot tartottak a hierarchikus rendszerben náluknál sokkal magasabban állókkal is. De nevek itt már nem hangzanak el, a kutatók csak mondják, hogy a nyomok a Himalájába és Tibetbe vezetnek, sőt, titkos és nyitott okkult társaságokba, amelyek Németországban léteztek továbbá, hogy Hitler maga is e társaságok tagja volt.

Németországban hozták létre a „Német Rend” szervezetét, a „Tula” társaságot; az utóbbi szimbóluma egy koszorúval és karddal díszített szvasztika lett.

Valaki nyilvánvalóan és célirányosan alakított ki Németországban egy különleges, korábban nem ismert ideológiát. Az emberekbe pedig belenevelt egy bizonyos konkrét típusú, meghatározott világnézetet. Ennek eredménye a hatalmas méreteket öltött háború, az emberi áldozatok tömkelege, a nemzetközi Nürnbergi Per lett, amelyen elítélték Hitler harcostársait. De a bíróság előtt, a vádlottak padján egyszerű, közönséges katonák foglaltak helyet még akkor is, ha tábornoki, vagy tábornagyi posztot töltöttek be. Katonák voltak, Hitlert is beleértve. Egy láthatatlan pap katonái, aki létrehozta az ideo-

lógiaát. De őt – a főstratégát és főszervezőt – még csak meg sem említik a bírósági vádiratok. Ki ő? Kik az ő legközelebbi hozzátartozói, titkos szövetségesei és segítői? S fontos-e egyáltalán, hogy elképzelésünk legyen róluk? Igen, fontos! Rendkívül fontos! Hiszen éppen ők indították el a háborút. De ha árnyékban maradnak, ismét elindítják. Az összegyűjtött tapasztalatok alapján az új háborúk egyre rafináltabbak lesznek, egyre nagyobb méreteket öltenek.

Voltaképpen mit is akartak azzal, hogy elindították a második világháborút? Közelebb vihet bennünket a titok megfjtéséhez az alábbi tényezők tudatosítása?

A náci ideológia számára, amely akkoriban Németországban létezett, az „Ahnenerbe” (Ősök Öröksége) szervezet az egész világon régi könyveket gyűjtött. Elsősorban az ősi orosz, kereszténység előtti kiadások érdekelték őket. Egy különleges láncot lehetett nyomon követni: Himalája, Tibet, lámák, a titkos társaságok és végül – a pogány Oroszországban élő őseink tudása utáni hajsza. E tudás számunkra – úgy tűnt – fölösleges, de valakinek életfontosságú. Miért? Micsoda titkokat őriz e tudás? S ez a tudás, e titkok, nyilvánvalóan sokkal jelentősebbek, mint mindaz, amit a tibeti szerzetesek tudnak. De hogyan lehet eljutni legalább egyetlen ilyen titokhoz? Egyetlenegyhez! Ha eljutunk, és jelentősnek bizonyul, akkor miféle elveszett világ tárul majd föl a mai emberek előtt? De ha közülük nyilvánosságra kerül még néhány, vagy mindegyik? Hol, melyik évezredben kell keresni a titok nyitját? Rómában! Az ókori Rómában! Négyezer évvel ezelőtt ott szintén valami rendkívüli történt. Sokkal rendkívülibb, mint a római légiók harcai. Ó, igen! Ez az! Hát, ez hihetetlen! A római szenátorok, az akkori idők rabszolgatartó nemesei, egyszerre csak azoknak a rabszolgáiknak, akik a földet meg tudták és akarták is művelni s rajta élelmet természeteni... földet kezdtek mérni... hogy azt életük végéig használják és utódaikra hagyják. A rabszolga családjának házépítésre anyagi eszközöket utaltak ki. Családját, annak földje nélkül más rabszolgatartónak eladni

nem lehetett. A föld a rabszolga családjának elválaszthatatlan részét alkotta.

De vajon, miért ragadtatták magukat ilyen emberséges és önzetlen cselekedetre a rabszolgatartók? A jószándék vezérelte volna őket, vagy kaptak érte cserébe valamit? Igen, kaptak! A termés tíz százalékát! Valószínűleg ez volt a számunkra ismert idők legkisebb adója. Felmerül azonban a kérdés: miért szánta rá magát a római nemesség ilyen lépésre? Hiszen a rabszolgatartó rákényszeríthette volna saját rabszolgáit arra, hogy arcuk verítékével dolgozzanak a földeken, és annyit vehetett volna el tőlük, amennyi tetszett volna neki. Ó, nem! Miért? Hát ezért nem, mert a pogány Rómában még megőrződött a védikus tudás. S a patríciusok és szenátorok is tudták, hogy az a termék, amit a jobbágyok nem saját földjükben természetettek, számottevően különbözik attól, amit az ember saját földjén és szeretettel természet.

Akkor még tudták, hogy minden, ami a földben nő, pszichikai energiát is hordoz magában. Ahhoz, hogy az ember egészséges legyen, elkerülhetetlenül fontos jó gyümölcsöt, zöltséget fogyasztania. Erről már az Alexandriai Könyvtárban – amely meg lett semmisítve – található bizonyos ókori könyvekben is szó volt. Milyen tudás, miféle bölcsesség tűnt el ezekkel a könyvekkel együtt? Anasztázia azt mondja, hogy e tudást és minden bölcsességet egészen az Ősforrásoktól kezdve az ember föl tud önmagában támasztani. Ezt mindenki megteheti. Úgy szeretnék ebben hinni, de mégsem tudok teljesen. Hol találok bizonyítékot arra, hogy az ilyesmi lehetséges, milyen tényeket kell előbányásznom az emlékezetemből, hogy teljes mértékben higgyek neki?

Fel kellene talán emlékezetemben idéznem mindent, amit az édesapámtól, édesanyámtól hallottam, az iskolában tanultam, az egész életemben elolvastam? De emlékeimben nincsenek súlyos, abszolút bizonyítékok. Emlékeznem kellene mindarra, amit Feodorit Atya mondott nekem? De hát ő nem mondott túl sokat, inkább hallgatott, réges-régi könyveket

adott olvasni, de azokban sem voltak bizonyítékok. Akkor hát, mi legyen? Hogy tudja a mai ember csak úgy egyszerre felfedni önmagában az Ősi Források ezen elrejtett tudását? De, igen! Fel tudja! Mindene meg is van hozzá valóban, minden ember emlékeiben ott vannak a jellegzetes példák és bizonyítékok! A saját emlékeim között én találtam egyet.

A jóságos és figyelmes nagymama

Nagymama... Az én nagymamám boszorkány volt. Nem mesebeli, hanem valódi, igazi, fehér boszorkány. Az idősebbek még valószínűleg emlékeznek hihetetlen bűbáira. Ukrajnában, Kuznyicsiben élt, a Csernyigov terület Gorodnya körzetében. Jefrozinyának hívták, vezetékneve Verkhusa volt. Egyszer, még gyermekkoromban részt vettem bűbájaiban.

Akkor ugyan még sokat nem értettem az egészből, de most minden megvilágosodott előttem. Ó, Istenem, micsoda egyszerűség rejlik a legtitokzatosabb hihetlenségben! Úgy vélem, hogy a ma élő emberek fele, mindenekelőtt a gyógyítók, könnyedén képesek volnának az övéhez hasonló eredményeket elérni. Hogy ezt egy picit részletesebben is ecseteljem, az alábbi történetet mesélem el:

Egész kisgyermekkoromat egy ukrán faluban töltöttem, egy kicsi fehérre meszelt, szalmával fedett házikóban. Szerettem figyelni, ahogy nagymamám a kemence körül sürgölődött. Egyszer, az egyik pajtásom, amikor összevesztem vele, azt a sértést vágta a fejemhez, hogy: „A te nagymamád boszorkány!” A többiek azonnal nagymamám védelmére keltek s ilyen is elhangzott: „Nem igaz, az én anyukám azt mondja, hogy igenis jó asszony!”

Nem egyszer láttam a nagymamámat embereket gyógyítani. Ennek én abban az időben semmilyen jelentőséget nem

tulajdonítottam. Akkoriban faluhelyen sok gyógyító volt. Akadt olyan, aki egy bizonyos nyavalyát jobban tudott gyógyítani, míg a másik másmilyent, de azért senkit sem neveztek boszorkánynak. Az én nagymamám képességei azonban valahogy mégsem fértek a gyógyítás közönséges határai közé. Az én írni-olvasni alig tudó nagymamám, ahogy kiderült róla, bármilyen állatot meg tudott gyógyítani. Ezt – kívülről nézve – hihetetlen módon tette. Egy teljes napra eltűnt a beteg állattal, majd a már kigyógyított, vagy gyógyulásnak indulóval tért vissza és a gazdának töviről-hegyire elmondta, hogyan kell annak további gyógyítását folytatni.

Amikor pajtásomtól a nagymamám címére elhangzott sértő „boszorkány” szót meghallottam, egyáltalán nem kezdtem rosszabbul viselkedni az én drága jó nagymamámmal, mert az, amit végzett, inkább érdeklődést váltott ki bennem.

Egyszer a helybéli kolhozelnök lovát hozták el nagymamámhoz. A ló telivér volt, s nem is olyan régen vásárolta meg a kolhoz az elnök számára, hogy szolgálati teendőit jobban tudja végezni. Mi, helybéli kölykök, mindig gyönyörködtünk a lóban, amikor az elnök elhaladt mellettünk. A ló magasan hordozta fejét, sokkal fürgébben és szebben ügetett, mint a többi falusi ló. De ezúttal a nagymamához nem úgy hozták, hogy egy gyors kocsni elé volt befogva, még fel sem volt nyergelve. A ló most szomorú volt, lassan mozgott, csak kantáron vezették. Számomra ez egy kivételes esemény volt – a kolhoz elnökének a lova a mi udvarunkon! Érdeklődéssel kezdtem figyelni a végbemenő eseményeket.

A nagymamám a lóhoz lépett, s hol a pofája oldalát, hol a füle körül kezdte simogatni és valami kedveset sustorgott nyugodt hangon a fülébe. Majd leszerelte a lovat (a ló pofájából kivette a fém zablát), egy kis padot vitt ki az udvarra, a padra gyógynövény-csokrocskákat helyezett, a lovat a padhoz vezette és szárított növényeket kezdett neki – egyiket a másik – után kínálni. Akadtak olyanok, amelyekre a ló oda sem figyelt, vagy még fejét is elfordította, de voltak olyan növények is, amelyeket

nemcsak megszagolt, hanem meg is ízlelt. Azokat a csomókat, amelyekre a ló reagált, a nagymamám egy parázsló tűzön álló vízzel töltött vasfazékba dobta, s a vízbe beengedte saját főköjtőjét is.

Hallottam, hogy az embereknek, akik a lóval érkeztek, ezt mondta: „Majd jöjjenek el érte holnapután reggel!” Amikor az emberek elmentek, megértettem, hogy nagymamám ismét valami bűbájjra készülődött, mert el akart tűnni valahová a lóval együtt, ezért kérlelni kezdtem, hogy vigyen engem is magával. Nagymamám mindig minden kérésemet teljesítette és bizony akkor sem utasított vissza, de volt egy feltétele: a szokottnál korábban kellett lefeküdnöm. Elfogadtam.

Nagymamám hajnalban ébresztett. A ház előtt ott állt a ló egy kisebb vászontakaróval a hátán. Nagymamám megmosta arcomat a vasedényben hagyott főzettel, egy kisebb batyucskát adott a kezembe az elemózsiámmal, a ló kantárához erősített zsinegből készült pórázt kezébe vette, és elindultunk a mezsgye mentén, amely kertünket a kertek végében húzódó kis erdőtől választotta el. Az erdő szélén nagyon lassacskán mendegéltünk. Pontosabban mondva a nagymamám a ló mellett ment, és minden alkalommal megállt, mihelyt a ló a fűbe hajtotta fejét, és ott valamilyen növényt megkóstolt. A pórázt nagymama olyan lazán tartotta, hogy még a kezéből is ki-kicsúszott, amikor a ló hirtelen elfordította a fejét, mert valamit megpillantott a fűben.

Máskor nagymama húzta magával a lovat, de amikor már az új helyen voltunk, ott ismét teljes szabadságot adott neki. Hol az erdő szélén mentünk, hol be-bementünk az erdőbe. Az idő már délfelé járt, amikor elértünk a rőzsetöltéshez (egy sáros helyhez a mező közepén). Az első kaszálásból megrakott kis kazal mellett letelepedtünk, hogy megpihenjünk és megebédeljünk. Egy darab kenyeret eszegettem, hozzá tejet kortyolgattam, és a hosszú gyaloglástól úgy elfáradtam, hogy elálmosodtam. Ekkor nagymama batyujából egy ködmönkét vett elő, a kazalhoz rakta és felajánlotta: „Feküdj le, kisunokám, szundíts egyet! Biztos elfáradtál.”

Lefeküdtem, de csak küszködtem az álommal, mert attól tartottam, hogy a nagymama a lóval együtt titokzatos módon nélkülem tűnik el, de mégis legyőzött az álom.

Amikor felébredtem, láttam, hogy a nagymama valamilyen növényeket szedeget a ló pofája körül, ahol legelészett, és gondosan batyujába rakosgatja azokat. Egy idő után visszafordultunk, de most már másféle úton indultunk. Amikor sötétedni kezdett, ismét elfogott az álom és nagymama újra előszedte a ködmönkét. Ráfeküdtem és elaludtam. Már sötét volt, amikor felkeltett és újfent nekivágtunk, immár a hazavezető útnak. Hallottam, ahogy a nagymamám olykor-olykor mondott valamit a lónak. Nem emlékszem a szavak jelentésére, de nyugodt, kedves, jóságos és örömteli hanglejtése megmaradt bennem. Már otthon, amikor hazaértünk, nagymama azonnal hozzálátott, hogy megitassa a lovat, de a vízhez hozzáöntötte a vasfazékból a főzetet is.

Aztán láttam, hogy a lóért érkezőknek azokat a növényeket adta, amelyeket a ló utunk során megkóstolt és valamit magyarázott az embereknek.

A máris kissé fűgégben mozgó ló nem szívesen ment el az udvarunkról, újra fel volt zablázza és kantárát húzogatta, mert egyre a nagymamám felé forgatta fejét.

Néhány napig haragudtam is a nagymamámra, hogy nem mutatta meg nekem boszorkányos eltűnését, helyette egész idő alatt csak legeltette a lovat, növényeket gyűjtögetett, ezeket csokrocskákba kötözte.

Hamarabb megfeledeztem volna a menetelésről is, a boszorkányságról is, de amikor elmondtam a fiúnak – aki a nagymamám boszorkánynak nevezte –, hogy az én nagymamám sehová sem tűnik el, hanem egyszerűen legelteti a beteg állatokat, akkor a néhány évvel idősebb fiú ezzel a szilárd érvel állt elő: „Akkor pedig miért van az, hogy a ló minden alkalommal, amikor az elnök elhalad az udvarotok előtt, megáll, nem fut, csak lépésben megy tovább és még az ostorra sem hallgat?!” S a hasonló érv ellen sem én, sem a pártomat fogó falusi fiúk nem tudtak semmit felhozni.

Nem emlékszem, hogyan magyarázta ezt nekem meg a nagymamám. Az okot csak most értettem meg. Világos számomra és meg vagyok róla győződve, hogy úgy gyógyítani az állatokat, ahogyan azt a nagymamám tette, sok ember tudná, akinek jó szíve van, és figyelmesen viszonyul a természethez, az állatokhoz.

Most megértettem, hogy azzal, hogy a megbetegedett lónak különböző növénycsomócskákat adott megszagolni, megállapította, milyen gyógynövényekre volt a beteg lónak szüksége. Ezzel ugyanakkor azt is megállapította, merre vigye a lovat, hogy a „vizsgálat” során olyan növények kerüljenek útjába, amelyekre a lónak szüksége volt, ezenkívül olyanok, amelyek éppen jelenleg nem voltak meg neki.

Azért kellett egy teljes napra eltávoznia otthonról, mert minden növénynek megvan a fogyasztására legmegfelelőbb saját ideje. A pórázt lazán tartotta, hogy a lovacska maga legyen képes meghatározni, milyen és mennyi növény kell neki. Az állatok ezt érthetetlen módon érzik. Mivel a főzet azokból a növényekből készült, amelyeket maga az állat választott, ezért megmosdatása és megitatása azzal a vízzel, amiben a főkötő is volt, azért volt fontos, hogy jobban vonzódjon az emberhez, nagyobb bizalommal legyen iránta. Ezen is látszik, mennyire egyszerű minden. Nem tudni, honnan tudta mindezt az én félig írástudatlan nagymamám. És vajon, hogyan tudtuk mi ezt az egyszerűséget annyira túlkomplikálni! Vajon, nem éppen ezért tombolnak-e Európa-szerte a hatalmas méreteket öltő fertőző állatbetegségek, de a mai tudomány semmi jobbat nem tud kitalálni, mint több tízezer beteg állatnak a megsemmisítését, elégetését.

Csupán egyetlen példát említettem, amely arról szól, hogy orvostudományunk vívmányai illuzórikusak, de lehetne még számtalan más, hasonló példát felhozni a jelenlegi társadalom sikereinek illuzórikus voltáról. Csakhogy mire lennének jók az egyedi jellegzetességek és a részletek, amikor rögtön a legfontosabbról beszélhetünk?!

Élet a gyönyörű valóságban

Voltaképpen milyen társadalomban élünk manapság? Milyen irányban igyekszünk haladni? Mit szándékozunk a jövőben építeni? Az elsöprő többség gondolkodás nélkül rávágja: „Demokratikus társadalomban élünk és szabad, demokratikus társadalmat igyekszünk építeni, amilyen a fejlett, civilizált nyugati országokban létezik.”

Pontosan így válaszol a politikusok, politológusok zöme is.

Pontosan ez hangzik el a tévéképernyőkről, és ezt írják az újságok, folyóiratok hasábjain.

Pontosan ezt gondolja hazánkban az emberek többsége.

Pontosan a többségnek e véleménye bizonyítja Anasztázia állítását, hogy a jelenkori civilizáció embereinek egy része manapság alszik, a másik része kódolva van és biorobotokká vált egy maréknyi pap kezében, akik azt hiszik, hogy a világ tulajdonosai lettek.

Ha egy picit megállunk lázas, mindennapi és egyhangú rohanásunkban, önállóan elgondolkozunk, meg tudjuk érteni az alábbiakat:

Demokrácia! Mi is voltaképpen a demokrácia? Milyen értelmet takar maga a szó? A többség a közismert Nagy Enciklopédiában vagy az Orosz Nyelv Értelmező-szótárában található egymástól jóformán semmivel sem eltérő és lakonikus magyarázattal válaszol: „A demokrácia – a társadalom állampolitikai elrendezésének a formája, amely a népet, mint a hatalom forrását ismeri el. A demokrácia alapvető alapelvei: a többség hatalma, a polgárok egyenjogúsága...”

A magasan fejlett demokratikus országokban az emberek a leadott szavazatok többsége alapján választják meg parlamentjüket és államelnököket.

Választják?! Szemenszedett badarság! Szemenszedett illúzió! Nincs választás! A nép még egyetlen egyszer sem, egyetlen,

még a legdemokratikusabb, legcivilizáltabb államnak számító országban sem bírt hatalommal.

Na és a választások? Teljesen illuzórikusak! Emlékezzenek vissza, mi megy mindig végbe a választások előtt, bármelyik úgynevezett „demokratikus” országban. A jelöltek politológus-csapatái egymással vívnak csatákat, amire hatalmas pénzügyi eszközöket használnak. S közben az emberek befolyásolására a pszichológiai ráhatás kifinomult módszereit alkalmazzák a tömegtájékoztatási eszközök, a televízió, a grafikai promóciós kampányok segítségével.

Minél fejlettebb az ország, annál körmönfontabb, kifinomultabb a befolyásolás módozatainak technikai megvalósítása.

Tökéletesen nyilvánvaló a tény, hogy mindig a politológusok azon csapata győz, amely a legnagyobb hatást, befolyást képes a tömegekre gyakorolni. Majd az emberek éppen e befolyásolás hatására mennek és szavaznak. Azt gondolják, hogy saját óhajuk szerint szavaznak, pedig valaki akaratát teljesítik csak.

Ekképpen a mai demokrácia – *az emberi tömegek illúziója. Az irreális társadalom, az irreális, illuzórikus világ felépítésébe vetett hitük.*

A lényeg abban van, hogy a természetben nem létezik a többségnekvalóalárendeltség. A növények, az állatok, a rovarok közösségei az ösztönüknek tudnak csak engedelmessé válni, a bolygók mozgásának, a természet által felállított rendnek, a falkavezérnek. Az emberi társadalmat is mindig a kisebbség irányította.

Nem a többség csinált forradalmakat és indított háborúkat, mert a többség a kisebbség célirányos befolyásolása alatt csak részt vett a forradalmakban és a háborúkban. Így volt ez mindig, és így van ez most is.

Demokrácia – a legveszélyesebb illúzió, amelynek hatalmas tömegek hódoltak be. Azért veszélyes, mert a demokratikus világban egy vagy néhány ember ténylegesen könnyedén tud minden demokratikus országot irányítani. Ehhez csak sok

pénzre, egy jó pszichológusokból és politológusokból álló csapatra van szükség.

És mi, mai szülők – mert az illúzió hatása alatt állunk – még nevelni is így akarjuk gyermekeinket. Ténylegesen is mi magunk visszük bele, gyömöszöjljük bele tudatukat ebbe az illuzórikus világba. Ténylegesen is valaki karmai közé vetjük őket... Nem Isten ölelő karjai közé helyezzük... Isten valamilyen ellenpólusának adjuk át.

Isten világa nem illuzórikus, az Ő világa valóságos és gyönyörű. E világnak megvannak a saját túlszárnyalhatatlan illatai, színei, formái és hangjai. E világnak a kapui mindig tárva nyitva állnak, mindig be lehet rajtuk lépni, ha az ember meg tud szabadulni az illúzióktól, melyek behálózzák tudatunkat.

Én is elkezdem írni a saját „CSALÁDOM KÖNYVÉT” saját utódaim és jómagam számára. E könyvben többek között minden bizonnyal megírom: „Én, Vlagyimir Megre, abban az időszakban éltem, amikor az emberiség nem igaz, nem valóságos világban élt. Testét a valóságos világ ajándékai éltették, de tudata az illuzórikus világban bolyongott. Ez az emberek életének nagyon nehéz időszaka volt. Most igyekszem tudatomat visszajuttatni a valós, Isteni világba. Ez az Isteni világ, a Természet, szenvedett az emberek tudatától és még most is nagyon szenved. Én ezt megértettem és azon leszek, hogy ezt helyrehozzam. Úgy, ahogy tudom, amennyire tudom. Lehet, hogy családi birtokom tervét tudom csak elkészíteni. Az is lehet, hogy annak is csak egy töredékét. A legfontosabb azonban az, hogy az ember ezt megértse, hogy a gyermekek megértsék.”

Anasztázia úgy, mint korábban, csendesen ült mellettem és hallgatott, ahogy hangosan beszéltem. Amikor elhallgattam, felállt, majd az ablakhoz lépett.

– Az égen csillagok kezdenek ragyogni. Itt az idő, mennem kell, Vlagyimir. Sok mindenben igazad van. De a valóság új látásmódja ne ébressze fel benned a vágyat, hogy irányítsd az embereket! Állj ellent a kísértésnek és ne lépj semmilyen szervezetbe! Más emberek szintén látják a valóságot! Ők, ha

szerveződnek, jelentős dolgokat fognak tudni véghez vinni a Földön. Meg fogod érteni saját rendeltetésedet az életben.

- Nem áll szándékomban sehová sem lépni és senkit sem irányítani, Anasztázia. De miféle rendeltetésről beszélsz?

- Eljő ennek is az ideje, majd te magad ezt megérezed. Most fekjüdj le, aludj el és pihenj! Felizgultál. Az edzetlen szív esetleg nem tudja az ilyen izgalmat elviselni.

- Igen. Tudom. De, ha elalszom, elmész. Mindig elmész. Néha annyira szeretném, hogy ne menj el! Azt szeretném, ha mindig mellettem maradnál!

- Én mindig melletted vagyok, amikor emlékezel rám. Ezt hamarosan érezni kezded és megérted. Most mosakodj meg és aludj el!

- Nem tudok elaludni. Az utóbbi időben rosszul alszom. A gondolataim nem hagynak aludni.

- Majd én segítek, Vlagyimir, ha akarod, felolvasok verseket, amelyeket az emberek küldenek neked. Énekeljek egy altatódalt?

- Rendszerben, megpróbálhatjuk, lehet, hogy tényleg elalszom.

Amikor megmosakodtam és lefeküdtem a már megvetett ágyba, Anasztázia mellém ült, homlokomra helyezte kezét. Aztán megsimogatta hajamat és halkán egy dalt énekelt, amit egy ukrán olvasó küldött. Egy nő. Anasztázia egészen halkán énekelt, mégis az volt az érzésem, hogy hangját sok-sok ember hallja, a csillagok is. Hallják tiszta hangját és szavait

*Szorítsd a kezem,
Hidd a holnapot,
Időd végtelen,
Míg veled vagyok.*

*Iderendelem
Könnyű álmodat,
Bánat nem terem,
Hogyha süt a nap.*

*Hímzett csillagokkal
Díszítem az éjjelt,
Oly régóta élek itt,
E tájban, ne remegj,
Ha rám gondolsz hirtelen.*

*Így jövök az éj ködén,
Évezredek szárnyán,
Meggyógyítom lelked én
Bajaidat látván.
Hogyha bízol bennem.*

*Kőomláson jársz,
Ám sohase félj,
Tudom, merre vár
Végtelen veszély.*

*Asszonyszíveken
Hódító leszel,
Mégis szüntelen
Engem keresel.*

*Élnék magam is talán,
Igazabb világban,
Békességnek asztalán,
Csendnek hajlékában,*

*Hogyha te, hogyha te
Magszeretnél engem.*

*Vadmadár vagy, angyalom,
Szabad röptű lélek,
Földhöz láncolna karom,
Ha nem szeretnélek.*

Mielőtt még mély, és nyugodt álomba merültem volna, felmerült bennem a gondolat, hogy holnap ismét egy új nap lesz. Jobb, mint a mai. Leírom az új nap hajnalát. Sok-sok ember megírja majd családi könyvében, hogyan virradt fel az emberiség gyönyörűséges Új Hajnala. E könyvek lesznek a legnagyobb értékű történelmi könyvek az utódok számára még évezredek múlva is. Közöttük lesz az enyém is. Holnap nekilátok egy új könyv írásához, de most már nem fogok olyan zavarosan írni. Az új könyv az újról fog szólni, az emberek új, történelmi visszatéréséről a gyönyörű Isteni Valóságba.

Viszontlátásra, Tisztelt Olvasók az Új, Gyönyörű Valóságban!

Vlagyimir Megre

Folytatása következik

TARTALOM

KI NEVELI A GYERMEKEINKET?	5
BESZÉLGETÉS A FIAMMAL	37
A történelem elferdített bemutatása	43
Megszeretted édesanyámat, de nem ismerted fel a szeretetet	50
Az ősforrások könyve	52
Egy meg egy az három	55
Boldoggá teszem a Világegyetem egy leányát	58
Hogyan lehet legyőzni az akadályt?	63
Megmentem az édesanyámat	68
MEGHÍVÓ A JÖVŐBE	76
AZ ELSZUNNYADT CIVILIZÁCIÓ	86
AZ EMBERISÉG TÖRTÉNELME	
ANASZTÁZIA ELBESZÉLÉSE SZERINT	98
Védizmus	98
Két ember szövetsége: koronázás – esküvő	100
A védikus kultúra gyermekeinek nevelése	117
Szertartások	127
A test tápláléka	130
Élet rablások és lopások nélkül	136
A KÉPALKOTÁS, A VIZSGA	141
TITKOS HÁBORÚ A VÉDIKUS OROSZORSZÁGGAL ...	157
Milyen templomban kell istennek lakoznia	158
<i>(Anasztázia első példabeszéde)</i>	
A legjobb hely a paradicsomban	164
<i>(Anasztázia második példabeszéde)</i>	

A leggazdagabb kérő	167
<i>(Anasztázia harmadik példabeszéde)</i>	
A pap megváltoztatta taktikáját	174
OKKULTIZMUS	180
A pap, aki még ma is irányítja a világot	183
GONDOLKODNI KELL	189
Ki mentette meg Amerikát?	195
Ki van mellette és ki ellene?	208
Nyílt levél az orosz államszövetség elnökének Vlagyimir Vlagyimirovics Putyinnak	210
Ők is ócsárolták ősszüleinket	212
Az örömhír	218
A CSALÁD KÖNYVE	225
A jóságos és figyelmes nagymama	236
Élet a gyönyörű Valóságban	241

Vlagyimir Megre
Oroszország Zengő Cédrusai

Sorozat

1. könyv **Anasztázia**
2. könyv **A Zengő Cédrusok**
3. könyv **A Szeretet Tere**
4. könyv **A Teremtés**
5. könyv **Kik is vagyunk?**
6. könyv **A Család Könyve**
7. könyv **Az Élet Energiája**
8. könyv **Az Új Civilizáció**
- 8A. könyv **A Szeretet Szertartásai**

Sok szeretettel várjuk
leveleiket, hozzászólásaikat:

Magyarországon:	Szlovákiában:
Dömötör Boglárka,	Bartkó Edith
2083 Solymár,	Letná 38
Bocskai u. 10.	040 00 Košice
06 20 324 5382	+421 905/475 859

www.anasztazia.hu
anasztazia@anasztazia.hu

Vlagyimir Megrenék,
az Oroszország Zengő Cédrusai könyvsorozat
szerzőjének munkásságával foglalkozó honlap:
www.Anastasia.ru

Az "Anastasia.ru" szerverről

Ezen a honlapon kerülnek megvitatásra Anasztázia és Vlagyimir Megre azon eszméi, gondolatai, amelyek az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozatban jelennek meg (látnak napvilágot).

Itt barátok találkozhatnak.

Nem csupán azok, akik elolvasták az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozatot, hanem azok, akik lelkükbe fogadták Anasztázia eszméit, gondolatait, akik saját parányi Hazájuk megvalósítására törekednek – azon Szeretettér létrehozására, amely arra hivatott, hogy évszázadokon át szeretettel dédelgesse a Családot.

Különböző városokból, országokból gyülekeznek itt – azok, akik eltökélt szándékkal törekednek a gyönyörű Jövő megvalósítására.

Vannak, akik avégett látogatnak e honlapra, hogy barátokat, („elv” –társakat) (hasongondolkodású) társakat, szomszédokat találjanak, van, aki amitt, hogy másokkal ossza meg Vágyát, mások azért, mert tanácsot, tapasztalatokat keresnek.

De e honlapra mindenki az ihlet által vezérelve érkezik!

Ha Ön e téren még csak kezdő, akkor a legfrissebb eseményekről a „Hírekben” tájékozódhat. A régi és új barátokkal gondolatokat a fórumon cserélhet, ahol az olvasók a számukra legaktuálisabb kérdéseket raglalják.

Ha az Ön szíve csordultig megtelt érzésekkel, s úgy érzi, barátait szeretné velük megajándékozni, akkor ne habozzon és keresse fel az „Alkotás” részleget – csatlakozzon V.Megre könyvei azon olvasóihoz, akik itt mutatják be lángható ihletésű alkotásaikat.

Javaslatokat címezzék az „Anasztázia” Vlagyimiri Kultúra és Alkotás Támogatásáért alapítvány email címére fond@anastasia.ru, vagy az alábbi postai címre:

600023, Россия, г. Владимир, а/я 15,
Владимирский фонд культуры и
поддержки творчества "Анастасия"

Telefon: (4922) 43-18-09

Az alábbi címeken

hozzájuthatnak Vlagyimir Megre különböző nyelveken kiadott könyveihez; vásárolhatnak szibériai cédrusból készült termékeket és az Oroszország Zengő Cédrusai védjegy alatt készült különböző más termékeket, pl. videó, audió hanganyagot, stb.

Magyarország és Európa

www.RingingCedarsofRussia.org
www.RingingCedarsofRussia.eu
www.anasztazia.hu

Postai cím:

P.O. Box 10 14 18

Reklinghausen, 45614 Németország.

Tel: +44-0870-068-9694

Fax: +44-0870-068-9693

info@ringingcedarsofrussia.eu

Kanada

www.RingingCedarsofRussia.ca

Postai cím:

1057 Steeles Ave. W.

P.O. Box 81768

M2R3X, Toronto, ON, Kanada.

Tel/Fax: 416-628-8976

Tel: 1-888-994-6495

(Kanadában díjtalan)

Fax: 1-888-994-9495

(Kanadában díjtalan)

info@ringingcedarsofrussia.ca

Kanadán kívül:

Tel: +1-416-628-8976

Egyesült Államok

www.RingingCedarsofRussia.us

Postai cím:

130 Church Street Suit 366

New York, NY, 10007, USA.

Tel/Fax: 646-429-1985

Tel: 1-877-TO-CEDAR (862-3327)

(Az USA-ban díjtalan)

Fax: 1-877-549-6902

(Az USA-ban díjtalan)

info@ringingcedarsofrussia.us

Az USA-n kívül:

Tel: +1-646-429-1985

Az összes többi ország

www.RingingCedarsofRussia.org

www.RingingCedarsofRussia.com

Válassza ki az Ön számára megfelelő országot és kövesse az utasításokat.

Postai cím:

130 Church Street Suit 366

New York, NY, 10007, USA.

Tel/Fax: +1-646-429-1985

Tisztelettel:

www.RingingCedarsofRussia.org

Az „Oroszország Zengő Cédrusai” hivatalos képviselete

Vlagyimir Megre
A CSALÁD KÖNYVE

Borítóterv: Roland Cisko
Nyomtatás: Pauker Nyomdaipari Kft.
Kiadta: Silvana, Bartkó Edith
Kassa
2009

ISBN 978-80-969539-5-0

Csupán néhány nap múlik tova
s létre fogják hozni
A CSALÁD KÖNYVÉT,
saját kezüikkel írják majd, róják tele oldalait
az édesanyák és az édesapák milliói
a Föld különböző tájain!
Hatalmas mennyiségben születnek meg – a családkönyvek!
& mindegyikben
igazság, őszinteség, a szívből sugárzó,
gyermekük felé.
Fondorlatnak e könyvekben helye nem lesz!
Előttük a történelmi hazugság megdőll!

ISBN 978-80-969539-5-0

